

บทนำ

เกมเทพลงเรือลำเดียวกัน

ต้นฉบับ สัญญากำจัดความโหด

ลงวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕

ณ บ้านเจ๊ลิ เวล ๒๓.๓๕ น.

สัญญาฉบับนี้ ข้าพเจ้า นางสาวเกมเทพทั้งแปดแห่งบริษัทคิปปิตัตต์ ยินยอมพร้อมใจกันเขียนขึ้นมา เพื่อลบคำสบประมาทของนายภูมิ เตชะดำรงกุล กรรมการผู้จัดการหรือฮีตเลอร์ของพวกเราให้จงได้

พวกเราขอตั้งสัตย์ปฏิญาณว่า จะต้องหาแฟนให้ได้ภายในหนึ่งปี นับตั้งแต่วันที่ลงนามในสัญญาฉบับนี้เป็นต้นไป โดยมีเงินโบนัสประจำปีของทุกคนเป็นเดิมพัน

รายละเอียดเงื่อนไขมีดังนี้

หากใครหาแฟนได้แล้ว สามารถนำเงินโบนัสของตนเองออกไปจากเดิมพันได้ แต่หากใครหาแฟนไม่ได้ภายในหนึ่งปี เงินโบนัสทั้งหมดของ

ผู้แพ้ก็จะถูกแบ่งเป็นสัดส่วนให้ผู้ชนะที่มีแฟนเป็นตัวเป็นตนไปเรียบร้อยแล้ว

ในกรณีที่ทุกคนโชคดีหาแฟนได้ทั้งหมด คนที่หาแฟนได้เป็นคนสุดท้ายถือว่าแพ้เดิมพัน และต้องแบ่งเงินโบนัสให้ผู้ชนะทั้งเจ็ดคนเท่าๆ กัน

ในกรณีที่ผู้แพ้ต้องการเงินโบนัสคืน ทางเดียวที่สามารถทำได้คือต้องจับนายภิรม เตชะดำรงกุล ให้สำเร็จภายในสามเดือน นับตั้งแต่สมาชิกคนที่เจ็ดมีแฟนเป็นตัวเป็นตนไปเรียบร้อยแล้ว หากภายในสามเดือนผู้แพ้ปฏิบัติการไม่สำเร็จ จะต้องมอบเงินโบนัสของตนให้ผู้ชนะทั้งเจ็ดโดยไม่มีเงื่อนไขใดๆ ทั้งสิ้น

สิ่งที่แนบมาด้วย

...คำสาปแช่ง...

หากสมาชิกคนใดคนหนึ่งกระทำการหาแฟนโดยมิสุจริต หรือว่าจ้างผู้ชายมาเป็นแฟน ไม่ว่าวิธีใดวิธีหนึ่ง ขอให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ลงโทษ อย่าให้มีแฟนไปตลอดชีวิต ถ้าได้แต่งงานภายหลัง ก็ขอให้เจออะเจอะกับผู้ชายที่ห่วยแตกที่สุดในโลก แต่งงานก็ขอให้หย่า อย่าได้มีความสุขในชีวิตแต่งงานไปตลอดชีวิต

ข้าพเจ้าทั้งแปดได้อ่านสัญญาฉบับนี้และลงลายมือชื่อด้วยความเต็มใจ ขอให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ในสากลโลกเป็นพยาน หากข้าพเจ้าบิดพลิ้ว หรือไม่ปฏิบัติตามสัญญา หรือฉีกสัญญาทิ้ง ก็ขอให้หมั่นเป็นไปภายในสามวันเจ็ดวัน ขอให้เป็นหมัน ขอให้ชี้เهر่ อับลัษณ์ไปตลอดชาติ สาธุ!

ลงลายมือชื่อ

นางสาววรลีส (เจ็ลลี)

นางสาวพริมา (พีพริม)

นางสาวมิลิน (มัม)

นางสาวนันทิสรา (ออย)

นางสาวกระเกต (เกต)

นางสาวแพรวพราว (พราวดี)

นางสาวหอมหมื่นลี้ (หอม)

นางสาวหรรษา (หนูษา)

ก่อนหน้าราวสิบเอ็ดชั่วโมง

ภายในห้องประชุมบริษัทคิวปิดฮัต จำกัด

เหยื่อทั้งแปดนั่งหน้าอกบุญไม่รับเมื่อภิมกำลังพูดถึงโพรเจกต์ระยะสั้นของบริษัท ขำขำก็คือ หนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กที่เขาจ้างโกสต์ไรเตอร์เขียน ใกล้จะสำเร็จเสร็จสิ้นลงแล้ว และปัญหาต่อไปก็คือ ออกบุญในงานหนังสือในอีกหนึ่งเดือนข้างหน้า

“คุณลีลาจัดการจองบุญเรียบร้อยแล้ว โดยใช้ชื่อสำนักพิมพ์ของพี่ชายผมจอง มันอยู่ติดกับสำนักพิมพ์ใหญ่สถาพรบุ๊คส์ ใครๆ ก็รู้จักดี เราจะได้ขายหนังสือและขายสินค้าของเราให้แก่แฟนๆ นิยายที่เป็นสาวโสดของที่นี่ และพวกคุณจะต้องสร้างผลงาน ฉวยโอกาสนั้นขายสินค้าและบริการของเราให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้”

กรรมการผู้จัดการใหญ่มองหญิงสาวทั้งแปดด้วยสายตาคาดหวังจริงจังอย่างยิ่ง ขณะที่วราลีไม่อยากเชื่อเลยว่าจะได้ยินอะไรตกลงไปกว่านี้อีกแล้ว ให้เปิดบุพผาคู่ทำงานหนังสือเนี่ยนะ...จะบ้าตาย เธออยากจะประกาศให้โลกรู้จริงๆ ว่า เจ้านายของเธอช่างมีความคิดไม่เหมือนชาวบ้านชาวช่องจริงๆ

“หนังสือเล่มนี้ ผมจะให้คนแปลเป็นภาษาอังกฤษ ถ้าต่อไปมีงานหนังสือที่ประเทศในอาเซียน ผมก็จะเอาไปวางขายด้วย เพราะต่อไป กลุ่มลูกค้าอาเซียนจะเป็นลูกค้ากลุ่มใหญ่ของเราถ้าได้รวมบริษัทกับโซลเมต

แล้ว”

วราลีลอบกลอกตา และหันไปสบตาพริมา ผู้จัดการฝ่ายการตลาด ผู้เป็นเพื่อนรัก เพราะทำงานด้วยกันมานานตั้งแต่บริษัทเปิดทำการ แล้วก็ได้แต่รอยยิ้มหวานเย็นสติสกลับมากเป็นการปลอบใจ วราลีส่งสายตาสบความนัยกลับไปว่า ถ้าฉันต้องไปนั่งขายหนังสือ เชนั่นแหละที่จะต้องไปกับฉัน!

“กลุ่มสาว ๆ ที่อ่านนิยายคือเป้าหมายในการขยายตลาดของบริษัทเราในปีนี้ และพวกคุณจะต้องช่วยผมคิดว่าพวกสาว ๆ มักจะไปรวมตัวกันที่ไหน เราจะต้องตามไปตีตลาดที่นั่น ไม่ใช่ปล่อยปละละเลย รอเวลาให้พวกเขาเข้ามาหาเราเอง ผันไปเถอะ ขึ้นทำอย่างที่คุณทำ อีกไม่ถึงปีบริษัทได้ม้วนลือกลับบ้านแน่”

ทุกคนปล่อยให้ริมฝีปากจมนพอใจ ไม่มีใครอยากเถียงเจ้านายสักคน เมื่อเป็นวันที่โบนัสกำลังจะโอนเข้าบัญชีธนาคารหลังจากเขาเซ็นอนุมัติเรียบร้อยแล้ว มิลิน เจ้าหน้าที่การเงินและบัญชีก็เตรียมจะดำเนินการในบ่ายนี้หลังการประชุม

และหลังจากถูกด่ามาตลอดทั้งปีแล้ว วันนี้เป็นวันที่พวกเธอรอดอยเงินตอบแทนค่าที่ถูกด่ามานับครั้งไม่ถ้วน มันเป็นสิทธิ์ที่พวกเธอควรจะได้รับจริงๆ และในฐานะที่เป็นบริษัทหาตู้ ก็มก็ต้องจ่ายโบนัสในวันวาเลนไทน์ ตามประสาคนที่คิดไม่เหมือนชาวบ้านชาวช่องอีกเช่นกัน

“ผมอยากรู้จริงๆ” นี้วาวๆ ขึ้นไปตามรายบุคคล วราลีปรายตามองเจ้านายผ่านนี้วาวนั้นไปยังใบหน้าคมสันหล่อเหลาราวกับเทพบุตรแกะสลัก...ที่ซ่อนพญามารไว้ข้างใต้ ขีปนาก็เท่านั้น จู๊จี้ก็เท่านั้น แถมยังมีสมอที่พิสดารล่ำลือ วิปริตยิ่งกว่าใครที่เคยรู้จัก แต่ขอบอก...เขาน่ะแค่คิด แต่คนที่ต้องปฏิบัติคือพวกเธอผู้เคราะห์ร้าย อย่างเซ่งงานนี่เป็นต้น

“บอสอยากรู้เรื่องอะไรหรือคะ” ھرรษา พนักงานฝ่ายการตลาด เด็กใหม่ล่าสุด และไร้เดียงสาที่สุดถามขึ้นด้วยน้ำเสียงใสซื่อ ถ้าวราลีนั่งอยู่

ใกล้เธอ คงจะหยิกขาให้เสียบลงไปแล้ว เพราะเป็นที่รู้กันทั่วว่า ชินยังต่อปากต่อคำ เย็นนี้การประชุมก็จะมีวันจบสิ้น วราลีจึงส่งสายตาพิฆาตไปเป็นการเตือน แต่สาวเจ้าดูจะไม่รับรู้ใดๆ ทั้งสิ้น

“นี่คุณหนูฯ ถ้ามจริง ๆ เอะ คุณทำงานที่นี้มาเกือบปีแล้ว ยังไม่รู้อีกี่ว่าพวกคุณในฐานะกะมเทพนะ ควรจะต้องมีคุณสมบัติพื้นฐานอะไรบ้าง”

“ง่า...” สาวอินโนเซนต์เจอตอกกลับถึงกับอึ้งงัน นั่นไงล่ะ สมน้ำหน้าจริงๆ วราลีหัวเราะเยาะในใจ

“ต้องมีแฟน ถึงจะได้รู้ว่า ควรจะให้บริการลูกค้ายังไงอะ” กระแสดสาวสวยผู้ช่วยผู้จัดการฝ่ายการตลาดรีบยื่นมือเข้าไปช่วยเพื่อนรัก เพราะเคยประสบปัญหาคล้ายคลึงกันมาก่อน

“นั่นแหละ พวกคุณ...” นี้นั่นไล่ชี้รายบุคคลอีกรอบ “เริ่มจากคุณลีลา...”

“จันชือล๊ะ” เธอท้วง เสียงมีนตึง ไม่ชอบชื่อที่ก๊มเติมให้ลัคนิด

“คุณลีลา” ก๊มย้า วราลีได้แต่กั๊ดฟันกรอด บันทึกความแค้นลงไป ในบัญชีดำในใจอีกครั้ง “คุณพริม คุณเกด คุณพรวด์ คุณหอม คุณมี้ม คุณออย และคุณหนูฯ ผมอยากรู้จริงๆ ว่า พวกคุณนี่มันรู้เสน่ห์ที่มัดใจชายหรือไง ถึงได้อยู่เป็นโสดกันหมดแบบนี้ เวลาลูกค้าถาม จะเอาอะไรไปตอบพวกเขาได้ เมื่อพวกคุณยังไม่มีแฟน พวกเขาจะคาดหวังอะไรจากบริการของเราได้ แล้วดูสิเนี่ย วันวาเลนไทน์ทั้งที ไม่มีใครส่งดอกไม้มาให้ ไม่มีใครไปออกเดทกับเค้าสักคน”

อ้าก!!! ช่างแทงใจดำจริงๆ วราลีทำหน้าราวกับกลืนยาขมเข้าไปทั้งหม้อ คนอื่นก็คงจะรู้สึกเหมือนถูกจับกรอกยาขมเหมือนกัน เพราะได้แต่มองกันหน้าเฉือนๆ และนี่ถ้ามีลิ้นไม่บอกว่าเซ็คพร้อมจะโชนเข้าบัญชีแล้วละก็ วราลีจะขอลาออกตอนนี้ให้รู้แล้วรู้รอด หลังจากถูกด่าแบบนี้มาถึงสี่ปีเต็ม

“ผมขอประกาศนะ ปีนี้ผมไม่ขอทนอีกแล้วกับความไร้น้ำยาของพวกคุณ พวกคุณจะต้องหาแผนให้ได้ ให้เป็นตัวอย่างกับลูกค้า พวกเขาจะได้ประทับใจเวลาที่มาใช้บริการของเรา เข้าใจไหม?”

“บอสพูดแบบนี้มาหลายปีแล้วนะคะ แต่พวกเราก็ยังมีความสุขดี ลูกค้าก็ยังเชื่อในศักยภาพของเรา” พริมา นักจิตวิทยาสาวควบปริญญาการตลาดอีกใบและแม่ชีพาร์ตไทม์แย้งไปอย่างใจเย็น

“คุณนั่นแหละตัวดี เป็นถึงนักจิตวิทยา ไม่รู้เลยหรือไม่ว่าผู้ชายต้องการอะไร ที่จริงคุณน่าจะจะมีแฟนมาตั้งนานแล้วด้วยซ้ำ”

นักจิตวิทยาสาวทำหน้าราวกับจะร้องไห้ออกมา ถึงคราวที่วราลีต้องออกโรงปลอบใจเพื่อนสาวบ้าง ด้วยการส่งสายตาเห็นใจให้ไปก่อน หลังประชุมค่อยคุยกันยาวกว่านี้ จะแถมด้วยคำด่าอีกชุดใหญ่

“โอ๊ย ผมละปวดกบาลจริงๆ ไม่รู้ว่ารับพวกคุณเข้ามาทำงานได้ยังไง เห็นหน้าตาสะสวยหมดจดทุกคน แต่ทำไมถึงได้ไร้น้ำยากันขนาดนี้”

“ที่จริง ถึงจะไม่มีแฟน เราก็ดูแลลูกค้าไม่บกพร่องนะคะ” แพรวพราว ผู้ช่วยพริมา พนักงานการตลาดรุ่นกลางเข้าช่วยหิวหน้า

“ใช่ค่ะ ลูกค้าชอบเทคนิคที่เราแนะนำ แต่ละคนก็มีแฟนถูกอกถูกใจกันไปหลายคน” หอมหมื่นลิ้ พนักงานรุ่นเดียวกับแพรวพราว ทนเห็นเพื่อนรักถูกรังแกไม่ได้

“อ้อ แสดงว่าที่ผมพูดไปทั้งหมดนี้ไม่มีใครเกิดเลยใช่ไหม ตกกลางดัดลใจจะไม่มีแฟนกันแล้วใช่ไหม ผมจะได้เลิกจ้างพวกคุณ จับโกนหัวส่งเข้าวัดให้หมดนี้เลยก็แล้วกัน ไม่ต้องเปิดมันแล้วบริษัทหาๆ”

เบตสาวหน้าคว่ำลงทันตา...และในใจก็เต็มไปด้วยคำด่านานัปการ พร้อมจะปะทุออกมาทุกเมื่อ แครอเวลาให้ออกจากห้องประชุมนี้ไปก่อน และหลังได้รับโบนัสกันเรียบร้อยแล้ว

“เออละ ถ้าพวกคุณมีปัญญาเท่านี้ ผมก็หมดเรื่องจะพูดแล้ว บ่นจนปากเปื่อยปากแฉะมาหลายปี ไม่เคยเห็นมีอะไรดีขึ้นมาเลย”

วราลีถอนใจด้วยความโล่งอก เมื่อความทรมานกำลังจะจบสิ้นลง ในอีกไม่กี่นาทีข้างหน้าแล้ว

“ก่อนปิดประชุมวันนี้ อย่าลืมที่สั่ง ผมต้องการลูกค้ามากขึ้นสิบเปอร์เซ็นต์ในอีกหกเดือนข้างหน้า พวกคุณจะต้องทำตามแผนที่วางไว้อย่างเคร่งครัด และต้องคอยตรวจสอบผลการดำเนินงานอย่างสม่ำเสมอ เข้าใจไหม”

“คะ” แปะสาวพร้อมใจกันตอบรับ เพื่อจะได้ตัดปัญหาให้จบลงเพียงแค่นี้ พอริมโบกมือ ทั้งแปดก็แทบจะถลาออกไปจากห้องอย่างพร้อมเพรียงกัน แต่ในฐานะพี่ใหญ่ วราลีและพริมา ก็ได้แค้นวยนาดออกไป หากันที่ผ่านประตูไปแล้ว เธอก็ตรงไปที่โต๊ะทำงานของมิลินทันที และออกคำสั่ง

“สองสาว รีบจัดการโอนเงินโบนัสเข้าบัญชีให้เรียบร้อย ก่อนเฮียฮิตเลอร์จะเปลี่ยนใจ ยึดโบนัสคืนโทษฐานที่พวกเราไม่มีแผน”

“โอ๊ย เค้าไม่ทำงั้นหรอ มั้งคะ” นันทิสา พนักงานฝ่ายบุคคลที่ทำงานอยู่เพียงคนเดียว เช่นเดียวกับฝ่ายบัญชี โต้ะข้างๆ มิลิน ช่วยตอบแทนเพื่อน “อนุมัติจ่ายแล้ว ก็ต้องจ่ายเลย”

“อะไรก็เกิดขึ้นได้ทั้งนั้นถ้าเงินยังไม่เข้าบัญชี” วราลีเขี้ยวจัด “สองสาวไปจัดการให้เรียบร้อย และอย่าลืม คินนี่เจอกันที่บ้านเจ้ จลองโบนัสกันให้เต็มที่”

“ได้ค่าเฉลี่ย งั้นมิมจะรีบจัดการให้ ไปกันนอย” พนักงานบัญชีชวนเพื่อนข้างโต๊ะไปด้วย วราลีจึงเดินกลับไปโต๊ะตัวเองเก็บข้าวของบ้าง อารมณ์แค้นยังไม่คลายจางเมื่อมองเจ้านายหิวกระเพาะเอกสารเดินจากไป... สายตาค้างแค้นมองตาม แล้วมือก็ยกขึ้นสองนิ้วเล็งไปที่กลางหลังกว้างนั้น ยิ่งกระสุนร่วออกไปหลายนัด...จินตนาการว่าเขาเดินกระเด็นลงไปในนรกกองกับพื้นด้วยความสะใจ แล้วเธอก็โผล่งยี้ยหยัน

“โฮเอ๊ย เฮียก็ไม่ได้แฉจริงหรือเก่งไปกว่าพวกเราร็อก ถ้าเก่งจริง

ปานนี้ก็ควรจะแต่งงานไปแล้วเหมือนกัน หรืออย่างน้อยก็มีแฟนเป็นตัวเป็นตนกับเขาบ้าง...เฮอะ ทำเป็นพูดดี...ยะ แล้วฉันก็จะคอยดูเหมือนกันว่าผู้ชายปากร้ายอย่างคุณจะมีจุดจบยังไง...ขึ้นใครได้เป็นแฟน มีหวังช่วยไปทั้งชาติ แล้วฉันจะซื้อที่อุดหูให้ภรรยาของคุณเป็นของขวัญวันแต่งงาน..." และ ฯลฯ...

วราลีบ้าไปแล้ว หรือไม่ก็เกือบๆ ละ เธอรู้ว่าอารมณ์ของเธอแปรปรวนมากยิ่งขึ้นตั้งแต่มาทำงานที่บริษัทแห่งนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเจอเจ้านายอย่างกิม เธอแทบอยากจะขอลาออกวันละร้อยหน นี่ถ้าไม่ใช่เพราะเงินเดือนดีกว่าที่อื่นๆ และเธอกำลังช่วยบิดามารดาผ่อนบ้านที่เชียงใหม่ล่ะก็ เธอประกาศลาออกไปนานแล้ว แต่ด้วยเธอเป็นคนสปอร์ตเรื่องเงินค่าตอบแทน ใช้งานหนักก็จ่ายคຸ້ມ เธอกับน้องๆ ถึงได้ยอมกัดฟันอดทนต่อวาทะเลียดสีสารพัด คิดถึงแต่เงินเดือนที่จะได้ในแต่ละเดือนแทน ถือเป็นค่าความอดทนยอมเป็นกระโถนท้องพระโรงของเขามาตลอดทั้งเดือน ยิ่งสิ้นปีนี่เสียสำคัญ เพราะโบนัสก้อนใหญ่กำลังจะลอยเข้ากระเป๋า ถึงเวลานั้นความโกรธทั้งหมดก็หายเป็นปลิดทิ้ง

สองปีที่เริ่มต้นทำงาน เธอกับพริมาที่เป็นพนักงานสองคนแรกได้โบนัสกันคนละสองเดือน และค่อยๆ เพิ่มขึ้นมาทุกปี จนกระทั่งปีนี้จากผลกำไรที่ยอดเยี่ยมปีกลาย เพราะสาวไทยหาคู่ทางเน็ตมากขึ้น และฝรั่งก็สนใจสาวไทยมากยิ่งขึ้น ก็นำมาซึ่งผลประกอบการที่สูงเป็นประวัติการณ์ชัดกับสภาพเศรษฐกิจที่ตกต่ำของประเทศ โบนัสจึงสูงเป็นเงาตามตัว และปีนี้ กิมก็ตัดสินใจจ่ายโบนัสถึงหกเดือน ทำให้อารมณ์ชุ่มฉ่ำสดใสนั้นมาโดยพลัน

สิบเก้านาฬิกา สาวๆ ทั้งเจ็ดเดินทางมาถึงบ้านหลังเล็กกะทัดรัดในซอยจรัญสนิทวงศ์สามสิบหกของวราลีเรียบร้อยแล้ว บ้านไม้กึ่งปูนสองชั้นที่ต่อเติมห้องครัวและดัดแปลงห้องรับแขกด้านล่างให้กว้างขวางขึ้น

กินเนื้อที่ไปเกือบครึ่งหนึ่งของที่ดินจำนวนสองร้อยตารางวาของบิดาที่ได้รับจากคุณปู่ หากเวลานี้วราลีอาศัยอยู่ตามลำพังกับสาวใช้ชาวกะเหรี่ยงที่ชื่ออาพอ ส่วนบิดาและมารดา รวมไปถึงน้องชายและน้องสาวต่างก็ย้ายไปอยู่ที่จังหวัดเชียงใหม่กันหมดแล้ว บ้านหลังนี้จึงกลายเป็นของเธอไปโดยปริยาย

สองชั่วโมงแรก อาหารของวราลีหมดไปอย่างรวดเร็ว เพราะเป็นคนทำอาหารเก่งเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว วันนี้เธอยังคิดสูตรเครื่องดื่มผสมเหล้าขึ้นมาใหม่ให้น้องๆ ได้ชิมกัน ปริมาณน้อยๆ คะยั้นกะยอจึงจำใจต้องรับค็อกเทลมาดื่ม แต่ก่อนดื่มก็ยกมือไหว้หลวงพ่อโสธรบนหิ้งพระกลางบ้านของวราลี ขอคืนศีลห้าไปชั่วคราว แต่ก็สัญญากับท่านว่าจะดื่มแต่ไม่กี่แก้วเท่านั้น

หากเวลาผ่านไป ความอร่อยของค็อกเทลรุ่มปรบปรุงสูตรก็ทำให้สาวๆ ดื่มกันติดพัน แก้วแล้วแก้วเล่า การสนทนาก็ค่อยๆ สนุกสนานขึ้นเรื่อยๆ และแน่นอนว่า หัวข้อการสนทนาก็หนีไม่พ้นนินทาเจ้านาย อันเป็นหัวข้อโปรดของพวกเธอ มาถึงตรงนี้ ค็อกเทลไม่จำเป็นอีกแล้ว เมื่อวอดคาวดใหม่อีกขวดถูกยกมาตั้ง รินแจกน้องๆ ผสมเซเวนอัพและมะนาวลดความขื่น

วอดคาวร่องลงไปอย่างรวดเร็ว...ร้อนถึงอาพอต้องเดินไปซื้อที่เซเว่นใกล้บ้าน สาวๆ แข่งกันควักเงินกันจ่ายเพราะกำลังติดพันทั้งการดื่มและการนินทาอย่างออกรสโดยไม่รับรู้ว่อาพอจะต้องเจอปัญหาอะไรบ้าง

สาวใช้เดินกลับบ้านพร้อมกับเหล่าชาวสองขวด เมื่อคนชายบอกว่ามันใช้แทนกันได้ เมาแล้วเหล้าอะไรก็เหมือนกันหมด เธอก็เชื่อสนิทใจ แต่จะบอกเจ้านายรี ก็ไม่อยากขัดการสนทนา จึงตัดสินใจกรอกเหล้าชาวใส่ขวดวอดคาที่เพิ่งหมดไป ตั้งไวบนโต๊ะให้เจ้านาย แล้วกลับมานั่งดูทีวีในครัวรอฟังเสียงเรียกต่อไป...

“เจ้...ขอปากาท ญ ตรงนี้ ห้ายทุกคนได้ยินและรับรู้โดยทั่ว
 กันปายเลยว่า เจ้เกลียด...เกลียด อีตาริมที่สุดในโลก” วราลีลุกขึ้นยืน
 ตรงหัวโต๊ะ ตัวเขาไปมาเล็กน้อยเพราะดื่มเข้าไปไม่น้อยนับตั้งแต่เริ่มงานเลี้ยง
 และยกแก้วขึ้นประกาศให้แกพนักงานหญิงรุ่นน้องอีกเจ็ดคนที่นั่งตาปรือ
 รอบโต๊ะอาหารรูปไข่ แต่ละคนมีแก้วในมือเตรียมพร้อมจะชนในยกต่อไป
 ทันทีที่ลิ้นเสียงประกาศของรุ่นพี่ “ดูสิ พูตมาด้ายงายว่าเราไม่มีปัญญาหา
 แฟน ไม่มีเดตวันวาเลนไทน์ พูเรด เห็นไหม ว่าพวกเรามีเดตกันหมด
 ที่นี้ไง”

“ช่วย” เจ็ดสาวยกแก้วขึ้นด้วยความพร้อมเพรียง

“อย่างนี้ต้องชน” ปริมาตะโกน พระเจ้าประจำตัว หนีขึ้นหิ้งไป
 สถิตกับหลวงพ่อโสธรเป็นการชั่วคราวเพราะเธอขาดสติไปเรียบร้อยแล้ว

“ชน แดฮิตเลอร์ จอมโหดของพวกเรา” วราลีกระแทกแก้วกับ
 เพื่อนๆ เสียงดังโคล้งเคล้ง แล้วยกดื่ม ก่อนที่การะเกตจะพูดขึ้น

“ที่จริง เกตว่าอิตาฮิตเลอร์มานักก็พูดถูกนะคะเจ้สิ ดูสิ พวกเรา
 แต่ละคน สวยๆ ทำง่าน แต่ทรมายหาแฟนไม่ได้สักที เอ๊ย” นางงาม
 ประจำบริษัทอีกเพราะฤทธิ์เหล้าปริมาณมากที่อยู่ภายในกาย

“เฮอะ ถ้าจะหา ทามมายจะมายด้าย” วราลีย่นจมูก “แต่เจ้ไม่หาเอง
 ต่างหาก เพราะเจ้เกลียดวันวาเลนไทน์”

คนฟังทั้งเจ็ดตาโตขึ้นมาทันที

“จริงหรือเจ้” ھرรษาโพล่งถาม

“จริง” วราลีตอบเสียงสูง

“หนูก็เหมือนกัน” ھرรษารีบเข้าร่วมขบวนการ “หนูไม่เคยบอกใคร
 เลย ว่าวันวาเลนไทน์ มันช่างเป็นวันที่น่าเกลียดน่ากลัวสำหรับหนูจริงๆ”

“มีมิด้วย”

“พรารด์ก็เกลียด”

เสียงอ้ออิงดังไปทั้งโต๊ะ แต่ละคนต่างก็โพล่งออกมาแข่งกันเสียงดัง

ไปหมด

“จายเย็นๆ” ปริมาลุกขึ้นยืนแทนเจ้าของบ้าน ตบอึกฟั๊ๆ “ในเมื่อทุกคนต่างก็เก็บความคับแค้นใจมานานแล้ว วันนี้ก็ปล่อยมันออกมาเสีย นักจิตวิทยาอยู่ที่นี่แล้ว มีอะไรก็ขอให้บอก พูดออกไปแล้ว มันจะได้สบายใจขึ้น เอ๊ก็”

แล้วเสียงสาว ๆ ก็แข่งกันบอกเชิงแซ่ ต่อให้นักจิตวิทยาที่ไม่แม่ว่าก็ฟังไม่รู้เรื่อง ยิ่งแม่อีกไม่ต้องพูดถึง

“หยุด” วราลีลุกขึ้นช่วย “แข่งกันแบบนี้ ครายจะไปฟังรู้เรื่อง”

ทุกสรรพสำเนียงเจียบลงพลัน แล้วหัวหน้ากลุ่มก็ชี้ไปยังห้องน้อยที่สุดของกลุ่ม

“หนูซาเริ่มก่อน...แล้วเรียงกันไปตามลำดับอาวุโส” เท่านั้นทุกคนจึงยอมเจียบฟังห้องหนูหรรษาที่ทำหน้าเศร้าหมอง ก่อนจะเริ่มต้นเล่าเรื่องราวของเธอ...

“โอ๊ย ทำไมมันถึงได้เศร้าแบบนี้” วราลีปาดน้ำตาบนแก้ม ก่อนจะสั่งน้ำมูกพริต อันที่จริง เรื่องราวก็ไม่ได้เศร้าหมองอะไรนักหนาหรอก เพียงแต่ฤทธิ์เหล้าลึกลับห้าดึกกรีที่ดื่มเข้าไปมากมายบวกเข้ากับอารมณ์อ่อนไหว อันเป็นช่องว่างในหัวใจมาโดยตลอดสิบแปดปีที่ผ่านมา ยิ่งได้ฟังเรื่องราวอันแสนเศร้าของทุกคนแล้ว น้ำตาอันเป็นผลมาจากฤทธิ์แอลกอฮอล์ก็ไหลรินออกมาอย่างง่ายดาย แพรพรพรพหายไปกอดหอมหมิ่นลี้ ร้องไห้เป็นวรรคเป็นเวร การทะเลาะหลังลูกพี่ลูกน้องสนิทรุ่นน้องปลอบใจอีกมือหนึ่งก็เช็ดน้ำตาที่ไหลรินไม่ขาดสาย มিলินกับเพื่อนรักนั้นทิสาก็นั่งสะอื้นเบาๆ ปริมาที่เพิ่งเล่าเรื่องของตนเองจบลงก็รีบคว้าทิชชูมาเช็ดน้ำตาตนเอง

“ทีนี้ก็เรื่องของเจี๊สแล้ว” ใครสักคนพูดขึ้น แล้วสายตาทุกคู่ก็หันไปมองหัวโต๊ะอย่างพร้อมใจกัน

“ใช่ๆ พวกเราก็คอยากรู้ว่าทำไมเจ๊ถึงไม่มีแฟน” ปริมาพยักพยิต
 “เฮ้อ...เรื่องมันเกิดมานานเหลือเกินแล้ว ตั้งแต่เจ๊อยู่ ม.สี่...”
 แล้วเรื่องราวทั้งหมดก็พรุ้งพรูออกจากปากราวกับกระแสน้ำที่ถูกฤทธิ์
 แอลกอฮอล์พังทลายไปราบคาบ เรื่องที่ไม่เคยคิดจะเล่าให้ใครฟังมานานปี
 ถูกระบายออกไปจนหมดสิ้น

“แล้วแบบนี้ เราจะทำจัดการความโสดอย่างที่ฮิตเลอร์ต้องการได้อย่างงาย
 กันล่ะเนี่ย” การกระเถิบ เมื่อแต่ละคนช่างประสพปัญหาในวันวาเลนไทน์
 จนพากันขีดทลายเรื่องความรักไปหมด “ฟังแต่ละคนเล่าแล้ว ความรัก
 มันน่าเศร้าจริงจริง”

“ของแบบนี้มันต้องมีแรงจูงใจ” หอมหมื่นลีประกาศก้อง มือที่ถือ
 แก้วส่ายไปส่ายมา เจ้าตัวคงไม่รู้ด้วยซ้ำว่าพูดอะไรออกไป “เรามาพนันกัน
 ใครชนะ เอาโบนัสหกเดือนไปเลย”

คนที่พูดไปด้วยความคึกคะนองไม่ได้กลั่นกรองคำพูดจากสมอง
 แต่แล้วทุกคนกลับพากันนั่งนิ่งไปทันที มองหน้าหยิ่งเชิงกันและกัน โบนัส
 หกเดือนของแต่ละคนที่เพิ่งได้มานอนอุ่นอยู่ในธนาคาร แต่เงินก้อน
 เดียวกันนั้น อาจจะช่วยให้พวกเขามีแรงฮึดที่จะลุกขึ้นกำจัดความโสด
 เพื่อลบคำสบประมาทของภีมลงได้ เพราะเป็นแรงจูงใจที่มากพอ

“ดี งั้นเอามาลงขันกัน!” วราลีประกาศ “ใครได้แฟนก่อนก็ได้โบนัส
 ตัวเองกลับคืน ถ้าใครหาแฟนไม่ได้ภายในหนึ่งปี จะต้องเอาโบนัสก้อนนี้
 แบ่งให้คนที่ได้แฟนไปแล้วเท่าๆ กัน”

สาวทั้งเจ็ดอ้าปากค้างไปตามๆ กัน แน่แน่นอนว่าทุกคนส่ายหน้า
 ไม่เห็นด้วยทันที เพราะต่างก็มีแผนที่จะใช้เงินก้อนนี้อยู่แล้ว

“มานจะเป็นกำลังใจ เป็นแรงฮึดให้เราต้องรีบหาแฟนให้ด้าย
 เราจะต้องเอาชนะความกลัวของเรา และเอาชนะคำสบประมาทของคุณภีม!
 เพราะเจ้าจ๋ม่ายมีวันยอมทนให้เขาแซะอีกแล้ว” แม้จะเมา วราลียัง

พยายามเกลี้ยกล่อมเพื่อนๆ

ทาสสาวหันหน้ามองกันเป็นการหยิ่งเชิง และเมื่อหอมหมิ่นลิ้นเสนอ วราลีตอบสนอง ปริมาเพื่อนรักก็สนับสนุน เพราะเป็นสองสาวที่อนาคต คานวาทะหว่างหน้าใกล้ตัวมากที่สุด ขึ้นไม่รีบคว้าโอกาสนี้เอาไว้ พวกเธอ อาจจะไม่มีวันหาแฟนได้อีกตลอดชีวิต ซึ่งแน่นอนว่า เงินที่ลงขันก็สูงกว่า คนอื่น เพราะเป็นสองคนที่มีเงินเดือนเยอะที่สุดแล้ว

“ฟังด้วย” ปริมาตัดสินใจขึ้นเด็ดขาด ก่อนจะสรุป “ใครมายลง ไม่ใช่เลือดสุพรรณ เป็นคนที่มายสมควรคบหาด้วยเป็นอย่างยิ่ง และ ต่อปลายจะถูกว่าบาตรจากพวกเรา”

สาวทั้งห้าที่เหลืองานเข้ากันอย่างจัง...เมื่อสองพี่ใหญ่ประกาศเช่นนี้ แล้ว ก็จำตอบรับกันเสียงอ่อย...

“ถ้างานเราต้องทำสัญญา” วราลีกลุกจอกหยิบกระดาดกับปากกามา เขียน และอ่านออกเสียงดังให้ทุกคนได้ยิน

“แล้วถ้าใครโกงล่ะคะจ้ะ” แพรวพราวถามหัวน้่นๆ

“อ้อ...” วราลีส่ายปากกาไปมา “มายต้องห่วง...สิ่งที่แนบมาด้วย... คำสาปแช่ง...ทุกคนยกมือขึ้นไหว้ท่วมหัวพร้อมกัน แล้วปฏิญาณตามใจ”

ทุกคนพนมมือพร้อมกัน แล้วพูดตาม

“หากสมาชิกคนใดคนหนึ่ง กระทำการหาแฟนโดยมิสุจริต หรือว่าจ้างผู้ชายมาเป็นแฟน ไม่ว่าวิธีใดวิธีหนึ่ง ขอให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ลงโทษ อย่าให้มีแฟนไปตลอดชีวิต ถ้าได้แต่งงานภายหลัง ก็ขอให้เจอเงาอยู่กับผู้ชายที่ห่วยแตกที่สุดในโลก แต่งงานก็ขอให้หย่า อย่าได้มีความสุขไปตลอดชีวิต!”

สิ้นคำ ไฟฟ้าภายในบ้านก็ดับพรึบ แปดสาวกระโดดเข้ากอดกัน อย่างรวดเร็ว ต่างก็กอดกันขวัญแขวนไปหมด และคิดไปแล้วว่า ไฟเมืองบน รับฟังคำสาบานของทั้งแปดไปเรียบร้อยแล้ว...

ด้านหลังบ้าน อาพอสะดุ้งเฮือกเมื่อไฟดับไปทั้งบ้าน จึงลนลานปิด สวิตช์ได้รึเปล่าผม เพราะรู้ว่าใช้ไฟมากเกินไปเสียแล้ว เพราะในครัวเพิ่งกด ไมโครเวฟทำโจ๊กคัปไปไม่ถึงนาที ด้วยหิวจัดหลังจากถ่างตารอเจ้านายสาว เกือบครึ่งคืน และไฟห้องนอนเล็กกับห้องครัวเป็นเส้นเดียวกัน พอใช้ไฟ มากเกินไป ไฟทั้งบ้านจึงดับลงทันที

อาพอร้อนรนวิ่งไปสับเบรกเกอร์อย่างรวดเร็ว ก่อนที่จะถูกเจ้านาย ตำหนิ พอไฟสว่างขึ้นมา ไม่ได้ยินเสียงเรียก เธอก็เบาใจ เดินฮัมเพลงไป กินโจ๊กคัป แล้วเข้านอนอย่างสบายอารมณ์

๑

วราลีรับทาง

วราลีลักเปียตะขาบสองข้างและผูกโบสีน้ำเงินเป็นรายการสุดท้าย ก่อนจะขี่มอเตอร์ไซด์ไปโรงเรียนมัธยมปลายที่มีชื่อเสียงแห่งหนึ่งในจังหวัดเชียงใหม่ หากวันนี้มีความพิเศษก็คือ มันเป็นวันแห่งความรัก วันที่สาว ๆ จะสารภาพรักกับชายที่ตนรัก และเป็นวันที่เธอตั้งใจจะมอบของขวัญที่ทำขึ้นมาพิเศษเพื่อวันนี้โดยเฉพาะ

เธอคล้องถุงกระดาษขนาดใหญ่ไว้ที่มือจับของรถ และขี่ด้วยความเร็วเพียงยี่สิบกิโลเมตรต่อชั่วโมง เพราะกลัวของข้างในถุงจะลั่นสะเทือนจนสิ่งที่เธอพยายามจัดไว้พังลงมา จนกระทั่งมาถึงโรงเรียน เธอก็นำรถจักรยานยนต์เข้าไปจอดยังสถานที่ที่โรงเรียนจัดไว้ แล้วรีบวิ่งเข้าห้องเรียนเพื่อจะได้ตรวจเช็คกว่าของสำคัญในถุงกระดาษยังไม่บอบสลายลงไป

ตะกร้าหวายสานขนาดเส้นผ่านศูนย์กลางราวแปดนิ้ว ถูกบุด้วยผ้าลายหัวใจน่ารักสองชั้น ด้านในสอดฟองน้ำแผ่นบางๆ เข้าไป และเย็บด้วยจักรขอบของผ้าก็เย็บลูกไม้สีขาวเล็กๆ ดันด้วยมือจนรอบ ก่อนจะวางลงบนตะกร้าและเย็บตรึงไว้กับตะกร้า ข้างในบรรจุลูกอมฮาร์ทบีท ห่อหุ้ม

ด้วยถุงพลาสติกใสเพื่อป้องกันลูกอมหลุดร่วง ตรงหุตะกร้าก็พันด้วยริบบิ้นสีชมพูหวานแหวว และติดด้วยการ์ดเล็กๆ เขียนกลอนรักหวานแทนความรู้สึกในใจลงไป ก่อนจะลงชื่อ...วราลี

วาระไนน์ปีนี่ เป็นปีแรกที่เธอมีแฟนเป็นตัวเป็นตน หลังจากก้องภพรุ่นพี่มัธยมปีที่หกตอบรับเป็นแฟนกันมาตั้งแต่หลายเดือนที่แล้ว อันที่จริงต้องบอกว่า เธอตัดสินใจเข้ามาเรียนที่โรงเรียนแห่งนี้ก็เพราะแอบชอบเขาตั้งแต่ปีกลาย ด้วยเป็นนักฟุตบอลฝีมือดีของโรงเรียน ไม่ว่าไปแข่งที่ไหน เสน่ห์และฝีมือดีก็สร้างความประทับใจให้แก่กองเชียร์สาวเสมอ จนเธอตัดสินใจเลือกเรียนที่นี่เพื่อจะได้มีโอกาสใกล้ชิดกับเขาสักนิด จนกระทั่งวันหนึ่ง เขาก็หันมองเธอหลังจากเข้าชมรมเดียวกัน และเขียนจดหมายเล็กๆ บ่งบอกว่าชื่นชมเขาเฉกเช่นสาวๆ อีกมากมายหลายคน แอบสอดไ้ไ้ไ้ของเขามานานหลายเดือน พอเขาให้ออกาส ความรักก็ก่อตัวขึ้นอย่างรวดเร็ว จนกระทั่งเป็นแฟนกันในที่สุด

โลกของวราลิกลายเป็นสีชมพูนับแต่นั้น ไม่ว่าจะทำอะไรก็คิดถึงพี่เขาก่อนเสมอ วันเกิดของเธอที่ผ่านมาก็ได้แหวนแทนใจสลักชื่อย่อของเธอ และเธอ ซึ่งเขาบรรจจสวมลงใ้บนนิ้วนางข้างขวา เธอยังสวมติดนิ้วไว้ไม่ห่าง ดังนั้นเมื่อถึงวันวาระไนน์แรกในชีวิต เธอก็ต้องการทำให้เขาประทับใจ จึงอดตาหลับขับตานอนทำของขวัญด้วยมือของเธอเอง และจำนวนลูกอมรูปหัวใจนั้นมากมายเท่ากับความรักที่เธอมีให้แก่เขา หรือมากกว่านั้นอีกหลายเท่าที่ไม่สามารถวางลงไปใ้ในตะกร้าได้และนับจำนวนไม่ถ้วนด้วยซ้ำ

วราลิเดินหัวใจพองโตด้วยความรักไปที่ห้องเรียนของเขา พอเห็นชายในดวงใจก็ส่งยิ้มหวานนำหน้าไปก่อน และยื่นตะกร้าใ้มือส่งให้อย่างอายๆ แล้วรีบหมุนตัวกลับไปห้องของตนเอง แต่แล้ว เธอก็จำได้ว่าลืมหยิบดอกกุหลาบไปด้วย จึงหยิบดอกไม้ที่เตรียมมา วิ่งกลับขึ้นไปบนห้องเรียนของเขาอีกครั้ง แต่ที่นั่น เธอก็เห็นเขากำลังไล่แจกลูกอมใ้ในตะกร้า

ให้แก่เพื่อนๆ ภายในห้อง

...มันอาจจะดูไม่เป็นเรื่องสลักสำคัญ แต่ทำไมในใจของเธอมันรู้สึกปวดแปลบ...

“อ้าวลี มายืนอะไรตรงนี้ล่ะ”

วราลียิ้มให้รุ่นพี่นักฟุตบอลร่วมทีมกับกองภพ แต่ริมฝีปากมันช่างสั่นระริกจนแทบจะควบคุมไม่ได้

“กุหลาบนั้นของกองโซ่ไหม จะให้พี่เรียกเขาให้หรือเปล่า” เขาถามอย่างใจดี

เธอส่ายหน้าเป็นคำตอบ แล้วยื่นแขนออกไป

“สืปากให้พี่ก้องด้วยนะคะ” พุดจบ เธอก็วิ่งกลับไปห้องเรียน ตลอดทั้งวันจิตใจของเธอไม่เป็นสุขเลยสักนิด เพราะอยากรู้ว่ากองภพจะรู้สึกอย่างไรที่เธอเอาดอกกุหลาบฝากเพื่อนเขาไปให้ ตกบ่าย นักเรียนชั้นมัธยมปีที่หกก็กลับบ้านกันหมดแล้ว เพราะใกล้สอบเอ็นทรานซ์เต็มที โรงเรียนจึงปล่อยให้กลับไปอ่านหนังสือที่บ้าน ส่วนชั้นเรียนอื่นๆ ยังคงเรียนตามปกติ

หลังเลิกเรียน วราลีขี่มอเตอร์ไซด์กลับบ้านอย่างหองๆ เพราะไม่ได้รับของขวัญหรือแม้แต่ดอกกุหลาบจากชายที่ตนรัก แต่ทันทีที่จอดรถลง มารดาก็ตะโกนบอก

“เมื่อก็้องมาเนะ บอกว่าเอาของขวัญวันวาเลนไทน์มาเซอร์ไพรส์ขอเอาไปวางไว้ในห้องของลูกนะ”

หน้าเขียวเปลี่ยนเป็นเบิกบานทันตาเห็น กระป๋องกระป๋องไม่สนใจแล้วเมื่อเจ้าตัวริบวิ่งเข้าไปในห้องนอน เพื่อพบดอกกุหลาบช่อเล็กๆ วางอยู่บนโต๊ะหน้ากระจก และบนกระจกเงามีปากกาเมจิกเขียนเอาไว้

‘น้องลี นับแต่นี้ ขอให้เราเป็นพี่น้องกันนะ’

น้ำตามากมายไม่รู้ว่ามีมาจากไหน ไหลรินอาบหน้า หัวใจอันบริสุทธิ์ที่มอบให้เขาถูกทำลายลงย่อยยับไปกับตา โดยที่ไม่รู้ว่าตนทำอะไรผิด

เขาถึงขอตัดสัมพันธ์...มารดาของเธอเดินตามเข้ามาในห้องหลังจากนั้น พอเห็นเธอร้องไห้ก็ได้แตกอดปโลบโยนจนเธอเพลียหลับไป

วราลีกินข้าวไม่ลง และขาดเรียนถึงสามวันหลังจากนั้น เมื่อจิตใจมันช่างหดหู่ ห่อเหี่ยวเสียเหลือเกิน ภาพแล้วภาพเล่าในอดีต ไม่ว่าจะยามที่เดินไปไหนต่อไหนด้วยกัน ผุดเข้ามาในหัวคำนึงแทบตลอดเวลา คำพูดหวานซึ้ง ภาพที่เขาเล่นกีตาร์ให้เธอฟังยังตราตรึงอยู่ในหัว หากนับแต่นี้เป็นต้นไป จะไม่มีเขาเดินเคียงข้างอีกต่อไปแล้ว...

เธอเจ็บจนล้มป่วยเพราะร่างกายไม่มีแรง ดวงหน้าที่เคยสดใส มีรอยยิ้มประดับอยู่เสมอดีดเชียว ดวงตาสีโกโลเพราะนอนไม่หลับติดต่อกันหลายคืน ทั้งบิดาและมารดาต่างก็พากันกังวลใจไปหมด ร้อนถึงยายพอทราบข่าวก็มาเยี่ยม จากนั้นก็ลากเธอเข้าวัดตลอดสุดสัปดาห์

ณ ที่นั้น...ความคิดของเธอได้เปลี่ยนไป เธอมองเห็นคุณค่าของตัวเองมากขึ้น แม้ว่าคนอื่นจะมองไม่เห็น พระท่านสอนให้รักตัวเองและรักบุพการี ดังนั้นเธอจึงตัดสินใจจะพยายามลืมเรื่องความรักในอดีตทั้งหมด จะก้าวไปข้างหน้าเพื่อตนเองและบิดามารดา แม้จะไม่เข้าใจเหตุผลที่เขาขอเลิกกับเธอก็ตาม เธอก็พยายามเข้มแข็งมองข้ามมันไปให้ได้ แทนการนอนจมอยู่ในกองทุกข์อย่างเช่นหลายสัปดาห์ที่ผ่านมา

ความโศกเศร้าคลายจางลงไปบ้างแล้วหลังกลับจากปฏิบัติธรรม แล้วข่าวของก้องภพก็ดังมาถึงหูจนได้ เมื่อเพื่อนของหญิงสาวคนนั้นที่ร่วมชมรมเดียวกับเธอมาเยาะเย้ยเธอถึงที่...ตอนนั้นเอง ที่เธอทราบความจริงทั้งหมดว่า เรื่องมันเกิดขึ้นมานานก่อนที่จะจะเข้ามาเรียนที่นี่แล้ว และเธอก็เป็นเพียงหมากตัวหนึ่งเท่านั้น

“นี่น้องลิไม่รู้รึว่าวันวาเลนไทน์ ก้องไปบอกรักต่อยด้วยนะ”

ตัวของเธอซาหنيه...ในใจก็เต็มไปด้วยคำถามมากมาย ว่าทำไมเขาถึงไปบอกรักคนอื่น ทั้งที่เป็นแฟนกับเธอ

“ที่จริงนะ พี่ว่า ต้อยไม่น่าจะเล่นตัวตั้งแต่แรกเลย รักเขาชอบเขา

ก็ตอบรับรักไปเสียก็สิ้นเรื่อง ก็พีก้องนะ ตามจีบต่อมายั้งแต่ปีก่อนโน้นแล้ว แต่ต้อยเป็นคนสวย มีคนมาชอบหลายคน ก็เลยไม่กล้าตัดสินใจ ทั้งที่รักพีก้องแหละ พีก้องก็เลยประชุด หันไปจีบลีแทน มันเป็นเรื่องเข้าใจผิดมาตลอด ที่จริงต้อยก็รักก้องมากที่สุด แต่กลับไม่ยอมพูด ไม่ยอมจาเปิดใจต่อกัน เลยกลายเป็นแบบนี้ ดูลิ คนรักสองคนต้องแยกจากกันมาตั้งนาน แต่ก็ยังดีนะที่ยังไม่สายเกินไป”

วราลียากจะลุกขึ้นกรีดร้องให้สมกับความเจ็บปวด สมกับที่ถูกหลอกมานาน ที่ก้องภพเห็นหัวใจของเธอเป็นแค่ของเล่น เป็นแค่ตัวสำรองตลอดมา และเพิ่งกระจ่างแจ้งในวันนี้เอง ซึ่งเธอก็ต้องขอบคุณเพื่อนผู้นี้มากจริงๆ ที่ช่วยทำตัวเหมือนน้ำยาล้างตา ให้เธอมองเห็นทุกอย่างชัดเจน

จบกันที่ความหลอกหลวง จบกันที่วันวาเลนไทน์ นับแต่นั้นไปมันก็เป็นแค่วันธรรมดาวันหนึ่งสำหรับเธอเท่านั้น จะไม่มีความพิเศษใดๆ อีกแล้ว และเธอจะไม่วันส่งดอกไม้ให้ใคร หรือลงทุนทำอะไรให้ใครอีก เจ็บครั้งเดียวก็เกินพอแล้ว...

สิบแปดปีต่อมา วราลีปิดหัวใจलगลอนแน่นหนา ชีวิตของเธอก็แต่เรียนจนกระทั่งสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโทจากประเทศอังกฤษ เธอกลับมาทำงานให้บริษัทฝึกอบรมคุณภาพสำหรับผู้บริหาร จนได้รู้จักภูมิ ซึ่งซื้อตัวเธอมาทำงานในตำแหน่งผู้ช่วยส่วนตัวของเขา ควบตำแหน่งเลขานุการในอัตราค่าจ้างแพงลิ่วจนเธอปฏิเสธไม่ลง เมื่อเริ่มต้น บริษัทมีพนักงานเพียงสามคน รวมพริมา จากนั้นก็ค่อยๆ รับพนักงานเข้ามามากขึ้นตามเวลาที่ผ่านไป

แน่นอนว่าหัวใจของเธอยังลือกกุญแจแน่นหนา ไม่เคยกล้าเปิดรับใครเข้ามาอีกเพราะยังเช็ดกับการหลอกหลวงในอดีต ไม่ว่าเวลาจะผ่านไปนานแค่ไหน เธอก็ไม่เคยลืมข้อความบนกระจกเงาในห้องนอน ดอกหญ้า สีม่วงช้ำแทนดอกกุหลาบในห่อพลาสติกที่เธอขยำทิ้งขยะ และแหวนแทนใจ

ที่เธอพาทั้งลงน้ำ ทั้งหมดถูกบันทึกลงในบัญชีแห่งความแค้นไม่ลืมเลือน...

แต่แล้ว วันนี้ก็ถึงเวลาที่จะต้องเปิดประตูหัวใจเสียแล้วหรือนี่!

น้ำตาของวราลีไหลพรากๆ กับความผิดพลาดที่เกิดขึ้น ในมือของเธอยังถือกระดาษที่เธอเขียนด้วยตัวหนังสือโย้ย่ ลายเซ็นที่สามารถพิสูจน์ได้เช่นเดียวกับรอยจูบประทับ ที่แต่ละคนค้นลิปสติกประจำตัวเคลือบลงบนรีวปากก่อนประทับตราข้างลายเซ็น หากแคลิปสติกและเศษเนื้อไปตรวจดีเอ็นเอ ก็คงรู้ว่าเป็นปากของใคร วราลีปฏิเสธไม่ออก หลักฐานทุกอย่างมัดตัวเธอแน่นหนา และไม่ใช่แค่เธอคนเดียว ยังมัดผู้หญิงอีกเจ็ดคนไว้ด้วยกันในสัญญาฉบับนี้อีกด้วย

ลิปห่านาที่ก่อนหน้านี้ เธอจำได้ว่าตนไม่ได้นอนอยู่บนเตียงอันแสนสุข แต่เป็นพื้นไม้เย็นๆ ที่โหล่งกัแห่งภายในบ้าน และทั้งแขนและขา ก็ชาหนีบไปหมด จึงพยายามจะดันตัวลุกขึ้น แต่หัวของเธอหนักอึ้งจนแทบจะไม่ไหว แล้วเสียงกรีดร้องของใครคนหนึ่งก็ดังลั่นบ้าน ตามมาด้วยเสียงฝีเท้าตึกก็กองไปหมด

วราลีสะบัดศีรษะแรงๆ มองเห็นร่างของหญิงสาวหลายคนนอนกองระกระระกะอยู่ในห้องรับแขก และเธอก็นอนอยู่บนพื้นหน้าโซฟาเวลานั้นเอง

“คูลี เกอะอะไรขึ้นค้ำ” อาพอวังหน้าตื่นเข้ามาถาม เธอได้แต่ส่ายหน้างๆ แล้วสาวใช้คนชื่อกี๋ช่วยพยุงเจ้านายลุกขึ้นยืนเพื่อจะได้ไปรวมกลุ่มกับสาวๆ ซึ่งถลาลุกขึ้นไปชี้ที่กระดาษแผ่นหนึ่งซึ่งติดอยู่บนเสาสูง มองไปไกลๆ เห็นแคร์อยลิปสติกจำนวนแปดรอย แพรวพราว ผู้ที่ส่งเสียงกรีดลั่นห้อง เป็นหน่วยหน้ากล้าตาย ปีนเก้าอี้ขึ้นไปดึงลงมา วราลีถลาเข้าไปอ่านกับเขาด้วย พอสายตากวาดไปตามตัวอักษรจบเท่านั้น เข่าของเธอก็อ่อนเปลี้ยเพลี้ยแรง พับลงไปนั่งกับพื้นทันที ขณะที่เสียงร้องไห้สะอึกสะอื้นอีกหลายเสียงดังมาเข้าหู แต่เธอก็จับใจความใดๆ ไม่ได้ทั้งสิ้นเพราะลมมันตี

ออกจากห้อง ขึ้นหุ้ขึ้นหน้าไปหมดแล้ว จนกระทั่ง

“อย่า!”

วราลีเงยหน้ามองคนตะโกนอย่างสิ้นเรี่ยวสิ้นแรง ไม่เข้าใจว่าพริมาห้ามใคร แล้วก็เห็นเพื่อนสาวชิงกระดาดในมือของแพรวพราวที่กำลังถูกสาว ๆ เข้ารุมสกรัมหมายฉีกทิ้งออกเป็นเสี่ยง ๆ แต่พริมาก็รีบชิงห้ามขึ้นก่อน

“อย่าทำแบบนั้น เราสาบานด้วยกันแล้ว ฟาดินจะได้ลงโทษ ทำให้พวกเราไม่ได้แต่งงานกันหมด”

นั่นแหละ ทุกคนถึงจะหยุด พริมาฉวยโอกาสนั้นดึงกระดาดจากมือของแพรวพราวอย่างทะนุถนอมที่สุด

“มันคือตัวช่วยสุดท้ายของเรา ที่จะทำให้พวกเราดิ้นหลุดจากความเป็นโสด เมื่อตั้งใจแล้ว เราก็จะต้องทำให้ถึงที่สุด ไซ้ไหมเจี๊?” พริมาหันมาขอความเห็น วราลีปาดเหงื่อ หรือจะเป็นน้ำตาไหล เพราะเธออาจจะร้องไห้โดยไม่รู้ตัว จึงได้แต่พยักหน้าด้วยความจำใจ คำสาปแช่งที่เธอเป็นผู้นำร่องๆ ท่องอย่างเลือนๆ เวลานี้มันกลับยังดังก้องอยู่ในหัว พอสาบานเสร็จ ไฟฟ้าก็ดับวูบ แค่อคิดถึงตรงนั้น เธอก็ลมแทบจับ กลัวคำสาบานจะเป็นจริงขึ้นมาหากพวกเธอทำลายมันเสียตั้งแต่ตอนนี้

“มิมไม่ยอม เงินโบนัสหกเดือนของมิม” มิลินตีโพยตีพายเสียงดังบรรดาหญิงสาวที่ดูจะเค็มและงกที่สุดไม่มีใครเกิน “หลุยส์วิตตองของมิมได้โปรดเถอะพี่พริมา มิมขอถอนตัว” มิลินคุกเข่าลงตรงหน้าพริมา

“ไม่ได้ยายมิม!” นันทิสาท้าสะเอว “ไหนเมื่อคืนบอกว่าเราเลิอดสุพรรณ ตอนนี้จะมาทักกันง่ายๆ แบบนี้ไม่ได้”

“ก็ตอนนั้นฉันเมานี่” มิลินโวย

“ก็มาทุกคนนั่นแหละ” การะเกดทนไม่ไหว เข้าแทรกเพื่อนรักที่ทำท่าจะแตกหักกันเสียแล้ว

“เออะหยุดได้แล้ว” วราลีเข้าควบคุมสถานการณ์ หลังจากสงบจิต

สงบใจได้มากขึ้น ร้อนถึงอาพอดต้องช่วยประคองเจ้านายลุกขึ้นอีกครั้ง มองแปดสาวอย่างงงๆ ว่ามันเกิดอะไรขึ้นกันแน่ “เมื่อทุกคนลงลายมือชื่อแล้ว ก็จะต้องทำตามสัญญา เจ้จะชี้รีออกซ์สัญญานี้แจกทุกคนเป็นหลักฐาน ส่วนตัวจริง จะนำเข้าเซฟในธนาคารไว้ ก่อนที่ใครจะหันามีตึกมันไป เอาเงินกองกลางที่เราลงขันไว้จ่าย ส่วนเงินโบนัส เจ้จะเปิดบัญชีเป็นชื่อร่วมกันแปดคน ใครหาแฟนได้แล้ว เราทุกคนก็จะเซ็นถอนออกไปได้ อย่างนี้แฟร์ที่สุด”

แล้วเอกสารสำคัญชิ้นนั้นก็ตกสู่มืออันลั่นระริกของเธอ พร้อมๆ กับทำหน้าตาที่พังทลาย เมื่อคิดถึงความรักครั้งแรกและครั้งเดียวในอดีตของตน เพราะเธอทำท่าจะแพ้ตั้งแต่เริ่มต้นเสียแล้ว สิบแปดปีที่ผ่านมา เธอไม่เคยเห็นผู้ชายคนไหน ‘ดี’ ในสายตาของเธออีกเลย แต่ตอนนี้เธอจะต้องหาแฟน แล้วเธอจะมองข้ามความเชื่อที่ว่า ‘ผู้ชายทุกคนเต็มไปด้วยเล่ห์กลและหลอกลวง’ อย่างที่รู้สึกมาตลอดสิบแปดปีได้อย่างไร

เสียงมิลินสะอื้นอีกๆ...ในหัวของเธอ ภาพกระเป่าहरुคงติดปีกโบยบินไปไกลแสนไกลแล้ว หากไม่ใช่แค่มีลินคนเดียวเท่านั้นที่กลัดกลุ้มใจ แปดสาวต่างเจอภาวะกลืนไม่เข้าคายไม่ออกไปตามๆ กัน

“เจ้...” หอมหมื่นลี้กระซิบ โดยมีผ้าเช็ดหน้าปิดอยู่ครึ่งๆ หน้า แถมยังเอาแว่นตากันแดดมาสวมทั้งที่พระอาทิตย์เพิ่งโผล่พ้นขอบฟ้ามาไม่นานด้วยซ้ำ แต่เวลานี้ ใครจะสนว่าสาวเจ้าจะอุตริสวมทำไม

“อะไร?” วราลีแหวกกลับ เพราะอารมณ์ยังอยู่ในโหมดรันทดใจจัด

“เราร่วมมือกันเซ็นได้ เราก็ร่วมมือกันเซ็นถอนได้ใช่ไหมอะ?”

“ใช่ๆ” แพรวพราวสนับสนุนเพื่อนรัก แล้วรีบหากองเชียร์ “ใช่ไหมพวกเรา”

วราลีกัดฟันกรอด ความทรงจำค่อยๆ หลังไหลเข้ามาในสมองอันเฉื่อยชาเป็นระยะๆ เธอหรีดตาลงมองตัวต้นเหตุ

“อ้อ...ตอนนั้นทำเป็นลืม...อยากรู้กันว่ายังจำได้หรือเปล่าว่าตอนนั้นใครเป็นคนจุดประเด็นนี้ขึ้นมา”

“เหะๆ ก็ตอนนั้นมันโมโหเน่จ้ะ ตอนนั้นมันหายแล้ว...” เจ้าความคิดแก้ตัว

“แต่สัญญาคือสิ่งที่เราควรจะต้องปฏิบัติตาม” พรรษาเอ่ยขึ้นเป็นครั้งแรก น้ำเสียงยังเต็มไปด้วยความคิดด้านบวกของเธอ แม้จะสลดไปสักหน่อยก็ตาม “พ่อหนูสาธอนไว้ว่า เกิดมาเป็นคน จะต้องรักษาสัญญา คนที่ทำในสิ่งที่ตัวเองสัญญาไม่ได้ ก็ไม่ต่างไปจาก...สะ...”

“ว้าย...พอ!” การะเกดรีบห้าม เพราะไม่อยากได้ยินคำนั้น “เอาละรู้แล้ว รู้แล้ว แค່เรื่องหาแฟน มันจะยากเย็นอะไร ฮะฮะฮ่า คอยดูเถิดก็แล้วกัน จะหาให้ได้คนแรก แล้วเอาโบ๊นซ์ของตัวเองกลับไปให้ดูเป็นตัวอย่าง” เธอหัวเราะ แต่ทุกคนได้ยินก็รู้ว่าฝืนอย่างเต็มที่ แล้วทั้งหมดก็หน้าคว่ำ หมดปัญหาแก้ไข และจำใจยอมรับความผิดพลาดที่เกิดขึ้นทั้งหมด ทันใดนั้นเสียงนาฬิกาภายในห้องรับแขกก็ตีเสียงดังเจ็ดครั้งแปดสาวหมดเวลาคิด ต่างหันหน้ามองกันเล็กลักเมื่อรู้ว่าสายแล้ว และวันนี้ยังต้องทำงานตามปกติ

“กรี๊ด สลายตัวด่วน เจอกันที่ทำงานนะน้องๆ รีบไปก่อนเฮียฮิตเลอร์จะไปถึง” พุดจวบวราลีก็วิ่งขึ้นห้องคนแรก ปริมาที่เคยมานอนพักที่นี่หลายครั้งก็รีบใช้ห้องน้ำในห้องนอนแขก ส่วนสาวๆ ที่เหลือรีบพากันวิ่งรถกลับที่พักของใครของมันอย่างรวดเร็วที่สุด เพื่อจะได้เข้าที่ทำงานก่อนเจ้านายให้จงได้

วราลีและปริมาเดินทางไปถึงชั้นลิบลิบนอาคารสำนักงานกลางสี่ลมในเวลาเก้านาฬิกาสามสิบนาที เป็นเวลาที่เร็วที่สุดที่พวกเธอจะทำได้ เมื่อไปถึง ไฟในสำนักงานยังปิด ทั้งสองถึงกับถอนใจด้วยความโล่งอกที่เจ้านายยังเดินทางมาไม่ถึง เพราะไฟในห้องทำงานของเขายังปิด วราลี

ไล่เปิดไฟทุกดวงในสำนักงาน แล้วเดินไปที่นาฬิกาเพื่อจะได้สแกนบัตร
ลงเวลาทำงาน เป็นสิ่งหนึ่งที่ภิมบังคับให้ทุกคนลงเวลา แม้ม้าแห่งของเธอ
จะสูงรองจากเขาก็ตาม แต่เธอไม่เคยหวั่น เมื่อมีรหัสที่จะเปลี่ยนเวลาได้
วราลีจึงกดหมายเลขเข้าไปหมายจะเอาตัวรอด จะได้ไม่ต้องมาพึ่งตาภิม
บนอีก

พริมากำลังลึนอยู่ด้านหลัง สองสาวมองเครื่องสแกนบัตรอย่าง
ตั้งอกตั้งใจจนไม่ได้ยินเสียงฝีเท้าแผ่วเบาที่มายืนเท้าสะเอวอยู่ด้านหลัง

“เรียบร้อย” วราลีพึมพำ หลังกรอกรหัสเข้าไปได้

“อะไรเรียบร้อย”

“ก็เข้าได้แล้วไง จะได้เปลี่ยนเวลา” เธอตอบ ก่อนเส้นขนตรง
ท้ายทอยจะลุกชัน เมื่อจำได้ว่าไม่ใช่เสียงของพริมา “เฮ้ย”

สองสาวหันขวับไปตามเสียง ก่อนจะกระโดดเข้ากอดกันด้วยความ
ตกใจ เมื่อเห็นภิมหน้าตาบึ้งตึง ยืนเท้าสะเอวพร้อมเอาเรื่อง

“นี่มันหมายความว่ายังไง? พวกคุณมาทำงานสายกันทุกคน แล้วยัง
คิดจะแก้เวลาอีก”

“ฉันท...” วราลีอึ้ง เมื่อหลักฐานเห็นอยู่หน้าตา แต่จะให้ยอมรับง่ายๆ
ก็ไม่ใช่เธอ “เอ้อ ก็น้องๆ บอกว่าเวลามันเคลื่อนเร็วไปสองสามนาที่นะค่ะ
วันนี้ก็ตั้งใจว่าจะปรับสักหน่อย”

“ดูโน่น มันก็โหม่งแล้ว” นัยยาวๆ ชี้ไปที่นาฬิกาข้างฝาเรือนใหญ่ที่
สาวๆ ทุกคนในบริษัทสามารถมองเห็นชัดเจน “มันไม่ใช่แค่ไม่กินาทีเดียวนะ”

สองสาวหมดปัญญาตอบได้ แล้วกามเทพสาวอีกหกคนก็ทยอยกัน
เข้ามาที่บริษัท พอเห็นภิมทำหน้ายักษ์มองพวกเธอราวกับจะกินเลือด
กินเนื้อ ก็คอดก หน้าจ๋อยไปตามๆ กันและเลี้ยวไปที่โต๊ะของใครของมัน

“คุณลีลา” ภิมบอกเสียงเข้ม ใบหน้าบึ้งจัด “ตามผมเข้าไปในห้อง
เดี๋ยวนี้ ส่วนคนอื่น ลงเวลากันให้เรียบร้อย ผมจะนำความเหลวไหลของ
พวกคุณในวันนี้ ไปพิจารณาผลงานตอนสิ้นปี คุณออย ทำรายงาน รวม

ทั้งความผิดของตัวเองส่งมาให้ผมด้วย ผมจะต้องเห็นรายงานในตอนบ่ายบนโต๊ะ เข้าใจไหม?”

นั้นทิสาก็รีบพารับเสียงอ่อย แล้วร่างสูงก็หมุนตัว ก้าวปราดๆ เข้าห้องทำงาน

“เจ้...ทำไงดี” ปริมาบีบมือเพื่อนรุ่นพี่

“ไม่ต้องทำไ้หรือก เดี่ยวเจ้จัดการเอง” วราลีปลอบใจเพื่อน และทุกๆ คนที่ส่งสายตาละห้อยมอง “แค่เจอตัวอีกรอบ ก็เราผิดเองนี่นา จริงไหม”

พูดจบ เธอก็สูดลมหายใจเข้าลึก ยึดตัวเต็มความสูงร้อยหกสิบ เซนติเมตร ปลุกความกล้าหาญในตัว ยึดอกแล้วก้าวฉับๆ เข้าห้องเจ้านาย แล้วปิดประตูลงตามหลัง

“คุณก็มีกะ วันนี้ฉันผิดเองค่ะ”

“นั่งลงสิ คิดจะยื่นคำหัวคุยกับผมแบบนี้หรือ” สายตาเคืองๆ ของชายหนุ่มปรายมอง เธอจึงรีบดึงเก้าอี้ออกมาหนึ่ง ทั้งที่คิดว่าจะขอโทษสั้นๆ และรีบออกไป แต่ถ้าเรียกให้นั่ง เห็นทีคงจะไม่สั้นอย่างที่คิดเสียแล้ว

“รู้ตัวแล้วเรอะว่าผิด” เขาย้ำ วราลีได้แต่ถอนใจเบาๆ มองใบหน้าหล่อเหลาอย่างแข็งๆ ที่ต้องรับผิดชอบด้วยความจำใจ

“ค่ะ”

“คุณทำแบบนี้ จะให้พนักงานคนอื่นคิดยังไง...บลา บลา บลา...”

คำพูดทั้งหลายแหล่ไม่ไหลเข้าสมองเลยสักนิด เธอรับตัวเองเข้าสู่โหมดปิดกั้นเสียงต่างๆ ไม่ให้ไหลเข้าหู เป็นสิ่งที่เธอฝึกมานานตลอดหลายปีที่ผ่านมา สายตาของเธอจับจ้องใบหน้าเจ้านายหนุ่ม แล้วคิดถึงวันแรกที่เจอภีม ชายหนุ่มรูปหล่อลูกค้ำคนใหม่ ที่เจ้านายส่งให้เธอดูแล แล้วเขาก็บอกเธอว่า เขาต้องการให้เธอช่วยดูแลเรื่องบุคลิกภาพ เพื่อเขาจะได้ดูดีในทุกสถานการณ์ และเขาบอกเป้าหมายว่า ต้องการจะสร้าง

บริษัทจัดหาคู่มือที่ดีที่สุดในประเทศไทย เธอจำได้ว่า หัวใจมันกระตุกแปลกๆ เมื่อผ่านไปพร้อมกับเขา ตลอดเวลาที่เขาเป็นนักเรียนของเธอ ริมเป็นผู้ชายที่เป็นสุภาพบุรุษทุกกระเบียดนิ้ว จนเธอคิดว่า ใครได้เขาเป็นแฟนคงจะโชคดีไปตลอดชีวิต พอเขาชวนเธอมาทำงานด้วย พร้อมเสนอเงินเดือนจำนวนมาก เพื่อจะได้เป็นผู้ช่วยดูแลเรื่องบุคลิกภาพของเขาคู่ เธอก็ตอบรับ เพราะชอบโอเคเดียวที่เขาต้องการเป็นสื่อกลางการหาคู่ของหนุ่มสาวอันแสนโรแมนติก

แต่หลังจากทำงานกับเขาไปได้สักพัก เธอก็เห็นว่าเขาไม่ได้โรแมนติกละสักนิด เธอเริ่มมองเห็นตัวตนของริมมากขึ้น เธอเห็นความตั้งใจในการทำงานของเขา ความคาดหวังอันสูงส่ง แต่กับลูกน้อง เขากลับกลายเป็นเจ้านายที่จุกจิกจู้จี้ เมื่อพนักงานทำไม่ได้ตามที่เขาคาดหวัง เสียงพร่ำบ่นจึงมีมาให้ได้ยินเป็นระยะๆ ความรู้สึกชื่นชอบเขาในตอนแรกก็ค่อยๆ คลายจางลงไป และความคิดก็เปลี่ยนไปตามกาลเวลา บัดนี้เธอกลับคิดว่า ผู้หญิงคนไหนได้ทานเป็นแฟน มีหวังหุซาไปตลอดชีวิตมากกว่า

...ยามขึ้นเตียงนอนด้วย เขาคงจะจู้จี้จั่วไซทุกอย่าง ชุดนอนแบบนั้นก็คงจะสวมไม่ได้ แบบนี้ก็คงจะสวมไม่ได้ ขึ้นเตียงต้องบังคับว่า เอาเท้าซ้ายหรือเท้าขวาขึ้นก่อน หรือแม้แต่ท่วงท่าบทเพลงบรรเลงรัก คงจะต้องจัดการตีกรอบ วางแผน ตั้งเป้าสามเดือนหกเดือน เพื่อให้บรรลุสุดยอด เอ้ย ผลอันสูงสุด...เฮ้ย...แต่งงาน ไม่ใช่ทำงานสักหน่อย...

ริมฝีปากของเธอกระตุกขึ้น เมื่อลามปามเจ้านายในความคิดอันแสนทะเล้น

“ที่ผมพูดมันตรงตรงไหน?” คิวหนาที่เรียงเส้นสวยของริมขมวดเข้าชิดกัน เสียงนั้นดังขึ้นตามอารมณ์ที่พุ่งปรืด “ผมกำลังจะตัดเงินเดือนของคุณนะ โทษฐานที่เป็นตัวอย่างไม่ดีให้แก่พนักงานคนอื่น”

“เอ่อ...อ้าว...” เธอปิดกั้นสมองเกินไป จนไม่ได้ยินอะไรเลย “แต่ปีนี้ ครึ่งนี้เพิ่งเป็นครั้งแรกที่ฉันทำผิดนะคะ คนเรามันก็ต้องมีผิดพลาด

กันได้ ครั้งแรกครั้งที่สอง ถือว่าไม่ตั้งใจ เพราะเหตุผลจำเป็น แต่ครั้งที่สามถึงจะถือว่าเป็นพฤติกรรมในกมลสันดาน และนี่เพิ่งจะเป็นครั้งแรก” เธอบอกรัวเป็นชุด กลัวเขาจะแทรกขึ้นเสียก่อน

“ถ้าฉัน บอกผมมาสิ ว่าเหตุผลจำเป็นของคุณคืออะไร?” ภูมิกดดอกเอนตัวฟังแก้อี้ ทำท่าเหมือนจะใจเย็นรอฟัง แต่แค่เหมือนเท่านั้น เพราะวราลีรู้ว่า หากเขาทำท่านี้ แสดงว่าเจียนจะหมดความอดทนเต็มที และเขาไม่ต้องการจะได้ยินอะไรนอกจากคำสารภาพความผิด...เพราะเธอรู้จักนิสัยของเขาดียิ่งกว่าของตนเอง และเธอพร้อมที่จะพูดให้เขาพอใจ

“เออ เมื่อคืนฉันผิดเองที่ชวนน้องๆ ไปทานอาหารที่บ้านค่ะ เรา... จลองโบ๊นส์กันสนุกไปหน่อย คุยกันเรื่องทำงาน เรื่องแผนงานของคุณฮิ... เอ๊ย คุณภูมิปีหน้า และปรึกษากันว่า ควรจะทำงานไปถึงจะทำงานได้ตามเป้า เราประชุมกันดีกว่าไปหน่อยค่ะ เพราะแต่ละคนมีไอดีเดียวหาแฟน เอ๊ย ฉันหมายถึง หาแฟนให้ลูกค้าของเราได้ถูกใจ เหมาะสมกันยิ่งขึ้น เรายังคิดว่า จะขอเสนอให้คุณภูมิทำโปรแกรมจับดวงสมพงศ์อย่างเรนดอมดูนะคะ” วราลีเพิ่งคิดไอดีนี้ได้ในวินาทีนี้เอง แล้วรีบหาเหตุผลมาสนับสนุน

“เราจะเป็นบริษัทแรกและบริษัทเดียวเท่านั้นที่ทำแบบนี้ คนไทยมีดีก็ต้องรู้จักนำมาปรับปรุงใช้ให้ใหม่คะ อีกอย่างเราคนไทย ของแบบนี้ไม่เชื่ออย่าลบหลู่ ไม่อย่างนั้นคนสมัยโบราณคงไม่เอาศาสตร์นี้มาใช้ ทำให้แต่งงานอยู่กินกันไปจนแก่เฒ่าแน่ๆ คุณภูมิก็อยากให้ลูกค้าของคุณครองรักกันไปนานๆ ไม่อยากให้แต่งแล้วหย่าให้ใหม่ล่ะคะ”

แขนของภูมิเริ่มคลายออก...คิ้วบนค่อยกลับสู่สภาพเดิม เธอได้โอกาส จึงรีบเสริมเข้าไปอีก

“จริงๆ นะคะ ฉันอยากจะจ้างหมอดูต่างๆ มาช่วยทำโปรแกรมนี้ แค่กรอกข้อมูลวันเดือนปีเกิดของลูกค้าเข้าไป มันจะจับกลุ่มให้ว่าดวงของใครแมตช์กับใคร อย่างน้อยก็ได้สองสามคนในกลุ่ม เราจะได้จับคู่พวกเขาได้ง่ายๆ หน่อย ถ้าดวงมันสมพงศ์กันแล้ว การทำงานของเรา

จะง่ายขึ้นมาก... เลยกะ” เธอลากเสียงยาว

“น่าสนใจ ว่าแต่พวกคุณทำงานกันดีขนาดนั้นเชียรวี?” ภิรมทำหน้า
ไม่อยากเชื่อ

“เราได้นอนกันตอนตีสาม เพราะแต่ละคนมีไอเดียเสนอมากมาย
เลยกะ ถ้าคุณภิรมไม่เชื่อ ฉันจะทำรายงานส่งเข้ามาให้คุณอ่าน เพื่อคุณ
จะได้รู้ว่า ตลอดเวลาสี่ห้าชั่วโมงที่เราคุยกันอย่างไม่เป็นทางการนะมีอะไร
ที่น่าสนใจมากๆ”

เท่านั้นแหละ รอยยิ้มบางๆ จึงค่อยๆ ปรากฏบนเรียวกา

“ดีมาก ถ้าฉัน ผมงอฟงหน่อยก็แล้วกันว่าพวกคุณมีไอเดียอะไร
กันบ้าง”

“ได้เลยกะ” วราลีลอบถอนใจออกมาเฮือกใหญ่

“ส่วนเรื่องโปรแกรมที่ว่า คุณทำเรื่องขึ้นมาได้ ผมจะอนุมัติให้”

“ขอบคุณมากกะะ ฉันจะรีบจัดการประสานงานกับหมวดดูแล
โปรแกรมเมอร์ทันทีกะะ”

“เอละ วันนี้ให้คุณทำจดหมายขึ้นมาว่า ที่มาสายเพราะทำงานล่วง
เวลา ถือเสียว่ามันไม่เคยเกิดขึ้น แต่ต่อไป ถ้าจะประชุม ให้มาประชุม
ที่นี่ อย่าให้เสียงานอีก”

“ค่ะบอส ฉันขอบคุณแทนน้องๆ ด้วยนะคะ ขอขอบคุณที่เข้าใจพวกเรา
กะะ ว่าเราทำทุกอย่างเพื่อกระต้อมกามเทพของเรา” เธอรีบลุกขึ้นยืน
เมื่อรอดชีวิตออกไปจากห้องเจ้านายได้อีกครั้ง นี่แหละ ถึงภิรมจะเป็น
เจ้านายที่เข้มงวดและขี้นั่นแค่นั้น แต่อีกด้านหนึ่งของเขาก็เป็นคนใจดี...
และถ้าเป็นเรื่องงานละก็ เชื่อคนง่ายเสียไม่มี...

เธอรีบหมุนตัวเตรียมจะออกจากห้องไป มือกำลังจับลูกบิดเมื่อ
ได้ยินเสียงเรียก

“คุณลี”

“กะะ” วราลีแปลกใจ ปกติได้ยินแต่เขาเรียกลีลา วันนี้มาแปลกแฮะ

พอหันไป ก็เห็นริมฝีปากอ้มคลี่ออก รอยยิ้มนั้นดูอบอุ่น เหมือนเอ็นดู

“คุณรู้ไหมว่าทำไมผมถึงเรียกคุณว่าลีลา?”

“ไม่รู้ค่ะ” เธอบอกตามลัทธิ

แล้วเสียงหัวเราะเบาๆ ก็ดังสะท้อนออกจากอกกว้าง

“ก็เพราะคุณมีลีลาที่ไม่เหมือนใครยังไงล่ะ...เพราะผมไม่เคยจับคุณให้มันคันให้ตายได้สักที...”

ปากเล็กๆ ของเธออ้ากว้าง ก่อนจะห่อเป็นรูปตัวโอ...ไม่มั่นใจว่า
ถูกดำหรือถูกชมกันแน่ แล้วเขาก็เฉลย

“มันคือคำชม” เขาโบกมือไล่ “ไปได้แล้ว”

“ค่ะ” เธอหมุนตัวจากไปอีกครั้งก่อนที่จะเขาจะเปลี่ยนใจ พอประตู
ปิดลง ภูมิก็ส่ายหน้าปลงๆ และพึมพำออกมา

“แล้วอย่างนี้ผมจะต้องวิ่งเร็วอีกแค่ไหนนะ ถึงจะไล่ตามจับคุณให้ทัน...”

๒

คับก็กับ สอกก็กับ

รอบๆ ตัวของวราลีมีมิติ เต็มไปด้วยเสียงหรือห้วงหรือดังระงม ภายในปาร์ตี้ร้อนขึ้น อากาศอบอ้าวราวกับฝนกำลังใกล้ตกเต็มที่ แต่ไม่ใช่ เพราะอากาศร้อนหรือจนทำให้เหงื่อของเธอผุดขึ้นมา หากเป็นความ หวาดกลัว วิถีกังวลต่างหากที่จะทำให้เหงื่อไหลออกมาท่วมตัว แม้แต่ ใบหน้า ยังต้องคอยใช้แขนเสื้อลายพรางปิดหยदनน้ำเล็กๆ ที่เจียนจะไหล เข้าตา

รอบกายของเธอขยับน้อยๆ สว่างขึ้นเมื่อใกล้เวลาพระอาทิตย์ขึ้น เต็มที่ ความเครียดทำให้เธอแทบจะไม่ได้ยินเสียงของแมลงตัวเล็กตัวน้อย อีกต่อไป มือที่ถือปิ่นขึ้นเหงื่อ จนต้องเช็ดเข้ากับกางเกงลายเดียวกับเสื้อ บ่อยครั้ง สายตาพยายามมองฝ่าความมืด ผ่านต้นไม้ ต้นหญ้าที่ขึ้นรกชัฏ มองหาศัตรูอย่างเอาเป็นเอาตาย

เสียงเฮลิคอปเตอร์ดังขึ้น วราลีเงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้าที่เริ่มย่ำรุ่ง ความหวังของเธอใกล้เข้ามาเต็มที่ และเธอจะต้องหนีออกไปจากทุ่งมรณะ แห่งนี้ให้ได้ แต่ทันใดนั้น เสียงระเบิดก็ดังขึ้นไม่ห่างจากตัว และร่างใน

ชุดพรางทั้งเจ็ดวิ่งตัดหน้าไป เธอหันไปกราบยิंहหารที่ตามมาด้านหลัง อย่างเอาเป็นเอาตาย ทว่ากำลังที่มีน้อยกว่า ก็ทำให้เธอต้านทานไม่ไหว

วราลีตัดสินใจออกวิ่งสุดฝีเท้า เมื่อเห็นเฮลิคอปเตอร์ลงจอด กระสุนนัดหนึ่งพุ่งเข้าเจาะชายโครงจากด้านหลังจนเธอหน้าคว่ำกับพื้น แต่ความหวังยังเรืองรอง เธอยันตัวลุกขึ้น วิ่งสุดแรงเท่าที่ตนมี เมื่อโอกาส รอดอยู่แค่ปลายมือ

ทว่ากระสุนนับร้อยๆ นัดที่มีเป้าหมายคือเธอ ชะลอไม่ให้เธอวิ่งเร็ว ได้ตั้งใจ เธอเห็นหญิงสาวทั้งเจ็ดวิ่งขึ้นเฮลิคอปเตอร์ไปก่อนแล้ว เริ่มตั้งแต่ ธรรมชาติ หอมหมื่นลี แพรวพราว การเกิดที่ต่างก็ร้อนรุ่มขึ้นขึ้นไป นันทิสามีลินหันมามองเธออย่างเศร้าๆ แต่ก็ยังทิ้งเธอไปได้ ปริมา คนสุดท้ายหันมามองเธอทั้งน้ำตา ก่อนจะคุกเข่าลง ยกพานพุ่มชุดใหญ่ขอขมา พร้อมดอกไม้รูปเทียน น้ำตาอาบแก้มด้วยความดีใจที่รอดพ้นจากคำสาปแห่งไป ได้อย่างฉิวเฉียด พอลุกขึ้น ก็ยกมือโบกทักท้วงๆ ก่อนจะวิ่งตามน้องๆ ขึ้นเฮลิคอปเตอร์ไป และเจ้าแมลงปอยักษ์ก็ยกตัวขึ้นไปในอากาศ

“No...”

เธอโบกมือเรียก และส่งเสียงกรีดร้องดังสะท้อนไปทั้งป่า พร้อมๆ กับเข้าของเธอรุดลงบนพื้น เฮลิคอปเตอร์วนรอบตัว แต่ไม่คิดจะกลับลงมารับ เมื่อศัตรูล้อมกรอบเข้ามาทุกขณะ แล้วกระสุนลึบๆ นัดพุ่งเข้ากระแทกกาย มือทั้งสองข้างชูขึ้นฟ้าอย่างสิ้นหวัง น้ำตาไหลรินอาบแก้มที่พรางด้วยสีดำเป็นทางยาว เมื่อความหวังทั้งหมดทั้งมวลดับสิ้นลง หากวบสุดท้ายก่อนที่วิญญาณจะหลุดลอยออกจากร่าง เธอเห็นผู้ชายที่ถือปืนเดินเข้ามาใกล้

คุณพระช่วย! ใบหน้าที่พรางด้วยสีดำๆ ดำๆ ของเขาช่างเหมือน ริมฝีปากของเขาส่ายๆ...เป็นสัญญาณให้รู้ว่า...เธอเสร็จเขาแน่!

“กรี๊ด!” วราลีผุดลุกขึ้นกลางเตียงด้วยความตกใจ เหงื่ออาฟไหลโซมกาย หัวใจยังเต้นรัวจากความฝันเมื่อครู่ เพราะมันช่างเหมือนจริงเป็นที่สุด

“กรี๊ด!” เธอกรี๊ดร้องอีกรอบ ถลาลงจากเตียงเปิดลิ้นชักหีบสัญญาทาสฉบับสำเนาออกมา สายตากวาดอ่านด้วยความแค้นจัด ก่อนจะฉีกออกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยทิ้งลงถังขยะด้วยความสะใจ หัวใจค่อยกลับมาเต้นเป็นจังหวะช้าลงมาหน่อย แต่ความสะใจนั้นน้อยอยู่กับเธอไม่นาน เมื่อรู้ว่าในลิ้นชักโต๊ะทำงานที่บ้าน และที่ออฟฟิศ ยังมีสำเนาสัญญาอีกนับสิบๆ ฉบับ ไม่นับตลอดทั้งปีที่เราฉีกทิ้งไปเป็นว่าเล่นเมื่อคับแค้นใจ หาที่ระบายไม่ได้ ก็ได้มันนี่แหละที่คอยให้เธอได้ระบายอารมณ์

ในที่สุด ความพ่ายแพ้ก็ตกเป็นของเธอ! ฟ้าซังไม่ยุติธรรมกับเธอเสียเลย ทั้งที่เธอทำบุญเยอะกว่าน้องๆ ทุกคนในบริษัทเสียอีก... ยกเว้นพริมาไว้คนที่เธอยอมแพ้ เรื่องทำทานก็มียอดบริจาคให้แก่สมาคมต่างๆ เยอะกว่าคนอื่นๆ ทำไมบุญที่สั่งสมมา ถึงไม่ได้ช่วยให้เธอได้แฟนกับเขาเสียที

วราลีน้ำตาตกใน...กลืนก้อนสะอื้นลงคอขณะกะปलกะเปลี่ยลากสังขารที่กำลังก้าวเข้าสู่วัยสามสิบสี่เข้าห้องน้ำอย่างระหือระหือแรง จำต้องผืนหน้าขึ้นตาบาน ไปสู้หน้ากับเพื่อนร่วมงานทั้งเจ็ดที่ติดช่องน้อยแต่พอตัวหนีเธอไปเรียบร้อยแล้ว เมื่อเป็นเช่นนี้...ก็เท่ากับว่า...

“กรี๊ด! ไม่!” วราลีกรี๊ดร้องโหยหวนในห้องน้ำ เสียงนั้นดังไปจนถึงข้างล่าง เล่นเอาอาพอริบวิ่งขึ้นบันไดมาเคาะประตูเรียก

“คูลีคะคูลี...อะไรเค้า...”

“ฮือๆๆๆ” วราลีร้องไห้ไ้สายน้ำที่ไหลริน ด้วยหัวใจที่เจ็บปวดจนสุดจะทน... หากยังผืนตะโกนตอบไป “ไม่มีอะไรหอรอกอาพอ แค่มัดโกนขนหน้าแข้งบาดเอานะ”

สาวใช้หน้าเหลือง...

“มันบาดคอหรือว่าบาดหน้าแซ่คะคุณลี คุณลีร้องเหมือนถูกใครเขี่ยคะ”

โอ๊ย คนฟังเจ็บใจ...ถ้าหากถูกปาดคอไปเสียตอนนี้อาจจะดีกว่าเสียอีกที่ไม่ต้องทนมองภาพน้องๆ ในที่ทำงานยืมหน้าระริ้นรับเงินโบนัสของพวกเธอกลับไปทีละคนจนครบ เหลือแต่โบนัสของเธอที่ยังติดอยู่ในบัญชี และหากภายในสามเดือน ถ้าเธอยังจับภิมไม่ได้ เมื่อนาฬิกาวันวาเลนไทน์ปีต่อไปตีครบสิบสองครั้งนับ เงินก้อนใหญ่เท่ากับเงินเดือนของเธอครึ่งปีนั้นจะต้องถูกหารเจ็ด แล้วพวกสาวๆ ก็จะได้รับทรัพย์เข้ากระเป๋าสบายไป

มันช่างไม่ยุติธรรม...हरรรษากำลังจะได้แต่งงานกับนักธุรกิจหนุ่มที่เป็นเจ้าของรีสอร์ททั่วประเทศไทย แถมยังเป็นเจ้าของห้างสรรพสินค้าอีกหลายแห่ง เงินแค่นี้ ไม่พอจะจิ้มฟันของเธอหรอก

แพรวพราว ก็กำลังจะได้แต่งงานกับนายความฝีมือดีที่สุดแห่งยุค เป็นบุตรชายของคุณลุงขี้เล่นที่เธอพบในคิวปิดรูม และเธอช่วยให้เขาได้พบรักกับแฟนคนแรก จนได้บุตรชายมาเป็นของขบเคี้ยว เอ๊ย ของกำนัล

หอมหมื่นลี้พบรักกับแฟนหนุ่ม ผู้กำกับหนังล้นมาดเซอร์ที่แอบผูกปิ่นโตเธอมาหลายปี ทั้งสองเฝ้าบ่มเพาะความรักจนสูงอมหอมหวานจนน่าอิจฉา เมื่อจบจู่ๆ ถูกสาวปุกก้าจูบจนกลายเป็นเจ้าชายขึ้นมาได้

การะเกดไม่ได้จูบกับให้เป็นเจ้าชาย เพราะรายนั้น เทพบุตรมาเกยถึงที่ เมื่อหนุ่มเจ้าเดินทางมาปฏิบัติราชการลับที่เมืองไทย แต่ด้านทานแรงดึงดูดที่มีต่อกันไม่ไหวจนต้องลงท้ายด้วยการปฏิบัติราชการรัก และการะเกดก็ตกเป็นเหยื่อฐานะที่สวยที่สุดในบริษัท แต่หลังบินกลับจากอังกฤษ เธอก็เอาเงินโบนัสกลับมาคืนทุกคน บอกว่าเลิกกันแล้ว กระนั้นทุกคนก็ไม่เชื่อเสียทีเดียว เพราะแดเนี่ยลดูท่าทางทั้งรักทั้งหลงการะเกดอย่างกับอะไรดี จึงคิดว่าอีกไม่นานทั้งสองก็จะกลับมารักกันเหมือนเดิม

หันมองยายมัม มิลิน บุคคลที่ทุกอณูในร่างกายประกอบขึ้นมาจากเกล็ดสมุทร ลองไปเสียดัวเธอสิ รับรองว่าเสียดัวไหนก็เค็มตรางนั้น ยังหา

แฟนที่มีฟันสวยที่สุดในบรรดาหนุ่มๆ ทั้งหมด นอกจากสวยแล้วคงจะแข็งแรงด้วย นั่นเป็นเพราะจะได้เอาไว้ทะทะเกลือบนตัวของมิลินกระมัง

ข้างตัวมิลิน ยายนันทิสายังได้ลุ่มพัดหวนกับชายหนุ่มที่แอบรักมาตั้งแต่เด็ก จนได้เลียนแบบแจ็กกับโรสไปวาดภาพกันถึงที่ปาย หลังจากนั้นความรักก็ก้าวหน้า เหมือนเรือจำพรวดไปจนถึงเส้นชัยจนได้แต่งงานกันอย่างมีความสุขเป็นคนแรกของกลุ่มเลยทีเดียว

หันมองอดีตแม่ชีข้างตัว...แล้วก็อึ้งฉะฉาน ที่แม่สาวผู้ทรงศีลมีญาณวิเศษติดตัวมาตั้งแต่เกิด เข้าใกล้คู่แท้ถึงกับชนลูกชนพอง สุดท้ายก็ได้ไปให้คนรักไปลอบอกลอบใจ คอยลอบชนแขนลงยามที่เขาอยู่ใกล้ๆ ไปตลอดชีวิต

เธอสิ ชนลูกเหมือนกัน เวลาที่อยู่ใกล้ก็มันแหละ แต่เธอไม่คิดว่าเขาเป็นเนื้อคู่ของเธอหรอกนะ เพราะมันลวกด้วยความสยองพองเกล้าว่าวันนี้เธอจะต้องรองรับอารมณ์ชนิดไหน และไฉนเลยใหม่ๆ แบบไหนของเขากันแน่ และเธอจะต้องหาทางเอาตัวรอดไปได้อย่างไร

แค่ล่าสุด ถึงกับลงทุนให้แปลพ็อกเก็ตบุ๊ก *รักเลือกได้* เป็นภาษาอังกฤษชื่อ *Choose Your Love Destiny* ส่งไปขายทั่วประเทศ สมาชิกอาเซียน เตรียมพร้อมรองรับการรวมกลุ่มของประเทศในแถบภูมิภาคนี้ในอีกสองปีข้างหน้าทันที ปัญหาคือ เธอต้องแปลงร่างจากกามเทพ กลายเป็นสายส่งหนังสือ เทียวตระเวนไปตามร้านต่างๆ เพื่อเช็กเรตติ้งให้เจ้านายแทบไม่เว้นแต่ละวัน ตั้งแต่พิมพ์เป็นภาษาไทยแล้วในงานหนังสือก็ต้องเอาบุญบริษัทหาบุญไปโฆษณาแอบแฝงเหมาะกับสำนักพิมพ์ใหญ่ระดับประเทศ หวังว่าแฟนสาวๆ ของนักเขียนชื่อดังทั้งหลายที่มีสถิติเป็นโสดสูงจะเมตตาชำเลื่องสายตามาทางบุญหนังสือ เล็กเท่าเห็บหอยของพวกเขาเธอสักนิด

จะด่าก็ด่าได้ไม่เต็มปาก เพราะหลังจากงานเสร็จสิ้นไป พวกเขาเธอก็ได้สมาชิกทดลองใช้แบบสลิปวันเพิ่มขึ้นหลายร้อยคน และเกือบร้อยคน

ตัดสินใจเป็นสมาชิกรายปี กระจายงานให้เด็กๆ ได้ทำหน้าที่ของพวกเธอต่อไป ส่วนเธอก็ขอไปโบกหน้าด้วยปูนขาวอีกรอบเตรียมพร้อมรับศึกหนักครั้งต่อไป เมื่อมีประกาศกลางห้องประชุมเมื่อวันก่อนแล้วว่า ทำงานกับเขา จะต้อง ‘อายุไม่เป็น’

จึก...แล้วผู้ชายแบบนี้แหละหรือ ที่เธอจะต้องจีบมาเป็นแฟน... อ้าวว่าแต่ต้องคบกันนานเป็นปีเลย แค่วันเดียวเธอก็คงจะเผ่นแน่บ โกยอ้าวไม่เห็นหลังแล้ว แต่สัญญาก็ต้องเป็นสัญญา ดังนั้น แคให้เขาประกาศว่าเธอกับเขาเป็นแฟนกันแล้วก็ถือว่าจบ เธอก็จะบอกเลิกกับเขาทันทีที่เบิกเงินโบนัสกลับไปนอนอย่างมีความสุขเป็นสุขในบัญชีของเธอเรียบร้อยแล้ว

วราลีตายังแดงก่ำเมื่อออกจากห้องน้ำหลังผ่านไปเกือบครึ่งชั่วโมง จนเท้าและมือเปียกชุ่มไปหมดแล้ว ก่อนจะยัดร่างงามๆ ลงในชุดทำงานที่เนียนสุดๆ ตะเข็บแทบจะใช้ไม้บรรทัดวัดเวลาเย็บ เพราะมันเรียบกริบสมกับเป็นสินค้าเกรดเอจากเกาหลี อันเป็นสิ่งที่เธอได้ถูกปลูกฝังมาตลอดตั้งแต่ทำงานในบริษัทฝึกบุคลิกภาพว่าจะต้องสวยใสตลอดเวลาที่ยืนอยู่ต่อหน้าลูกค้า เธอใช้เวลาสวดสมบูรณแบบวันละสิบเอ็ดชั่วโมง นับตั้งแต่ก้าวขึ้นรถขับไปทำงาน จนกระทั่งกลับถึงบ้าน จากนั้น เธอก็จะแปลงร่างเป็นหญิงสาวสามัญชนอีกครั้ง

ผมตัดที่ยังคงมีลอนน้อยๆ พันเข้ากับโรลม้วนผมไฟฟ้าอย่างคล่องแคล่ว ฝีมือไม่แพ้พวกสาวๆ ญี่ปุ่นในนิตยสาร เพราะทำมาทุกวัน บางวันก็จับลอนเกล้าขึ้นไป ปล่อยจนเล็กๆ คลอเคลียใบหู บางวันก็ปล่อยให้ลอนใหญ่ๆ คลอเคลียไหล่ ดูสวยงามกินจะตายแบบนี้ ยังแย่งน้องๆ เข้าวินไม่ได้

เธอโทษอีตาฮิตเลอร์อีกครั้ง ทั้งหมดเป็นเพราะงานที่หนักหนาสาหัสและโอกาสที่ตกมาไม่ถึงมือของเธอเลย ขณะที่สาวๆ ทั้งเจ็ดของบริษัท

ได้มีโอกาสคบหาผู้ชายที่รักและถูกใจ ส่วนเธอ ถูกภีมสนตะพาย ร้อยเชือกเข้ากับจมูกแล้วจูงเธอให้ตามเขาต้อยๆ ไม่ว่าจะไปนาน ไปประชุมที่ไหน ต้องตามไปหมด เธอขยับที่กระดิ่งที่คอก็สิ้นแล้ว แบบนี้เธอจะหาทางหนีไปไหนรอด

ความเครียดทำให้เธออยากจะยี้หัวที่จัดทรงไว้สวยแล้วให้ขึ้นฟู แต่ยังยับยั้งซึ่งใจไว้ได้ทัน เพราะดูเวลาแล้ว เธอคงไม่มีเวลากลับมาม้วนอีกรอบ จึงต้องระงับอกระงับใจไว้ หลังจากเสียเวลาทอดถอนใจปลงอยู่ในสายน้ำไปนานเกือบครึ่งชั่วโมงจนตัวเปียกไปหมดแล้ว

“คูลีค่า...ข้าโต้เยหมดแล้วค่า...คูลีเปลมในห้องน้ำหรือเปล่าค่า ทำไมยังไม่ออกมา”

คนรับใช้คูจีเคาะประตูเรียกอีกครั้ง เมื่อเห็นว่าเธอสายกว่าทุกวัน บวกกับได้ส่งเสียงแปลกๆ ในห้องน้ำเมื่อครู่ ก็เกิดความห่วงใย กลัวว่าหากเธอถูกปาดคอในห้องน้ำจริงๆ จะหางานที่สบายและเงินดีแบบนี้ที่ไหนไม่ได้อีกแล้ว

“ยัง จันยังไม่ตาย” เธอตะโกนตอบไปอย่างท้อสอยากได้นิน “อีกห้านาทีจะลงไป”

“ค่า” เสียงอาพอสไตส์เดียว ตามด้วยเสียงฝีเท้าวิ่งตึกตกลงบันไดไม้เก่าไป เธอหยิบกระเป๋าทือ หลังจากเลือกสายและแบบแล้วว่ากุชชีรุ่นไซโหแบบสะพายสีแดงสดเข้ากับชุดสีดำที่มีลวดลายดอกสีแดงเล็กๆ แต้มตรงปลายกระโปรงและปลายแขนได้ดีที่สุด แม้อารมณ์จะไม่ค่อยดี แต่เรื่องความหุรหุของการแต่งกาย วราลีไม่เคยเป็นรองใคร จนครั้งหนึ่งพริมาเคยวิจารณ์ว่า ที่หนุ่มๆ ไม่กล้าจีบเธอเป็นเพราะเหมือนเห็นเพชรสีชมพูขนาดสิบกะรัตที่อวดอยู่ในตู้สวยมาตลอดหลายปี มีคนแหวะเวียนมาส่องอย่างชื่นชม แต่พอเห็นราคาแล้ว ทุกคนก็ถอยไปหมด ไม่มีใครกล้าทุ่มเงินซื้อเพชรสีชมพูเม็ดนี้ไปครอบครองแม้แต่คนเดียว

แต่ยายหรรษาปากเปราะบอกว่า ถ้าเอาเธอไปโชว์แถวประเทศทาง

แถบทะเลทราย อาจจะมีชีวิตเงินหนาๆ ทุ่มทุ่น คนพึ่งอยากเป็นลม เพราะชายที่มีหนวดเคราดกหนาและมีกลิ่นกายจุนก็ก็เป็นพวกแรกที่เธอขีดฆ่าออกจากรายการ ดังนั้น ต่อให้พวกเขามีเงิน เธอก็จะไม่ยอมไปโชว์ตัวแถวนั้นให้เสียเวลา

วราลีตักข้าวต้มกินอย่างไม่ค่อยรู้สึก เพราะสมองยังหมกมุ่นอยู่กับปัญหาที่ตนกำลังเผชิญ จนกระทั่งอาพอเอ๋ยขึ้น

“คุณแม่ของคุลีโทร. มาเมื่อวาน คุลีได้คุยกับคุณแม่หรือยังคะ?”

คือที่วาดสวยยืนเข้าหากัน เมื่อคืนเธอออกไปประชุมสมาคมหนังสือและสิ่งตีพิมพ์แห่งประเทศไทยกับภีม กว่าจะแล้วเสร็จก็เย็นย่ำ ภีมยังคุยงานต่ออีกหลายชั่วโมงกว่าจะยอมปล่อยเธอกลับบ้าน กลับมาก็หมดอารมณ์จะฟังข้อความในมือถือ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อรู้ว่าเจ้านายอุตริจะขอนำหนังสือที่เขียนเพียงเล่มเดียวในชีวิตด้วยฝีมือการเรียบเรียงของโกสต์ไรเตอร์ไปออกบูทกับเขาด้วยในงานหนังสืออาเซียนที่กำลังจะจัดขึ้นที่สิงคโปร์ คราวนี้คิดจะทำตัวเป็นเห็บ ให้เธอตีซื้อเอาหนังสือเล่มนี้ไปฝากกับสำนักพิมพ์ชื่อดังที่แปลหนังสือเป็นภาษาอังกฤษหลายเล่มไปวางกับเขาด้วย

“แม่มีธุระอะไรด่วนหรือเปล่า”

“ไม่รู้สิค่า ท่านไม่ได้พูดอะไร บอกว่าโทร. หาคุลีไม่ติด เลยฝากข้อความไว้ เมื่อคือหนูลือมาหา คุลีลองโทร. ะไปถามดูเองนะค่า”

“ได้” เธอวางซ้อนในมือที่กินข้าวต้มหมดไปเพียงครึ่งถ้วยลง แล้วคว้ากระเป๋าถือ ตามด้วยกุญแจซึ่งแขวนอยู่บนตู้ไม้เล็กๆ ที่เพนต์ภาพดอกกลีลาวดีฝีมือช่างวาดจากเชียงใหม่ อันเป็นตำแหน่งที่เธอจะต้องแขวนกุญแจทุกดอกไว้ที่นี่ เพื่อจะได้ไม่หลงลืมเวลาหยิบฉวย จากนั้นจึงเดินออกไปขึ้นรถฮอนด้าแอดคอร์ดสีขาว สูดยอดแห่งความภาคภูมิใจของเธอ ขับออกไปจากบ้าน โดยปล่อยให้รีโมตยี่ห้ออาพอปิดประตูรั้วตามหลัง และลงกลอนแน่นหนา หลังจากถูกกำชับมาตลอดสามเดือนแรกที่ทำงาน

ด้วยกันว่าห้ามเปิดประตูรับเซลล์ชายของ หรือช่างซ่อมใดๆ ทั้งสิ้นจนกว่า เธอจะมีคำสั่งด้วยโทรศัพท์เข้ามาด้วยตนเอง อาพอกก็จดจำและปฏิบัติตาม จนชิน ตกบ่ายก็จะเดินไปซื้อของในตลาดใกล้บ้าน เตรียมอาหารเย็นให้ สองชีวิตในบ้าน เป็นเช่นนี้มาหลายปีแล้ว

วราลีคว้าโทรศัพท์ และต่อไปหาวิรุณ ผู้เป็นมารดาทันทีที่รถแล่น เข้าสู่ถนนใหญ่ เสียงอ่อนหวานดังในบลูทูท เธอจึงตกหายไป

“สวัสดีค่ะแม่ อาพอบอกว่าแม่โทร. หาสิหรือคะ”

“ใช่จ๊ะลูก แม่จะโทร. มาบอกข่าว...” เสียงของท่านดูหมองไป จนคนฟังใจหายวาบ

“มีอะไรหรือคะ ใครเป็นอะไรหรือเปล่า หรือว่าพ่อไม่สบาย หรือ แม่ไม่สบายคะ?” เธอถามรัว

“โอ๊ย ไม่ใช่จ๊ะ พ่อกับแม่สบายดี แต่เป็นน้ำวิชัยนะจ๊ะ” เสียงของท่านเบาลงไป เธอพอจะเดาได้ว่าท่านคงไม่อยากให้บิดาได้ยิน เพราะ สองหนุ่มใหญ่เป็นไม้เบื่อไม้เมากันมาตั้งแต่ยังหนุ่มแน่น เวลาวิชัยจะแวะ มาหาพี่สาว ก็จะต้องเลือกวันที่บิดาไม่อยู่ หากพี่สาวจะให้เงินช่วยเหลือ น้องชาย ก็จะต้องหาทางปิดบังจากสามี เป็นเช่นนี้อยู่นานไป

“น้ำวิชัยเป็นอะไรหรือคะ” พ่อได้ยินว่าบิดามารดาสบายดี เธอก็ ค่อยเบาใจ

“น้ำวิชัยเขาเป็นกระดูกอกกดทับเส้นประสาท จะต้องผ่าตัด แต่ไม่มีเงินไม่พอ ตอนนี้แม่ก็ตึงๆ เพราะไหนจะผ่อนบ้านของลุงดิษฐ์ ไหนจะ ค่าแชร์อีก แม่หมุนไม่ทันเลย”

ลุงดิษฐ์เป็นเพื่อนบ้านของบิดามานาน และเพิ่งเสียชีวิตไปเมื่อปีก่อน บุตรหลานที่ย้ายไปอยู่จังหวัดอื่นก็ไม่อยากเก็บไว้ บิดาจึงเสนอซื้อในราคา ยุติธรรม เพื่อจะได้เก็บไว้เป็นสมบัติของลูกๆ จึงใช้สิทธิ์ข้าราชการกู้ มารดาก็ช่วยผ่อนด้วยอีกคน รวมไปถึงเธอ กลายเป็นสามหุ้น เพื่อช่วย ขยายเนื้อที่บ้านให้กว้างขวางออกไปอีกสักกนิด ในอนาคต ครอบครัวก็

วางแผนไว้ว่าจะให้พี่น้องสามคนได้ปลูกบ้านอยู่ในรั้วเดียวกัน น้องชายที่เพิ่งเริ่มต้นชีวิตทำงานได้ไม่นาน ไม่มีเงินมากพอ ส่วนน้องสาวก็ยิ่งเรียนมหาวิทยาลัย ความรับผิดชอบจึงตกมาที่เธอแทน

เธอถอนใจเบาๆ แล้วถาม

“แล้วลืจะช่วยอะไรได้บ้างล่ะคะ”

“เมื่ออยากจะให้ลูกช่วยผ่อนส่วนของผมไปสักพักได้ไหมลูก ตอนแรกแม่ว่าแม่จะเอาบ้านของยายที่ถือร่วมกับน้าวิชัยไปจำนอง เพื่อจะได้เอาเงินไปผ่าตัด ตอนนี้อย่างไรที่จะระแคะระคาย แม่ไม่อยากจะพ้อรู้ แต่แม่ก็หมั่นไม่ทันจริงๆ น้าวิชัยก็ไม่มีเงินมากพอ แม่ก็ส่งสารน้องจนทำอะไรไม่ถูกแล้ว นั่นก็ผิด นี่ก็น้อง กลุ้มใจจริงๆ”

วราลีตาโต...หากต้องผ่อนสองส่วน ลำพังเงินเดือนก็ไม่พอแล้ว จะต้องเบิกเงินเก่ามาช่วย แต่ก็พอประทังไปได้ไม่กี่เดือนเท่านั้น เงินเก็บในอดีตก็เอาไปวางดาวน์ก้อนใหญ่เมื่อต้นปี ตอนนั้นเหลือในบัญชีไม่กี่ตั้งค์แล้ว

“แม่กับน้าจะหาทางขายที่นาของยายที่ต่างอำเภอแทน ถ้าได้เงินมาก็คงจะมีเงินมาจ่ายค่าผ่าตัดและค่าผ่อนบ้านได้แล้วล่ะ”

“มันไกลขนาดนั้น ขายไม่ได้ง่ายๆ หรือมั้งคะแม่” เธอหัวน

“ง่ายไม่ยากก็ต้องขาย เพราะพ่อไม่เคยรู้ว่ายายมีที่ตรงนั้น มันจะปลอดภัยที่สุด แม่จะได้ไม่ต้องทะเลาะกับพ่อ แม่เมื่อจริงๆ เวลาพูดกันเรื่องน้าวิชัย ต้องลูกเป็นฟันเป็นไฟทุกที ทว่าไม่ทำงานทำการ แม่ก็เห็นน้ำเขาตั้งใจดีออก แต่ใจร้ายไปหน่อยที่เจอเจ้านายไม่ดีถูกไล่ออกบ่อยๆ เท่านั้น”

คนฟังแบหน้าใส่พวงมาลัย ไม่อยากวิจารณ์นิสัยหยิ่งของน้าชาย ทำงานที่ไหนก็ไม่เคยอดทน ขึ้นพูดไปจะได้เป็นประเด็นซ้ำซ้อนขึ้นมาแน่ แต่เมื่อมารดาออกปากเช่นนี้แล้ว เธอก็ถ่มอ้อยๆ

“แม่จะให้ลืผ่อนแทนแม่สักกี่เดือนคะ”

“แม้ว่าสักสามสี่เดือนก็น่าจะได้ ตอนนั้นคงจะขายที่ได้แล้วละ แต่ถ้าเรารีบ มันจะถูกกดราคา เสียเปรียบเขาแย่”

ข้อนี้เธอเห็นด้วย...ดังนั้นเธอจึงวางโทรศัพท์ไปพร้อมข่าวใหม่ล่าสุด และภาระที่หนักอึ้งบนบ่า ขึ้นแล้วขึ้นเล่า...ท่าทางปีนี้จะป็นปีซงของเธอจริงๆ สมกับที่หอมหมื่นลี้ตั้งใจให้ เพราะมันทั้งซวยและซงมาตั้งแต่อุตริลงลายมือชื่อกับฝากดีเอ็นเอเนื้อเยื่อของริมฝีปากไว้เป็นหลักฐานในสัญญาฉบับนั้นแล้ว

พอวางสายไปปุ๊บ ราวกับนัดแนะกันไว้ รังโทนเพลง ‘สู้เพื่อฝัน’ ของคุณหญิงอิศริยา มารดาของภีมก็ดังขึ้นราวกับรู้คิว...

มันเป็นเพลงที่คุณหญิงจ้างคนมาแต่งให้ท่านร้องโดยเฉพาะในงานการกุศลหารายได้เพื่อช่วยคนป่วยโรคหัวใจของโรงพยาบาลเมื่อหลายปีก่อน หลังจากนั้น เพลงนี้ก็โด่งดังเพราะแรงโปรโมตอย่างหนัก คุณหญิงอิศริยาก็กังคับให้เพื่อนพ้อง น้องพี่ บุตรชายหญิงรวมไปถึงสามี เจ้าหน้าที่และพนักงานในโรงพยาบาลทุกคนโหลตริงโทนเพลงนี้มาใช้ เพื่อแสดงความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน จนแทบจะกลายเป็นเพลงประจำโรงพยาบาลไปแล้ว

ส่วนเธอ ไม่ต้องการขีดใจมารดาของเจ้านาย จึงแอบใช้ริงโทนนี้สำหรับคุณหญิงโดยเฉพาะ เพื่อจะได้ทราบว่ใครโทร. เข้ามา ส่วนภีม ตัดปัญหาด้วยการมีโทรศัพท์สองเครื่อง เครื่องหนึ่งสำหรับครอบครัว และแน่นอนจะต้องใช้ริงโทนเสียงของมารดา ส่วนอีกเครื่องเอาไว้ติดต่องาน มิเช่นนั้นเขาจะต้องรู้สึกถูกละเลยตามไปพลอกลอนอยู่ทุกทีไป

“อรุณสวัสดิ์ค่ะคุณหญิง” วราลีพินอบพิเทา

“หนูสิ...” เสียงหวานลากยาว...มาเชียว

“วันนี้มีอะไรให้รับใช้หรือคะคุณหญิง”

“อ๊วย ไม่ได้มีอะไรเป็นพิเศษหรอกจ้ะ เพียงแต่เห็นว่าหนูเงียบหายไปนาน แ่อยากติดตามผล ว่าจับคู่ตาภีมกับพวกสาวๆ ไปถึงไหนแล้ว”

วราลีกลอกตา...นี่แหละเป็นปัญหาหนักอีกเรื่องที่ถูกถล่มมาบนบ่าตั้งแต่หลายเดือนก่อน คนเป็นมารดาหวังว่าบุตรชายคนสุดท้ายจะไม่ได้แต่งงาน จิงโทร มาขอร้องให้เธอช่วยแอบใส่ชื่อภีมเข้าไปในบรรดาหนุ่มๆ สมาชิกของบริษัท เธอพยายามอธิบายแล้วว่าไม่สามารถทำได้ เพราะระบบจะตรวจสอบได้ตอนสิ้นปีหากปิดบไม่ลงตัว แต่คุณหญิงก็ค้านหัวชนฝาว่า ในฐานะเจ้าของบริษัทจะต้องได้ใช้บริการฟรี เธอจึงเรียนให้ท่านไปคุยกับภีมเอง ทว่าผ่านไปหลายเดือนท่านยังไม่กล้าเอ่ยปากกับบุตรชาย เธอคิดว่าคงจะรอดตัวไปแล้ว แต่ที่ไหนได้ ในที่สุดคุณหญิงอิศริยา ก็ตัดสินใจควักเงินจ่ายค่าสมาชิกให้บุตรชาย แต่มีข้อแม้ว่าจะต้องไม่ให้ภีมไปเจอสาวคนไหน ก็จะต้องทำให้เนียนและบังเอิญบังเอิญอย่างที่สุด แต่เธอก็ยังไม่มีเวลาที่จะได้ทำเช่นนั้น

“เอ่อ...คะ ลีก็ดำเนินการอยู่ค่ะคุณหญิง ตอนนี้บริษัทกำลังยุ่งเรื่องอาเซียน คุณภีมต้องการเร่งพัฒนาบริษัทให้เป็นอินเตอร์มากขึ้นรองรับลูกค้าจากหลายๆ ประเทศ ปลายเดือนก็จะไปฮ่องกงอีก ลีไม่มีเวลาปลีกตัวไปทำงานให้คุณหญิงเลยคะ”

“พูดยังงี้ได้ยังไง” ปลายสายเสียงตึง หัวเสียทันทีที่ไม่ได้ตั้งใจสรรพนามที่เรียกเธอก็เปลี่ยนไป “วันก่อนเธอบอกฉันว่าได้ ทำไมวันนี้บอกไม่มีเวลา” วราลียากจับแม่มูลมานั่งด้วยกันและสั่งสอนเรียงตัวกันเลย ว่าให้รู้จักเห็นอกเห็นใจคนอื่นบ้าง เพราะได้แต่สั่งงานจนหัวหมุนไปหมดแล้ว

“เอาไว้หลังกลับจากมีตติ้งที่ฮ่องกงได้ไหมคะคุณหญิง ลีจะรีบจัดการให้”

“ไม่ได้!” เสียงนั้นเข้มงวด จนเธอแทบอยากจะปาโทรศัพท์ใส่หัวฟูๆ ของคุณหญิงที่ยังพองเหมือนสิงโตถ้าอยู่ใกล้ๆ “เธอจะต้องจัดการให้ฉันภายในวันนี้ แล้วส่งรายชื่อเมตซิงเดตของเขามาให้ฉันด้วย ถ้าไม่ส่ง ก็อย่า

หาว่าฉันไม่เตือน ฉันจะบอกให้ภีมไล่เธอออก เตรียมหางานใหม่ได้เลย!”

พูดจบก็วางสายไปทันทีโดยไม่ต้องล่ำลา...

“เจริญจริงๆ นี่แหละนะ เขาถึงเรียกว่าเชื่อไม่ทิ้งแถว ทำจะถ่ายทอดพันธกรรมกันมาชนิดสายโซ่ไม่ขาดเลยสักห่วงสินะ” วราลึกดัดดัดสัญญาณบ้าง ปากก็พิมพ์คำกระป๋องกระแปดตามประสาคนที่ใกล้เข้าสู่วัยทองในระยะเริ่มแรกเข้าไปทุกวินาที

แต่บ่นไปก็เท่านั้น ไม่ใช่ว่าจะแก้ไขปัญหาละเฉพาะหน้าได้ ที่ผ่านมเธอก็ยื้อเวลามานานเหลือเกินแล้วเพราะเห็นแก่ความสุขและสงบในวัยหนุ่มช่วงปลายของเจ้านาย ไม่อยากให้ต้องวุ่นวายเพราะผู้หญิง แต่มันจะก่อปัญหาให้แกเธอแทน ดังนั้น เพื่อความสุขสงบของเธอ วันนี้ต้องรีบจัดการตามสั่งอย่างลึบสุดยอด และส่งรายชื่อผู้เหมาะสมกับภีมด้วยประการทั้งปวงให้มารดาของเขาพิจารณา ปัญหาจะได้จบ ที่นี้คุณหญิงก็ไปพิจารณาเองแล้วกัน ถ้าต้องการความช่วยเหลือก็คงจะโทร. กลับมาเอง

โชคดีที่ภีมต้องไปตรวจร่างกายในวันนี้ เธอจะมีเวลาว่างราวๆ สี่สิบห้านาทีก่อนเขาจะมาถึงบริษัท ดังนั้นพอได้นั่งจุ่มบิกที่หน้าโต๊ะทำงาน เธอก็พลิกแฟ้มประวัติของภีมจากข้อมูลลูกค้าเกรดห้าเอ และเป็นความลับอย่างที่สุดขึ้นมา กรอวันเดือนปี เวลาตกลงในมือหอมของภีมน้อยลงไป แล้วกดส่งให้ระบบค้นหาเนื้อคู่ประตูดวงที่ได้ผลมาแล้วหลายคู่ทำงานของมันไป ระหว่างที่รอ ก็หยิบสมุดบัญชีส่วนตัวขึ้นมาคำนวณคร่าวๆ ว่า จะช่วยมารดาผ่อนบ้านไปได้สักกี่เดือน พอเสี่ยงกริ่งเบาๆ ดั่งขึ้นจากคอมพิวเตอร์ เธอก็ละสายตาจากสมุดบัญชีเงยขึ้นมอง พอเห็นรายชื่อและใบหน้าของหญิงสาวทั้งสิบที่คอมพิวเตอร์เลือกขึ้นมานั้น เธอก็ตาเหลือกค้างทั้งตัวหมดเรี่ยวหมดแรง หงายเงิบไปทางด้านหลัง แล้วแก้อีกก็ล้มฟาดพื้นเสียงดังสนั่นออฟฟิศ!

๓

แองจี้ไม่มี บาร์มีไม่เกิด

“เจี๊ย!” เสียงกรีดร้องของพริมาดังขึ้น พร้อมกับเจ้าตัวที่รีบลุกจากเก้าอี้ซึ่งอยู่ใกล้วราลีมากที่สุด ทว่าพอไปถึง หญิงสาวก็รีบพลิกตัวลุกขึ้นนั่งอย่างรวดเร็วชนิดไม่ยอมให้เสียฟอร์ม และพอจำได้ว่าตนต้องตกมานั่งเรียบแต่อยู่บนพื้นเพราะอะไรก็รีบลุกขึ้นเอาตัวบังหน้าจอคอมพิวเตอร์ ก่อนที่สาว ๆ อีกหกคนที่พุ่งพรวดเข้ามาหาจะมองเห็นว่าอะไรเป็นอะไร ด้วยหน้าจอยกขนาดยี่สิบเจ็ดนิ้วนั้น ไม่ใช่สิ่งที่ปกปิดกันได้ง่ายๆ

“มะ...ไม่มีอะไร หนูๆ กลับไปทำงานเถอะไป” เธอไล่ ทำมือปิดไวๆ

“นั่นเสียงอะไรหรือคะ” เสียงเพลงเบาๆ ดังจากหน้าจอ เป็นเพลงที่สาว ๆ รู้จักกันดี เพราะใช้งานโปรแกรมนี้เป็นประจำ

“อ๊วย ไม่มีอะไร แค่คุณหญิงแม่ของคุณกิมต้องการให้พี่ช่วยหาแฟนให้...เพื่อนคุณกิมนะ” วราลีหันขวับ รีบเลื่อนเมาส์ไปที่หน้าจออื่นเสีย แล้วหันมาบอกน้องๆ หน้าตาเคร่งเครียดหลังจากตั้งสติได้บ้างแล้ว “มันเป็นความลับสุดยอด พวกหนูๆ รู้ไม่ได้หรอกนะ เดี่ยวพี่จะเจอตำหนิ”

“อ้อ เป็นแบบลับสุดยอด” ปริมาพืมพำ ก่อนจะต้อนน้องๆ ที่ยังชะเง้อชะแง่มองหน้าจอต้วยความสงสัยให้กลับไปนั่งตามเดิม “ถ้าฉันหนูๆ ก็กลับไปทำงานเถอะ ปล่อยให้เจี๊สทำงานไป”

“แต่แห่ม...” หอมหมื่นลีทำท่าไม่ค่อยพอใจ “อยากรู้นี้คะว่าเจี๊สจับคู่ให้ใคร”

“นั่นสิคะ บอกพวกเราได้ไม่ได้หรอก” แพรวพราวเพื่อนคู่หูรีบสนับสนุน “ที่ผ่านมา เราก็เก็บความลับได้ดี ไม่เคยแพร่งพรายออกไปอยู่แล้ว”

“หนูเห็นแองจี้ด้วยคะ” ھرรษาทำเสียงพรั่นพรึ่ด ดวงตาเบิกกว้าง มองที่หน้าจอแม้ภาพจะเปลี่ยนไปแล้วก็ตาม “ผะ...ผู้ชายคนนั้น แมตซ์กับแองจี้ด้วยหรอคะ”

แม้ھرรษาจะไม่ทันเห็นหน้าผู้ชายที่ว่ำนั้น แต่ก็ทันได้เห็นคู่ปรับเก่าของสมาชิกทุกคนในบริษัทก่อนที่วราลีจะปิดหน้าจอลง

“อะไรจะช่วยขนาดนี้” การะเกตพืมพำ “แต่ก็ดีเหมือนกัน บางทีฟ้าอาจจะส่งแองจี้มาให้ เป็นคู่ของเขาก็ได้ ว่าแต่เจี๊สจัดเลี้ยงน้ำชาหรือเปล่าล่ะคะ เกดจะได้จัดการให้”

วราลียิ้มเหี้ยๆ จะให้จัดได้อย่างไรกันเล่า ถ้าจัด แล้วเชิญคู่กรณีเอ๊ย คู่ดวงสมพงศ์มาเจอกัน มีหวังอีตาก็มีได้ไล่เธอออกจากงานแน่ ยิ่งช่วงนี้เธอไม่ควรเสี่ยงต่อการเปลี่ยนงาน หรือหางานใหม่อย่างเด็ดขาด

“ไม่เป็นไร เคสนี้เจี๊สจัดการเอง แะแองจี้ จีบๆ” วราลีรับรอง

“ไม่จืบนะคะเจี๊” มิลินดาโต เมื่อเอ่ยถึงบุคคลที่เก็บเงินยากที่สุดที่เป็นปัญหาหนักของฝ่ายบัญชีและการเงิน “เธอทั้งกทั้งตั้งหนี้สิน เงินค่าสมาชิก ค่าออกงาน ค่าปาร์ตี้ ไม่เคยจ่ายสักงาน อย่างนี้ใครได้ไปเป็นภรรยา เห็นทีจะช่วยแน่”

“ไม่จริงหรอก ปกติชีแต่งตัวและจ่ายเงินเก่งจะตาย ที่กับเราทำเชียม” นันทิสาเถียง เพราะเจอปัญหาเรื่องอังกาบมาไม่น้อยไปกว่าคนอื่น

“โอ๊ย ของพวกนั้นฟรีหมดแหละ” ภาระแก่ผู้มีประสบการณ์ทำงานด้านการตลาดมาอย่างโชกโชนโบกไม่โบกมือ “ก็ซีเลนมีปากกาเป็นอาวุธ ถือว่าเป็นสื่อ ก็ได้เป็นของกำนัลทั้งนั้น อยากได้อะไร คนก็ประเคนให้ดูอย่างอีตาฮิตเลอร์ลี กัดฟันเซ็นยกหนี้ให้ยายปลวกครึ่งแล้วครึ่งเล่า”

“ใช่ แต่ครั้งที่เซ็น กำปากกาแทบหักคามือเลย” มลินีป้องปากกระซิบ เพราะเป็นคนเอาเอกสารเข้าไปให้ภีมอนุมัติยกเว้นหนี้ให้ลูกค้าสำคัญ

“เมื่อไหร่จะหลุดพ้น หมดเวรหมดกรรมไปจากบริษัทพวกเราเสียที ก็ไม่รู้ละ สร้างแต่ปัญหาไม่รู้จบ” ปริมาพูดแบบปลงๆ เพราะใช้ธรรมะเข้าช่วยก็แล้ว ก็ยังไม่สามารถแก้ไขปัญหาค้นฐานของอังกาบได้ เมื่อเธอเอาตัวเองเป็นหลักเหนียวแน่นขนาดนี้ ต่อให้ผู้ชายมีดวงสมพงศ์มากแค่ไหน ก็ยากที่จะคบหากันได้ยืดยาว

เจ็ดสาวกำลังร่วมสังคายนางอังกาบชุดใหญ่อย่างเพลิดเพลิน ขณะที่หนึ่งสาวก็ได้แต่ยืนบังหน้าจอคอมพิวเตอร์ไม่ยอมขยับไปไหน หัวใจยังเต้นโครมคราม มือไม้สั่นไปหมด จึงไม่มีแกจิตแก่ใจกระหน่ำเชลล์อังกาบในเวลานี้ นอกจากภาวนาให้พวกน้องๆ กลับไปทำงานเสียที...และรากับฟ้าจะเป็นใจ เมื่อเสียงหนึ่งดังขึ้นที่หน้าประตู

“นี่แม่คุณ...เปิดท้ายขายของกันแต่เช้าเชียวนะ!”

สายตาแปดคู่หันไปมองเป็นตาเดียว พอเห็นร่างสูงในสูทเรียบกริบก็ตาลนกันทุกคน หากหอมหมื่นลี้ผู้มีประสบการณ์เอาตัวรอดไม่เป็นสองรองใคร ก็รีบอ้า

“เปล่าค่ะบอส เราไม่ได้เปิดท้ายขายของหรอกค่ะ แต่พี่ลิลิคนั่งอยู่ดีๆ ก็หงายหลังลงไปพาดกับพื้น ไม่รู้ว่าหัวโนหรือเปล่า แก่ไม่ยอมให้ดู บอกว่าสบายดี แต่หอมว่าแกดูเบลลอๆ นะคะ อาจจะกระแทกกระเทือน” พุดจบก็หันไปยกคิ้วให้แพรวพราวน้อยๆ อย่างรู้กัน

“อะไรนะ?” ภีมดูเหมือนจะลืมเรื่องที่กำลังกล่าวหาพวกสาวๆ ไป

ทันที ดวงตาของเขาเปลี่ยนไป และก้าวยาวๆ เพียงห้าก้าวก็มาถึงตัววราลี จับหัวเอียงไปมาสำรวจร่องรอยบาดเจ็บ “ไปนั่งยังไงให้ล้มได้ หรือแกอ๊วไม่ตี ไม่ได้การละ คุณมัม ชื้อแกอ๊วตัวใหม่มาให้คุณลีด้วย อ้อ แล้วเขียนจดหมายแจ้งอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นกับบริษัทผลิตแกอ๊ว บอกว่าเราจะเรียกร้องให้เขารับผิดชอบ หากคนของเราได้รับบาดเจ็บจากอุบัติเหตุ”

“อะ...” มิลินอ้าปาก พูดยังไม่ออกกับข้อหาบ้าๆ บอๆ คงจะมีแต่คนอย่างกิมเท่านั้นที่คิดได้แบบนี้

“ฉันไม่เป็นไรค่ะบอส” วราลีรีบบอก แล้วเบี่ยงศีรษะจากฝ่ามืออุ่นๆ ของกิม ไม่ได้รู้สึกหรอกว่ามันตื้นตันใจแต่มันได้ทำลายทรงผมอันงดงามของเธอลงไปแล้ว ลอนสวยๆ แตกกระจาย ท่าทางคงจะฟูฟ่องเลยทีเดียว “ฉันแค่สะดุดลุ่มมะคะ นื่องๆ ก็เป็นห่วงเกินไป”

“แนไฉนะ” กิมหรีตา “บางทีอาการเลือดคั่ง หรือสมองกระทบกระเทือน มันอาจจะแสดงผลภายหลัง ผมว่า เราไปโรงพยาบาลเอกซเรย์กันเลยดีกว่า”

“โ้ยย แค่นี้หมอเขาไม่รับเอกซเรย์หรอกค่ะ” วราลีก้าวถอยหลัง สายตาคอยชำเลืองที่หน้าจอเพื่อให้มั่นใจว่าหน้าจอเมื่อครู่ปิดลงไปแน่นอนแล้ว

“คุณแนไฉนะจะไม่ทำลาย หรือคลืนไล่ เพราะมันจะเป็นอาการบ่งบอกถึงปัญหาที่จะตามมาภายหลังได้”

“ไม่เป็นอะไรจริงๆ ค่ะ” เธอโบกไม้โบกมือยืนยัน ก่อนจะหันไปไล่ห้องๆ อีกหน “หนูๆ ไปทำงานได้แล้ว เจ็กก็จะรีบทำงานเหมือนกัน” และหันมาทางเจ้านาย ทำเสียงชนิดที่ให้กิมปฏิเสธไม่ได้ “คุณกิมเชิญเข้าห้องเลยคะ เตี่ยฉันจะยกกาแฟเข้าไปให้”

เจ็ดสาวค่อยๆ จากไปที่ละคนสองคน กิมยังกวาดสายตาไปทั่วตัววราลี คล้ายต้องการความมั่นใจ เมื่อเห็นเธอมองเขาด้วยสายตาไม่เอาเรื่อง เขาก็มั่นใจว่าเธอยังปกติดี เพราะถ้ามองเขาด้วยสายตาแบบอื่น นั่นแหละ

ที่เขาจะต้องรีบพาเธอไปโรงพยาบาล

เมื่อรอบตัวของวราลีปราศจากผู้คนอีกครั้ง เธอรีบดึงเก้าอี้ไปแทบจตหน้าจอ และเปิดผลเนื้อคู่ประตูดวงของгимอีกครั้ง แคเห็นน้ำตาเธอก็แทบเล็ด เมื่อผลที่ออกมา กลายเป็นว่า อันดับหนึ่งในรายชื่อทั้งหมด กลับกลายเป็นผู้หญิงคนหนึ่งที่ใช้ชื่อว่า 'ลีลาวดี' ใบหน้าที่คุ้นๆ ทั้งชื่อและใบหน้าเป็นของปลอมทั้งสิ้น ยกเว้นข้อมูล วันเดือนปีเกิดและเวลาตกฟากเป็นของจริง เพราะทั้งหมดนั้นคือข้อมูลของเธอนั่นเอง

“คุณพระช่วย!” วราลีตั้งกระดาศหิซซุมาชับเห็ที่ผุดขึ้นมาเต็มหน้าผาก ร้อนไปทั้งเนื้อทั้งตัว เพราะไม่รู้จะส่งรายชื่อพวกนี้ไปให้มารดาของгимได้อย่างไร เมื่อหนึ่งในนั้นไม่มีตัวตน หากบอกไป ทุกคนก็จะต้องรู้แน่ว่าเธอแอบใช้บริการของบริษัทหาแฟนแข่งกับน้องๆ แต่ยังไม่ทันจะได้แฟนกับเขาเลย ก็ต้องมาเจอเรื่องช็อกคาโต๊ะแบบนี้ “แล้วที่นี้จะทำยังไงดี ขึ้นพิมพ์ออกมา มีหวับอสเอาตายแน่ๆ แล้วนี่ก็ช่วยจริงๆ อะไรมันจะดวงสมพงศ์กันขนาดนี้ แคทำงานด้วยกันมาสี่ปีดวงดาวยังเล็งกันไม่พออีกรึ?”

เธอบ่นกระปอดกระแปด สรุปร่างๆ ว่า เพราะดวงคู่สมพงศ์กันถึงได้ตัดสินใจลาออกไปทำงานที่อื่นไม่ได้เสียที แต่ขอแค่เป็นลูกน้องก็พอแล้ว อย่าให้ต้องเลื่อนขั้นเป็นคุณนายเลย เธอยังไม่ยอมรับอารมณ์гимทั้งที่บ้านและที่ทำงาน

เธอตัดสินใจเซฟหน้าจอนั้นเอาไว้ เพราะไม่มีเวลาคิดหาแผนการใดๆ แล้ว เอาไว้มีเวลาว่างเมื่อไหร่ ค่อยกลับมาจัดการก็แล้วกัน ตอนนั้นก็หาทางผัดผ่อนคุณหญิงอิศริยาไปสักวันสองวัน ถึงเวลานั้นเธอก็คงจะหาทางออกได้แล้ว

ปิดหน้าจอปั๊บ ก็รีบวิ่งไปซงกาแฟแบบที่гимชอบปั๊บ แล้วยืมหน้าระรินเปิดประตูเข้าห้องทำงานของเจ้านายไป

“ไปตรวจสุขภาพได้ผลเป็นยังไงบ้างคะบอส” เธอแสวงถาม ทั้งที่

คิดในใจว่าคนอย่างกิมคองหนั่งเหนียว อยู่ยงคงกระพันโดยไม่ต้องพึ่ง
ของขลัง คนแบบนี้ ไม่มีทางตายง่ายๆ แน่

“ปกติดี”

นั่นไง...เธอเดาไม่ผิดเลย

“แต่หมอบอกว่า ผมเครียดไปหน่อย”

“คงเพราะเรื่องงานหรือเปล่าคะ ฉันว่า บอสต้องลดความกังวล
เกี่ยวกับบริษัทลงบ้างแล้วละคะ ตอนนี้นางของเราก็ดำเนินไปด้วยดี
ถ้ากังวลมากก็เครียดมากนะคะ”

กิมยกกาแพ่ขึ้นจิบ ก่อนจะส่ายหน้าหน่อยๆ

“คุณไม่เป็นผมคุณไม่เข้าใจหรอก ปีที่ผ่านมานี่ถือว่าสาหัสสาครรจ์
จริงๆ ไหนจะเรื่องฟ้องร้อง ไหนจะเรื่องที่ถูกสงสัยว่าเป็นเอเจนต์ค้าผู้หญิง
ข้ามชาติ ไหนจะเรื่องรวมบริษัทกับคุณเควินอีก แต่ละเรื่องมันน่าปวดหัว
น้อยซะที่ไหนด”

“เรื่องเองจี้ด้วยค่ะ” เธอเติมเข้าไปให้อีกหนึ่ง

“นั่นแหละ มีแต่ปัญหามาให้เรื่อย วันก่อนผมต้องเซ็นยกหนี้ก้อน
ใหญ่ให้แก่ คุณมี้มบอกว่าเป็นหนี้ค้างมานานหลายเดือน ไม่ยอมจ่ายเงิน
พอเรียกเก็บก็บอกว่าจะเอาเรื่องกับการบริการยอดเยี่ยมของบริษัท แล้วจะ
เขียนประจานลงคอลัมน์ของแก”

ความคิดของวราลีสว่างวาบ...หรือว่าที่ไนโพรแกรมบอกว่ายังกาบนั้น
มีดวงดาวที่ทำมุมคู่สวย จะเป็นเพราะแบบนี้กันแน่...ถึงจะเกลียดกัน
แค่ไหน ก็ยังมีเหตุให้ต้องเกือหนุนกันเสมอมา เกือบขบปี่มานี้ที่บริษัท
ต้องวุ่นวายเกี่ยวกับคอลัมน์นิสต์คนนั้น และกิมก็จะต้องเป็นฝ่ายยอมทุกที
หรือนี้แหละคือ ‘คู่แท้’!

แล้วเธอก็ต้องกลั้นหัวเราะ เมื่อคิดถึงภาพอังกาบแต่งงานกับกิม
ตรงหน้าบาทหลวงสาบานรักต่อกัน หากกิมต้องอุ้มแม่หมูเข้าแล้ว เอ๊ย
เข้าหอ ทำทางเจ้าบ่าวจะต้องหลังหักไม่ได้ปฏิบัติภารกิจแน่

“มือไรตลกหรือคุณลีลา?” ภิรมทำหน้าไม่พอใจ เขากำลังพูดเรื่อง
เครียด แต่กลับเห็นรอยยิ้มจากวราลี

“อ้อ เปลา่จะบอส แหม แบบนี้เขาอาจจะเรียกว่าดวงสมพงศ์ใจคะ”
เธอเปลือยหลุดปากออกไป พอนึกขึ้นได้ก็รีบเปลี่ยนเรื่อง ก่อนที่จะเปลือยเล่า
สิ่งที่ตนคิดออกไปหมด “ว่าแต่บอสบอกว่าเครียด หมอแนะนำว่ายังไปบ้าง
ล่ะคะ”

“ก็ให้ออกกำลังกาย พักผ่อนให้มากกว่านี้ และ...” เขากัดริมฝีปาก
แหม...ดูมีเสน่ห์เหมือนกันนะเนี่ยบอสเรา

วราลีอดคิดถึงนายแบบโฆษณาปากกาที่ยี่ห้อยดังจากฝรั่งเศส ที่ชาย
หนุ่มสวมสูทหล่อเหลาแตะปากกาแท่งสีดำลงบนริมฝีปากที่เฝ้มเข้าไป
แบบนี้แหละ ดวงตาจ้องกล้อง หล่อแบบนี้เลย... แล้วเธอก็ต้องสะด
ศึระะ เมื่อคิดถึงภาพภิมไบ้หน้าแดงๆ มีเขาแล้วพ่นไฟใส่สาวๆ ทั้งแปดคน
ในห้องประชุม ภาพหล่อเหลาของเขาก็ถูกลบไปได้อย่างรวดเร็ว

“และอะไรเธอคะ?” พิเอสาวอดสงสัยไม่ได้

“และบอกว่าถ้ามีแฟน อาจจะช่วยทำให้อารมณ์ดีขึ้นกว่านี้” เขา
บอก ดวงตาจ้องเธอเขม็ง

“จะ...” คนฟังอึ้ง... แหม อะไรจะช่างใจตรงกับคุณหญิงแม่ขนาดนี้

“อันนี้หมอกคงจะพูดตามบทที่แม่ให้มา” ภิรมทำเสียงเมื่อหน่าย

“เอ่อ ก็คุณหญิงเป็นห่วงคุณภิมนี่คะ ถ้าจั้น เอาจั๊ใหม่ ไหนๆ
คุณภิมก็เป็นเจ้าของบริษัท ก็ลองใช้บริการพวกเราไปปาร์ตี้บ้าง หรือจะ
ไปล่องเรือ หรือปาร์ตี้ใหญ่ประจำปี ก็เข้าไปหาคุยด้วยเลยดีไหมคะ” เธอ
เสนอแนะ จะได้รอดตัวจากเงื้อมมือของคุณหญิงอิศริยา หากภิมกระโดด
ลงสู่สนามรบเอง เธอก็ไม่ต้องวุ่นวายอีก แล้วเธอก็เห็นริมฝีปากอัมเฝ้ม
เข้าหากันแน่นเข้า พร้อมกับถอนหายใจ

“ดี จัดเลยก็แล้วกัน เมื่อเหมือนกันแล้ว” น้ำเสียงออกตึงๆ คงเมื่อ
จริงๆ นั่นแหละ

วราลีแทบร้องกรี๊ด เมื่อภูเขาลูกหนึ่งถูกยกออกจากอก ประเดี้ยวจะได้รับโทร. แจ้งคุณหญิงให้รีบบรื้อย

“ถ้างั้น ฉันจะจัดการให้รีบบรื้อยเลยละ เริ่มตั้งแต่งานเลี้ยงน้ำชา บ่ายวันเสาร์นี้เลยนะละ ฉันจะได้จัดชุดพิเศษ หาสาวๆ สวยๆ กลุ่ม ปริณเชสมาให้คุณภีมเอง” กามเทพวราลีกระหึ่มยิ้มย่อง คิดว่าถ้าภีม มีแฟนไปแล้ว อารมณ์คงจะดีขึ้น ไม่มาระบายกับพวกเธอบ่อยๆ จน ไม่ทันสังเกตสายตาดูพิศวงที่มองมา

“จะท้ออะไรก็ทำ รีบๆ มีเมียสักคนไปก็ดีเหมือนกัน ชี้เกียจรอแล้ว” ภีมบอก ก่อนจะโบกมือไล่กันหน้าตาเฉย วราลีทำหน้างงๆ ไม่เข้าใจว่าเขารออะไร แต่ถึงงั้นนาน ด้วยพยายามทำความเข้าใจและไม่ถือสาอารมณ์หนุ่มใหญ่ที่กำลังจะแฉ่มประตูลูกพี่ในอีกไม่กี่ปีข้างหน้ามาแต่ไหนแต่ไรแล้ว ยังไม่มีลูกไม่มีเมียอยู่ด้วย อารมณ์คงจะยิ่งปรวนแปรน่าดู

เธอพิมพ์ารับ แล้วเดินออกจากห้อง แต่แทนที่จะเดินกลับโต๊ะตนเอง กลับไปหาพริมาที่กำลังตรวจดูผลงานของเด็กในสังกัดอย่างเคร่งเครียด ก่อนจะปรึกษา

“อีตเลอร์ตัดสินใจที่จะลงสนามเองแล้วคราวนี้”

“อะไรนะคะ” พริมาเงยหน้าจากกองเอกสาร ดวงตาสดใสวิ้งๆ อย่างชัดหูชัดตาวราลีเหลือเกิน เพราะเป็นคนสุดท้ายที่วิ่งตัดหน้า เชื่อนเธอเข้าสู่เส้นชัยได้อย่างเฉียดฉิว...

ว่าแต่...มันเฉียดฉิวอย่างไรละนี่...เมื่อเธอยังหาผู้ขายไม่ได้สักคน จนกระทั่งวินาทีนี้ ต้องเรียกว่าชิงดำเข้าเส้นชัย แล้วปล่อยให้เธอต้องกลายเป็นคนสุดท้าย...แล้วคำสัญญาที่ร้องเตือนในหัว

“ฉิ-ไม่อยู่แล้ว”

“อะไรเจ้ ชิบไม่อยู่แล้ว” พริมายิ่งงงหนักเข้าไปอีก ไม่เข้าใจว่าวันนี้วราลีเป็นอะไรแต่เข้า

“ก็มันหายนะสิ เลย์ไม่อยู่แล้ว ไม่เคยดูตลกคาเฟ่หรือพริม” แทนที่จะ

โทษตนเองที่พูดให้ปริมาง กลับไปโทษคนอื่นเสีย

“เจ้พูดอย่างกะเจ้เคยดูนั่นแหละ” ปริมาสายหน้าน้อยๆ ยังใจเย็น ไม่ถือสาวราลี

“ดูสิ ดูวิธีดีกับอาพอบ่อยๆ ช่วยแก้ปัญหภาษาไทย จะได้ศัพท์สแลง เยอะๆ”

“เอาเถอะค่ะ ว่าแต่เจ้บอกว่าจะบอสจะทำอะไรนะคะ” ปริมาตัดบท มิฉะนั้นคงจะคุยกับวราลีไม่รู้เรื่องเสียที ด้วยเพื่อนสาวไหลลื่นจนสามารถ เปลี่ยนเรื่องคุยได้ไม่ช้าตลอดทั้งวัน หากไม่ดึงกลับเข้าสู่หัวข้อเดิมก็เตรียม คุยเรื่องอื่นกันต่อไป

“อ้อ ก็บอสบอกว่าจะหาแฟน เลยให้เจ้จัดการเรื่องใส่ชื่อแกเข้าไป ในงานเลี้ยงน้ำชาวันเสาร์นี้”

“อ้าว แล้วสัญญาที่เจ้บอกว่าจะต้องจีบแกะละคะ ถ้าปล่อยไว้ให้แก มีแฟน ก็เท่ากับว่าเจ้ยอมยกโบนัสให้พวกเราโดยไม่คิดจะทำตามสัญญา ไซ้ไหมคะ”

“โ้ยย ไม่ใช่อย่างนั้นน” วราลีลากเสียงตอบหวานเจี๊ยบ เรื่อง เงินโบนัสก้อนใหญ่ไม่ใช่จะลืมหืมกันได้ง่ายๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในช่วงเวลานี้ ที่มารดา กำลังต้องการความช่วยเหลือ...และปริมาคงไม่รู้หรอกว่านี่แหละ คือที่มาของคำอุทานนั้น “เจ้รู้...ก็เจ้จะไปชดคำสั่งบอสได้ยังไง จ้ะเราก็จัดๆ หาผู้หญิงส่งๆ ไปก็แล้วกันเนอะ ขอเวลาเจ้คิดหาแผนการสักอาทิตย์ แล้วค่อยมาว่ากัน ตอนนี้นี้ยังไม่พร้อม”

ปริมาละทิ้งทุกอย่างในมือลง และหันมามองรุ่นพี่ด้วยสายตา เห็นใจ

“พวกเราทุกคนผ่านพ้นช่วงเวลากดดันมาแล้ว เงินก็ได้กลับคืนมา หมดแล้ว ก็เหลือแต่เงินของเจ้ลีเท่านั้นในธนาคาร” คำพูดที่แสนธรรมดา ของปริมา เปรียบได้กับหามแหลมที่แทงอกทุกครั้งที่คิดถึง “ตอนนี้ ก็เหลือแต่เจ้ลี ที่จะตัดสินใจยังไง ระหว่างทำตามสัญญาหรือไม่ เพราะ

พริมเข้าใจว่าเจี๊ยกเครียดถ้าต้องตามจับคุณมิม...ที่เราทุกคนก็รู้ๆ กันอยู่”

“มันก็เครียดพอๆ กันนั่นแหละ” เธอพึมพำ ก่อนจะตัดบท “เอา
เป็นว่า วันเสาร์นี้จัดเลี้ยงน้ำชา ก็เติมคุณมิมเข้าไปด้วยนะ พี่จะไปจัด
ตารางคุณเธอให้เรียบร้อย”

“สรุปว่าเจี๊ยกจะถอยหรือคะ ถึงได้ปล่อยให้เขาไปเจอผู้หญิงอื่น”

“อ้อๆ แทงใจดำอีกหน...เธอก็ไม่ยากปล่อยหรอก แต่จะให้รับไป
จับช่วงชิง ก็ยังทำได้”

“งั้นเอาเป็นว่างานนี้ ขอรุ่นโกลด์กับเอเวอร์เรจมาละกัน จะได้บอก
คุณมิมว่ามันเหมาะกับคนที่เลิกละเพอร์เฟกต์กับเขาที่สุด ดีไหม ส่วน
ปัญหาของเจี๊ ขอลบไปทำให้ใจลักพัก แล้วค่อยมาตัดสินใจว่าจะรุกรัง”

“ได้ค่ะ พริมจะบอกให้เกดจัดการให้เรียบร้อย เอาเป็นว่างานน้ำชา
วันเสาร์นี้เป็นการพบปะกันรุ่นโกลด์นะคะ” พริมาสรุป

“ตกลงตามนั้น แล้วพี่จะเรียกอังกาบมาร่วมด้วย ทำทางจะดวง
สมพงศ์กับคุณมิมถึงได้เป็นลูกค้าชั้นดีมานานเหลือเกินแล้ว อยากรู้จริงๆ
ว่าเขาจะทำอย่างไรเมื่อเห็นแองจี้” วราลีขำกับความคิดของตนเอง

“คงสนุกน่าดู” แม้แต่พริมาก็สนุกไปด้วย วราลียกคิ้วเห็นด้วย ก่อน
จะรีบกลับไปนั่งประจำตำแหน่งเพราะเมาท์นานเกินไปแล้ว เดี่ยวมิมเรียก
จะเจอบนเอาได้

ตกบ่าย วราลีแทบจะลืมนไปแล้วด้วยซ้ำว่าจะต้องชวนอังกาบมา
ร่วมงานเลี้ยงน้ำชาที่จะถึงนี้ด้วย พอเสร็จงานจากการพิมพ์รายงานการ
ประชุมลับระหว่างมิมกับเควิน และตรวจทานรายละเอียดเกี่ยวกับการ
ซื้อหุ้นเพื่อการรวมบริษัทที่กำลังจะแล้วเสร็จในเร็วๆ นี้

จากนั้นเธอก็โทร. ไปรายงานความคืบหน้าเรื่องการตัดสินใจของ
มิมที่จะใช้บริการหาหุ้นของบริษัทให้คุณหญิงอิศริยาทราบ และเมื่อถูก
กดดันให้ส่งเมตซิงทางโทราศาสตร์ไปให้ เธอก็จำต้องรับปาก คิดเสียว่า

คงไม่มีใครจับได้ว่าเป็นเธอ จึงพิมพ์รายชื่อออกมาใส่แฟ้มแล้วฝาก
เมลเซนเจอร์ไปที่โรงพยาบาล คุณหญิงก็คงจะได้รับในอีกไม่ช้า

พอได้พักยก เธอก็นึกขึ้นมาได้ว่าจะต้องรีบชวนแขกสำคัญ จึง
ค้นหาหมายเลขโทรศัพท์ของคอลัมน์นิสต์สาว แล้วโทร.หาทันที คำแรก
ที่วราลีได้ยินก็แทบอยากจะตัดสายทิ้ง เมื่อได้ยินคำพูดไร้เยื่อใยจาก
อีกฝ่าย

“โทร.หาฉันมีธุระอะไร ฉันบอกแล้วว่าฉันจะไม่มีวันยอมจ่ายเงิน
ค่าบริการที่ห่วยแตกของบริษัทเธอแน่”

วราลีนับหนึ่งถึงสิบในใจ นึกยิ้มเหี้ยมๆ กับโทรศัพท์ ก่อนจะกรอก
เสียงหวาน

“ดิฉัน วราลี พี่เอของคุณภีมค่ะคุณเองจ้ะ ไม่ใช่พี่น้องมิม” เพราะ
เดาไม่ยากว่าฝ่ายทวงหนี้ของบริษัทนี้มีเพียงคนเดียวเท่านั้น

“อ้อ ถ้าไม่ได้ทวงหนี้ก็แล้วไป ว่าไงละ มีธุระอะไรกับฉันหรื”
น้ำเสียงของคอลัมน์นิสต์สาวก็ยังไม่เป็นมิตร วราลีคิดภาพยายปลวก
ผิวขาวจืดๆ แต่มีใบหน้าคล้ายปลากระโทงแทงก็ได้แต่ลอบถอนใจ... คนอะไร
ทั้งหน้าตาและกิริยามารยาทช่างไม่รับแขกเอาเสียเลย และนี่ถ้าไม่ใช่
ต้องการผู้หญิงความสวยระดับเอเวอร์เรจที่ดวงสมพงค์มาร่วมงานเลี้ยง
น้ำชากับภีมละก็ เธอจะไม่มีวันโทร.หาแน่

“คือดิฉันอยากจะเรียนเชิญคุณเองจ้ะมาร่วมติ่มน้ำชาวันเสาร์นี้
นะค่ะ พอดีเรามีลูกค้ายกลุ่มใหม่เข้ามา และเห็นว่าคุณเองจ้ะ ซึ่งเป็นลูกค้า
เก่าแก่ของเราควรจะได้รับสิทธิพิเศษนั้นก่อน”

“ใครละ ที่ว่าใหม่ ทั้งของนอกและในก็ไปเจอมาเยอะแล้ว แต่ก็
ไม่เห็นจะได้เรื่องสักคน”

ชะ! วราลีอารมณ์เริ่มเดือด...หล่อนสวยเลือกได้ตายละ หากก็พูด
สิ่งที่ตรงกันข้ามออกไป

“ที่ผ่านมา เราอาจจะพลาดที่เลือกฝ่ายชายที่อาจจะไม่มีใครเหมาะ

แต่คุณเองก็อาจต้องมางานเปิดตัวบ่อยขึ้น เพื่อให้ฝ่ายชายได้มีโอกาสพบเจอยิ่งขึ้นยิ่งไงล่ะคะ”

“ฉันก็ไปบ่อยจะตาย...แต่เอาเถอะ ไหนๆ ก็ลงทุนมาง้อกันแบบนี้แล้ว ไม่ไปก็จะหาว่าฉันหยิ่ง บอกสถานที่มาเลย”

ดีที่ไม่เล่นตัวมาก ไม่งั้นคงไม่มีอารมณ์จะง้ออีกแน่ วราลีเก็บความแค้นไว้ในอก ก่อนจะตอบไป

“ที่ตึกสำนักงานนี้แหละค่ะ ชั้นยี่สิบ เป็นห้องจัดเลี้ยงนะคะ เราเลี้ยงน้ำชายามบ่ายกันที่นั่นอยู่แล้ว”

“ได้ และอย่าลืมนะว่าฉันไม่ชอบพวกครีมเค้ก มูส ชีส มันอ้วน ฉันชอบขนมไทย พวกเธอรับรองฉันมาตั้งนานน่าจะรู้ดี จัดการเตรียมให้เรียบร้อย และร้านกระจอกฉันไม่กิน ต้องขอร้านวังราชมนูเท่านั้น และอย่านึกว่าจะตบตาฉันได้ คนอย่างฉัน แค่เห็นหน้าตาและชิมคำเดียวเท่านั้นก็รู้ทันทีว่าของร้านไหน”

อะจำ แม่พะยูนยกยัดขึ้น...เอ๊ย แม่นักชิม

“รับรองว่าขนมอร่อยแน่นอนค่ะ” วราลีกัดฟันตอบ งานนี้รับรองมิลินจะต้องบ่นอุบที่รายการขนมไทยสุดหรูจากร้านทายาทอดีตชาววังต้องเพิ่มบไปอีก แต่เพื่อมิลิน เธอก็ต้องลงทุน

วราลิจัดว่าหมดฐานะ กำลังจะวางโทรศัพท์แล้ว อังกาก็เอ่ยขึ้นอีก

“อ้อ...อีกอย่างนะ”

“อะไรหรือคะ”

“ฉันมีแฟนคลับคนหนึ่ง เป็นไฮโซ ลูกสาวอดีตท่านทูตฯ เพิ่งเดินทางมาจากอังกฤษ เธออ่านคอลัมน์เกี่ยวกับพวกเธอของฉันแล้ว ก็สนใจอยากให้ฉันพาไปแนะนำ”

“ถ้าฉันก็เชิญเธอมาที่บริษัทได้เลยค่ะ ฉันจะให้ห้องๆ ดูแลเพื่อนของคุณเองก็อย่างดี”

“ไม่ได้ ฉันจะไม่มีทางปล่อยให้แฟนคลับของฉันไปเจอพวกเด็ก

พนักงานห่วยๆ ของพวกเธอหรอก ฉันจะต้องดูแลไม่ให้แฟนคลับของฉัน
ถูกพวกเธอรังแก”

อีกครั้งภายในวันเดียวกันที่วราลีคิดอยากจะปาโทรศัพท์ลงกบาล
ของใครสักคน แต่ก็ทำได้เพียงกัดฟันอดทน

“ดังนั้น ฉันจะพาเพื่อนของฉันไปด้วย เพื่อจะได้คอยดูแลเธอ งานเลี้ยง
น้ำชาที่แหละ เหมาะที่สุดแล้ว ถ้าคุณเมงปอสนใจ ก็ค่อยว่ากันต่อไป
ถ้าไม่ ก็จบ”

“อ้อ ได้ค่ะ ถ้างั้นเชิญเพื่อนของคุณเองอีกอีกคนนะคะ” วราลีเพิ่ม
จำนวนแขกเข้าไป

“และต้องฟรี” อังกาบย้าเสียงหนักแน่น “ทั้งฉันและเพื่อน อย่าให้
ยายเม้มนั้นโทร. มาทวงหนี้ฉันอีก ไม่อย่างนั้นจะหาว่าแองจี้ไม่เตือน”

“ฉันทราบแล้วค่ะ ถ้างั้นขอชื่อเพื่อนของคุณด้วยก็แล้วกันนะคะ”
วราลีอ่อนนอกอ่อนใจ อยากจับปากกาของยายคนนี้หักซะมด และเธออยาก
จะรู้จริงๆ ว่า สาวๆ ที่อ่านนิตยสารฟิงก์เลดี้ ทนอ่านคอลัมน์ของคนที่มี
จิตใจคับแคบแบบนี้ได้อย่างไร เพราะถ้าเธอเป็นเจ้าของนิตยสาร คงจะเขียน
คอลัมน์ ‘Fly High with Angel’ ที่ไปตั้งนานแล้ว เพราะมันน่าจะ
เปลี่ยนเป็น ‘Fly Low with Evil’ มากกว่า ด้วยคนเขียนนั้น ใช้แต่
ตนเองเป็นที่ตั้ง นึกอยากจะด่าใครก็ด่า โดยไม่ต้องคิดถึงหัวใจของ
คนถูกด่าว่าจะรู้สึกอย่างไร พอชอบใครก็อวยกันจนชนิดที่เรียกว่าเวอร์
ซ่างไม่มีมาตรฐานเอาเสียเลย

แต่ก็นั่นแหละ คนแบบนี้ อย่าไปยุ่งด้วยเป็นดีที่สุด วราลีปลง...
และดึงตัวเองกลับเข้ามาสู่งานของตน

“เพื่อนฉันชื่อมธุรดา แล้วเจอกันวันเสาร์ ฉันหวังว่าคราวนี้พวกเธอ
คงไม่ทำให้ฉันผิดหวังอีกนะ”

“ค่ะ รับรองว่าคุณกับเพื่อนได้ทานขนมและน้ำชาอร่อยๆ แน่ฮอน
ค่ะ”

วราลีรับรอง เลี้ยงคัมภีร์ไปทางอื่นเสีย เพราะไม่อยากรับประกันในสิ่งที่ไม่มั่นใจ ที่ผ่านมา อังกาบก็ไม่เคยพอใจบริการของพวกเธอสักครั้ง เธอก็ไม่คิดว่าอังกาบจะพอใจในครั้งนี้อีก นอกจากขนมอร่อยๆ เธอพิมพ์ล่ำลา แล้ววางสายไป พอหวนกลับมาคิดถึงเจ้านาย...ก็เริ่มหนักอก

งานนี้ก็มีอาจจะรอด เพราะเธอเชิญคนที่ดวงสมพงศ์ที่สุดกับเขามาเพียงคนเดียวเท่านั้น และแขกที่เหลือก็อยู่ในกลุ่มความสวดยปานกลาง จึงไม่น่าจะมีใครที่ติดตาต้องใจภิม ที่เคยมีแฟนเป็นดาวมหาวิทยาลัยและดารานางแบบมาแล้วในอดีตแน่นอน

หากงานเลี้ยงครั้งนี้ผ่านพ้นไป เธอก็จะต้องรีบตัดสินใจแล้วว่า จะหาทางจัดการปัญหาของตนเองอย่างไร เพื่อจะรักษาโบนัส์ก้อนใหญ่เอาไว้ให้ได้

รู้หลบเป็นปีก รู้หลีกเป็นวราลี

งานเลี้ยงนำชಾಯามบ่ายที่ใกล้จะถึง กลับกลายเป็นเวลาที่พนักงานสาวทุกคนในบริษัทรอคอยอย่างใจจดจ่อ ด้วยภีมจะลงสู่สมรภูมิเป็นครั้งแรกนับตั้งแต่เปิดบริษัทมา คุณหญิงอิศริยาถึงกับส่งช่อดอกไม้ให้กำลังใจมาถึงบริษัทตั้งแต่เช้าด้วยความตื่นเต้น บรรดารับหน้าที่จัดซื้อขนมไทยที่เหมาะสมกับโกโก้ตามแบบที่อังกฤษชอบอย่างเลิศหู ส่วนการระเกดก็จัดหาขนมเค้กที่ดีที่สุด ส่วนวราลีนั้น อารมณ์ยังไม่ค่อยคงที่นัก เพราะทั้งกลัวว่าภีมจะพบผู้หญิงถูกใจไปเสียก่อนที่เธอจะทันได้ลงมือจับ แล้วโบนส์จะมีอันต้องชวดไป แต่จะให้เธอลงมือเลยก็ทำไม่ลง เพราะแค่เห็นหน้าอๆ ของภีมตลอดระยะเวลาสองวันที่ผ่านมา พอคุณเล่นกีนรั้งเตนมาจากไหนก็ไม่รู้ ถึงได้หน้าหักหน้าอแบบนี้ เธอก็ได้แต่กลืนน้ำลายเอื่อยๆ เวลาต้องเข้าไปเผชิญหน้า เห็นแบบนี้ก็ผวา เพราะแค่ทำงานด้วยกันก็เหนื่อยจะแย่อยู่แล้ว หากต้องคง ต้องคบเป็นแฟน เธอนึกภาพตัวเองเดินเคียงคู่กับเขาไม่ออกเอาเสียเลย

แต่ไหนแต่ไร เธอก็ถือแฟ้มเอกสารตามเขาตั๋อยๆ อย่างลู่ก่น้อง

ที่ดี แม้หลายครั้งที่กิมจะชะลอฝีเท้ารอเธอมาเดินเคียงข้าง แต่เธอก็ไม่เคยคิดจะก้าวไปให้เคียงกันด้วยประมาณตนอยู่ตลอดเวลา ว่าพนักงานที่ดีไม่ควรตีตนเสมอเจ้านาย

กิมเคยบ่นว่าเธอคิดมาก แต่เธอยืนยันว่า ได้ปฏิบัติอย่างถูกต้องเหมาะสมที่สุดแล้ว สุดท้ายกิมก็ต้องรามือ และยอมตามใจเธอ

นี่แหละ คนเคยทำงานด้วยกันมานาน หัวใจมันก็รู้สึกจ๊กจี้เหมือนโดนหมามุ่ยเข้าไปกำใหญ่ หากต้องคิดภาพตัวเองถูกกอดถูกรูบโดยกิม ผู้ที่ผ่านมาเคยแต่ทำหน้าอเวลาไม่ได้ตั้งใจ หน้าเหี้ยมเวลาเอาจริงเอาจังในการทำงาน หน้าบึ้งเวลาลูกน้องทำงานพลาด หน้ามังกรพ่นไฟยามพรุสวาท อลเวาดต่งไปทั่วห้องประชุม โอ๊ย...และอีกหลายๆ หน้าที่สุดยอดแห่งความน่ากลัว จะมีให้เห็นหน้าหล่อๆ บ้างก็ประปราย ส่วนใหญ่เขาจะทำให้เธออยู่ในโหมดของความน่ากลัวได้มากกว่าน่าใคร่ ดังนั้นลูกน้องแต่ละคนถึงได้เผ่นหนีออกห่าง และไม่มีใครอยากเข้าห้องเชือดสักคน

อีกใจหนึ่ง เธอก็อยากจะให้กิมแต่งงานกับใครสักคนให้รู้แล้วรู้รอด แล้วทำใจลืมโบนัสนั้นไป คิดเสียว่า ไม่ตายก็ยังหาใหม่ได้ แต่เงินสามแสน จะหาใหม่ได้ก็ต้องรอปีหน้า และเวลานี้เธอก็รอนานขนาดนั้น ไม่ได้เสียด้วย

พี่เอสสาวสะอื้นในอก นึกโกรธมารดาว่าทำไมจะต้องมายืมเงินเธอในเวลาหัวเลี้ยวหัวต่อแบบนี้ด้วย หากเป็นเมื่อหลายเดือนก่อน เธออาจจะให้ยืมโดยไม่ต้องคิดอะไรมาก เพราะคิดว่ายังมีหวังว่าจะหาแฟนได้ก่อนน้อๆ ทั้งเจ็ด แต่ตอนนี้ความหวังดับสูญ และทางเดียวที่จะได้เงินก้อนนั้นคืนก็คือ...คนที่เพิ่งกระซกประตูปิดออก

ร่างสูงสง่าของกิมเดินออกมา วราลีสะดุ้งโหยง แล้วรีบส่งยิ้มให้เจ้านายอย่างประจบประแจง แต่ดวงตาคมกริบฉายกราดมาเพียงแวบเดียวเท่านั้นแล้วก็มองผ่านไป ประหนึ่งว่าโกรธเกรี้ยวเธอมาทั้งชาติ ชนิดที่ใบหน้ายังไม่อยากมอง หากด้วยหน้าที่ กามเทพและไม้ติสสนั้นใน

เวลาเดียวกัน ทำให้เธอต้องรีบลุกขึ้น

“คุณก็มึนจะขึ้นไปแล้วหรอคะ ยังไม่ถึงเวลาเลย”

“ไม่มีอะไรทำ งานบ่ายนี้ก็แคนเซลไปหมดแล้ว จะถือโอกาสไปดูการทำงานของพวกเด็กๆ เสียหน่อย” ก็มึนบอกลอยๆ ยังไม่ยอมหันมองเธอ

“ถ้าฉัน เดียวฉันขอปิดคอมพิวเตอร์ก่อนนะคะ จะรีบตามขึ้นไป”

ก็มึนไม่ตอบ ปรายตามองอีกเพียงนิดเดียวเท่านั้น แล้วก็เดินออกจากสำนักงานไป พรึ่มากับวราลีซึ่งตั้งใจจะตามไปก่อนงานเริ่ม แยกกันปิดคอมพิวเตอร์แทบไม่ทัน เพราะแม่งานสาวยังไม่ได้สำรวจความเรียบร้อยของงานเลี้ยง แต่เจ้านายกลับทะลึ่งขึ้นไปตรวจงานเสียก่อน สองสาวเปิดประตูออฟฟิศและแขวนป้ายเอาไว้ เพื่อลูกค้าที่แวะมาในเวลานี้ ก็จะสามารถหยิบนามบัตรและโบรชัวร์เพื่อติดต่อมาภายหลังได้ แล้วเจ้านายลิฟต์ตามก็มึนไป ระหว่างที่รอลิฟต์เลื่อนขึ้นไปถึงชั้นบนสุด ทำในโรงทำเส้นสูงของวราลีก็เคาะพื้นอย่างไม่อยู่นิ่ง

“ใจเย็นๆ ค่ะเจ้ ไม่มีอะไรน่าห่วงหรอก เราจัดงานเลี้ยงน้ำชาเป็นประจำอยู่แล้ว เด็กๆ ของเราเอาอยู่แน่นอนค่ะ” พรึ่มาปลอบใจเพื่อนรุ่นพี่

“ไอ้งานเลี้ยงเอาอยู่หรอกจ้ะ แต่อีตาฮิตเลอร์นี่สิ ที่จะเอาไม่อยู่ ยิ่งช่วงนี้อารมณ์บูดๆ บึ้งๆ ไม่รู้ไปกินรังแตนมาจากไหน” วราลีบ่นมึงมา “คนคิดจะหาแฟนนะ ต้องทำหน้าสดใส ดิ๊งดิ้งใจสิถึงจะถูก แต่นี่หน้าหงิกหน้าอ แล้วมาอารมณ์เสียใส่คนอื่นอีก แบบนี้ใครจะอยากคบเป็นแฟนกัน”

“เอาเถอะค่ะ รับรองว่าวันนี้เราคัดแต่คนดวงไม่สมพงศ์กับบอสไว้ทั้งนั้น ยกเว้นยายแองจี้ ยังไงเจ้ก็ยังมีโอกาสได้แสดงฝีมือจับเขาแน่นอนค่ะ” พรึ่มาบอกกลัวเสียงหัวเราะ วราลีได้แต่กลอกตา และหมดโอกาสได้ตอบโต้เมื่อลิฟต์เปิดออก เป็นอย่างที่เราคาดไว้ไม่ผิด ที่สาวๆ ทั้งหกจะวิ่งเป็นหมู่ปั่นจักร เพราะไม่มีอะไรถูกใจก็มึนสักอย่าง จนต้องเร่ง

แก้ไขทำตามคำสั่งของเจ้านายอารมณฺ์บุตรหน้าตั้งกันหมด

“บอสคะ เดี่ยวเชกกก็จะทยอยมากขึ้นแล้ว ปล่อยให้เด็กๆ ไปทำหน้าที่ของพวกแกดีไหมคะ” วราลีเดินเข้าไปบอกเสียงหวานจ้อย เอาใจเต็มที่ที่มิมมองนาฬิกา ใบหน้าเหี่ยวยังไม่คลายลงไป จนเธอคิดว่า หากสาว ๆ คนไหนได้มาเห็นใบหน้าแบบนี้ของเขา คงจะรีบหลีกเลี่ยงหนีไปให้ไกล โดยที่เธอไม่จำเป็นต้องเสียเวลาหาทางป้องกันอย่างที่ว่าวางแผนไว้เลย

“ไม่อยากจะเชื่อเลยว่า คนที่จัดงานเลี้ยงน้ำชามาบ่อยๆ อย่างพวกคุณ ยังมองข้ามรายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ ไปได้ อย่างนี้มันน่าเรียกมาอบรมรายตัวนัก ไม่ว่าจะมองไปทางไหนก็เห็นแต่ข้อบกพร่องทั้งนั้น” มิมบ่นอุบขณะที่วราลีกลับมาองไม่เห็นจุดบกพร่องที่ว่านั้นเลย น้อยๆ ทำงานอย่างรู้งานและคล่องแคล่ว จะเจอก็แต่คนหาเรื่องมากกว่า แต่เธอก็คลี่ยิ้มพลอบใจ

“แหม...วันนี้นัด...บอสอย่าเพิ่งโกรธเด็กๆ เลยนะคะ ถ้าไปดูเด็กบ่อยๆ เดี่ยวจะเสียกำลังใจ เอาไว้ให้ฉันบอกพวกแกเองดีกว่า ผู้หญิงด้วยกันคุยกันง่าย” ยิ้มหวานนั้นฉีกกว้าง สดใสไปถึงดวงตาโตที่ระบายนเปลือกตาสีน้ำตาลอ่อน มิมเห็นหัวใจก็ละลาย ใบหน้าบึ้งตึงคลายลงเปลี่ยนเป็นถอนหายใจแทน...ทั้งนี้ก็นึกในใจว่า เขาเคยเจอผู้หญิงที่ความรู้สึกซ้ำอย่างวราลีบ้างไหมนะ? คอมพิวเตอร์ในหัวทำงานไม่ถึงสองวินาทีก็ตอบกลับมว่า ไม่เคย เพราะผู้หญิงที่เขารู้จักและคบหากันในอดีตต่างมองตากัน ก็เข้าอกเข้าใจกันไปถึงไหนต่อไหน ไม่เห็นจะมีใครเหมือนผู้หญิงข้างตัวคนนี้สักคน...

แล้วหัวใจของเขาก็กะพริบเหมือนหิ่งห้อย เมื่อมองเข้าไปในดวงตาระยิบระยับ นึกขึ้นชมวราลีจริงๆ ที่สามารถลื่นไหลไปได้ทุกสถานการณ์ เป็นฝ่ายประนีประนอมให้ทุกฝ่ายทำงานด้วยกันได้ดี เสมือนกาวตราช่างที่เชื่อมทุกคนในที่ทำงาน เวลาเขาโกรธเกรี้ยวจัด เธอก็เอาตัวเข้ามาทันทีไม่ให้เขาดูตำแหน่งงานจนกลัวหัวหดและขอลาออกไป ตลอดสี่ปีที่ผ่านมาหากไม่มีวราลี...บ้านนี้บริษัทของเขาจะเป็นเช่นไรนะ...และถ้าไม่มีวราลี...

หัวใจของเขาก็คงไม่ขยับกะพริบวับๆ แวมๆ แบบนี้เช่นกัน

“บอสรับชาก่อนนะคะ วันนี้ฉันสั่งชาอย่างดีให้บอสเลยคะ ทานกับมูสมะม่วงอร่อยๆ หรือจะทiramisuก็ได้ หรือถ้าเบื่อ อยากจะทานโกโก้ชมๆ กับขนมทองหยิบทองหยอดแบบชาววังอย่างที่คุณเองก็ชอบก็ได้ นะคะ” วราลีเสนอ

“ขอชาติกว่า” ก็ไม่ต้องเสียเวลาตัดสินใจ แค่ได้ยินชื่อที่หญิงสาวเอ่ยถึง เส้นขนตรงแขนและท้ายทอยก็ลุกชัน หากก็ต้องสยงซ้ำสองเมื่อได้ยินเสียง

“นั่นไง คุณกิม...”

วราลีและกิมหันกลับไปตามเสียงนั้นพร้อมกัน...ทั้งสองมองเห็นร่างสูงโปร่งราวกับนางแบบในชุดสีแดงสดและร่างอ้วนกลมในชุดสีชมพูสดใส สบตรงต้นขาและเย็บระบายตรงหัวเข่า ช่างกลืนไปกับผิวขาวอมชมพูของเธอ มองผาดๆ ราวกับเป็นแม่หมูกำลังจะออกลูกอย่างไรอย่างนั้น

พี่เอสสาวมัวแต่ตะลึงกับความสามารถในการแต่งกายของอังกาบเหลือเกิน จนกลบรัศมีคนที่ยืนข้างๆ ไปพลัน หากเสียงที่ลั่นเครือ และท่าทางยกมือทาบอกตกใจนั้น ก็เรียกความสนใจจากวราลีได้ไม่น้อย สายตาส่งจ้องๆ เบนไปทางหญิงในเดรสสีสีแดงสดขับผิวขาวนวลผ่อง เรือนผมเกล้าและประดับด้วยกิ๊บคริสตัลอย่างงดงาม ดูเป็นผู้ดีทุกกระเบียดนิ้ว ประหนึ่งตัดภาพจากนิตยสารหน้าซุบซิบไฮโซ แล้วทำในร่องเท้าสั้นสูงก็ก้าวยาวๆ มาหากิม ก่อนที่นิ้วเรียวกเลือบสีเดียวกับชุดจะจับแขนของกิมเขย่า

“คุณกิม...ใช่...พี่กิม รุ่งพี่ของแมงปอหรือเปล่าคะ”

วราลีหันขวับมองคนเป็นรุ่งพี่ทันที คิ้วสวยขมวดหากันทันใด นึกทันทีว่าจะเป็นรุ่นน้องที่ไหนได้นอกจากมหาวิทยาลัยที่อเมริกา ด้วยกิมเรียนประถมและมัธยมที่โรงเรียนชายล้วน จากนั้นก็ไปเรียนต่อต่างประเทศ

ทันที

ไม่เพียงแต่คิ้วของวรालีที่ขมวดเข้าหากัน...คิ้วหนาของกิมยังขมวดเป็นปม แต่เขาก็ยังมีมารยาทที่ดีที่ไม่ดึงแขนจากการเกาะกุมของฝ่ายหญิง

“เอ่อ ขอโทษนะครับ ผมจำไม่ได้จริงๆ ว่าเราเคยเจอกันมาก่อน”

“โถ...” น้ำใสๆ เอ่อท่วมนัยน์ตาที่วาดขอบไว้สวย แต่มันเพียงแต่ระริกที่ขอบเท่านั้นไม่หยดลงมา “พี่จำเมงปอไม่ได้จริงๆ ด้วย”

เอาละสิ...วราลีหันซ้าย หันขวา รวากับกำลังดูเทนนิสคู่สุดมัน แต่ดูเหมือนกิมจะตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบละคราวนี้ เพราะเขาเป็นผู้ชาย เจอमुนี้เข้าก็กะจ้งจ้ง

“แหม...บอสคะ บอสจะลืมผู้หญิงสวยๆ แบบนี้ได้หรือคะ” วราลีกระโจนลงไปช่วย ถือไม้เทนนิสวิ่งไปอยู่ข้างกิม ตอบโต้ลูกบอลกลับไปได้ทันทั่วทั้งที่ “คุณเมงปอให้เวลาบอสสักนิดนะคะ พักหลังนี้เขาทำงานหนักเกินไป สมองอาจจะล้าไปหน่อย”

กิมหันมาถลึงตาใส่เธอ บอกให้รู้ว่าเขาไม่ได้สมองล้าเสียหน่อย แต่วราลีก็ยังปั้นยิ้มหวาน

“ดิฉันว่า คุณเมงปอเฉลยเลยดีกว่าค่ะ ก่อนที่บอสจะเข้าใจว่า คุณเป็นรุ่นน้องโรงเรียนมัธยมชายเซนต์โซเซเปลงเทศมา”

“ว้าย” อังคาบยกมือทาบอก “ต้าย ตาย กล้านะยะหล่อน มาว่าแฟนคลับฉันเป็นกะเทย”

เห็นชัดว่าบัดนี้ในสนามเทนนิสมียุคสองคนไปเรียบร้อยแล้ว

“แหม แฟนคลับคุณเองก็สวยขนาดนี้ ดิฉันก็อดคิดไม่ได้ เดี่ยวนี้ผู้ชายสวยกว่าผู้หญิงอีก แอเมบอสก็เรียนแต่โรงเรียนชายล้วน”

ใบหน้าที่ตลกแต่งสวยกระด้างไปนิด แต่สายตาที่ปรายมองวราลียังส่งยิ้มหวานอย่างมีมิติ แต่เธอกลับคิดว่า ดวงตาใตุนั้นทำไม่ช่างขยับไปมาอยู่ไม่สุข เหมือนภายในหัว จะต้องคำนวณบางสิ่งบางอย่างอยู่ตลอดเวลา และเธอคงคิดว่าถึงเวลาแล้วที่จะหักทลายวราลี

“ดิฉันเป็นผู้หญิงแท้ค่ะ...เอ่อ...คุณ...”

“วราลีค่ะ ดิฉันเป็นพี่เอของคุณกิม ยินดีที่ได้รู้จัก...”

“มธุรดาค่ะ ดิฉันเพิ่งกลับจากอังกฤษ ไปทำงานเป็นคอนเซาต์ บริษัทส่งออกอัญมณีระดับโลกที่โน่นจนกระทั่งหมดวาระค่ะ” เสียงที่ตอบนั้นหวานปานน้ำผึ้งหยด ทว่ามันแฝงด้วยการข่มคู่สนทนาไปในทันที

“อ้อ ค่ะ” วราลียิ้มหวาน ชัดกับในใจที่เริ่มหมั่นไส้ขึ้นมาตงิดๆ เพราะไม่ได้ถาม และไม่ยากรู้ด้วยว่าเธอจะทำงานอะไรและใหญ่โตระดับไหน จึงดึงกลับมาสู่หัวข้อเดิม “ตกลง เราจะไม่มีความรู้ใช้ใหม่คะเนี่ยว่า คุณเป็นรุ่นน้องของคุณกิมตั้งแต่สมัยไหน”

“สมัยอนุบาลค่ะ พี่กิมจำได้ไหมคะ ที่เมงปอเอาดอกไม้กับช็อกโกแลตให้พี่กิมในวันวาเลนไทน์ตอนที่เมงปออยู่อนุบาลหนึ่ง พี่กิมอยู่อนุบาลสามที่โรงเรียนอนุบาลปรางทิพย์ไฉคะ”

อัยยะ! แม่คุณ แก่แดดมาตั้งแต่เด็กเชียวนะ วราลีค่อนข้างใจ แล้วก็น่าสงสารคนให้กิมอีกคน โทษฐานที่มีเสน่ห์ตั้งแต่เด็กๆ เหมือนกัน

“อ้า...เอ่อ...ครับ ครับ” กิมดูอึ้งในครั้งแรก ก่อนจะพยักหน้ารับอย่างไม่ค่อยเต็มใจ “คุณเมงปอสวยขึ้นเยอะเลยครับ ถึงจำไม่ได้”

“อัย ไม่จริงหรอกค่ะ เมื่อก่อนเมงปอน่ารักกว่านี้ค่ะ แก้มยุ้ยๆ เป็นพวงแดงๆ ผมจะหยักศกนิดๆ แม่เคยพาไปแคสติง ก็มีบริษัทโฆษณาติดต่อมาหลายทีค่ะ แต่คุณปู่ที่เป็นลูกหลานพระยาพานทองสั่งห้ามเด็ดขาด ไม่อย่างนั้นจะถูกตัดจากกองมรดกพันล้าน บอกว่าห้ามลูก หลาน เหลน เต้นกินรำกีนอย่างเด็ดขาด”

โอ้ย...เธออยากจะทำปีพาทย์มาให้แม่เหลนพระยาพานทองคนนี้นัก พลอตเรื่องช่างเหมือนลิเกที่แสดงในตลาดสดใกล้บ้านเลย

“นี่เธอ มาถึงตั้งนาน ไม่คิดจะทำอาหารเครื่องดีมาให้แขกเลยรีไฉยะ” นิ้วที่ทาเล็บสีม่วงสดสะกิดไหล่วราลีแรงๆ เธอถึงหันขวับไป

“อ้อ จริงสิคะ” วราลีฉีกยิ้มหวาน...งานนี้ปล่อยกิมจัดการรับมือ

รุ่นน้องสมัยอนุบาลไปตามลำพังก็แล้วกัน “ถ้าฉันเชิญคุณมิมและคุณแอ่งจี้ไปนั่งทางด้านโน้นดีกว่านะคะ โต๊ะริมหน้าต่าง จะได้เห็นวิวสวยๆ เต๋ยวดิฉันจะให้เด็กยกเครื่องดื่มและของว่างไปให้ค่ะ”

“ดีเลยคะ ขอขอบคุณมากเลยนะคะ” คนตอบรับกลับกลายเป็นมธุรดาที่สอต่อมือเข้าคล้องกับแขนของมิม แล้วดึงเขาออกเดินไปยังเก้าอี้รับแขกที่วราลีบอก โดยไม่สนว่าฝ่ายชายจะเดินตามตัวแข็งทื่อ อังคาบได้โอกาสดังนั้นก็เดินไปคล้องแขนอีกข้างหนึ่งของมิม นวนายินเดินผ่านแขกที่ทยอยเดินเข้ามาในงานราวกับเป็นนางพญาเพราะได้ควงคู่กับเจ้าของบริษัทไปนั่งเก้าอี้วีไอพี

วราลีจึงหมุนตัวจากมา จัดอาหารเครื่องดื่มที่มิมชอบ และวานันท์สีลากับมิลินยกไปเสิร์ฟ ส่วนตัวเองก็ช่วยน้องๆ รับแขกที่จับตามกลุ่มดวงสมพงศ์กัน หลายคนเริ่มพูดคุยกันออกรส หลายคู่ก็ได้กามเทพสาวๆ เข้าไปเป็นตัวเชื่อมให้พูดคุยกันยิ่งขึ้น ด้วยอาจจะเป็นคนพูดน้อยทั้งคู่ ผ่านไปราวครึ่งชั่วโมงที่เธอลืมเจ้านายไปสนิทใจ จนกระทั่งหอมหมื่นลี้เดินเข้ามาสะกิด

“เจ้ ถ้าไม่รีบมืออะ อย่าหาว่าหอมไม่เตือน คราวนี้บอสจะได้เป็นหมูในอวยให้สองสาวนั่นเชือดแน่ๆ ละ”

นั่นแหละ วราลีถึงได้หันไปมอง พอเห็นใบหน้ากลิ่นไม่เข้าคายไม่ออกของมิม เธอก็หัวเราะเบาๆ

“ไม่หอรอก เจ้เห็นแบบนี้มาเยอะแล้ว เต๋ยวคงวิ่งหนีแทบไม่ทัน”

“เขาทำงานจนรู้ใจกันดีแล้ว อย่าไปเตือนให้เสียเวลาเลยหอม” แพรวพราวเดินมากระหนาบอีกข้าง และช่วยเพื่อนรุ่นพี่

“แหม ก็ฉันไม่อยากให้เจ้ต้องเสียโบนัสสินี ตอนนี้นฉันไม่ต้องการเงินแล้ว” หอมหมื่นลี้ยกคิ้วเป็นเชิงรู้กันว่าแฟนฉันทวย และพูดต่อ “อยากให้เจ้มีความสุขมากกว่า”

“เจ้จะมีความสุข ถ้าน้องๆ ทุกคนร่วมใจกันฉีกสัญญาทิ้งแล้วเซ็น

ไบเบิกเงินให้เจ้” วราลีครางอย่างมีความหวัง เมื่อน้องๆ ทุกคนต่างก็มีแผนฐานะดีๆ ไปกันหมดแล้วนี่ เงินของเธอแค่นี้ไม่พอจะไปจิ้มฟันด้วยซ้ำ

“ไม่ได้นะเจ้” แพรวพราวทำหน้าจริงจัง “เราจะต้องทำตามสัญญาให้ได้ พรารด์เชื่อว่าสิ่งศักดิ์สิทธิ์มีจริง เรื่องแบบนี้ไม่ควรเล่นๆ เลิกๆ ไม่ได้เด็ดขาด จะถือว่าลบหลู่ท่านเอา”

“จริงค่ะเจ้ ขอให้ออดทนอีกนิด ถ้าผ่านพ้นสามเดือนไปแล้วยังไม่เป็นผล ตอนนั้น ก็ค่อยมาว่ากันอีกทีนะค่ะ” หอมหมื่นลีสลับสนุนเพื่อนสาว คนถูกเตือนจึงได้แต่ทำหน้าเบื่อหน่าย ไหล่ห่อลู่ลงด้วยความหดหู่ เมื่อประตูแห่งความหวัง ที่คิดว่าสองสาวอาจจะช่วยพูดชักจูงเพื่อนๆ ที่เหลือให้คล้อยตามได้ เธอก็จะได้รอดพ้นจากพันธะนี้ แต่แล้วประตูที่ถูกแง้มออกนิดๆ ก็ถูกกระแทกปิดลงอีกครั้ง

วราลีพยักหน้าตอบอย่างแข็งๆ พร้อมๆ กับที่โทรศัพท์มือถือของเธอ ลั่นเตือน พอยกขึ้นดูก็เห็นเป็นสัญญาณขอความช่วยเหลือด่วนจากเจ้านาย วราลีหันไปมองริมอีกครั้ง ก็เห็นเขานั่งกระสับกระส่าย และส่งสายตาอ้อนวอนอีกหน เธอจึงกดโทรศัพท์ถึงเขา สัญญาดังเพียงครั้งเดียว เขาก็รีบรับ

วราลีไม่จำเป็นจะต้องพูดอะไร ภูมิก็ท่องตามสคริปต์เดิมอย่างที่เคยทำมาในอดีต อ้างระแวงกับลูกค้านสำคัญ ขอตัวจากหญิงสาวทั้งสองอย่างสุภาพ แล้วพุ่งปราดออกไปจากห้องจัดเลี้ยงราวกับถูกสุนัขไล่กัด ปล่อยให้วราลีและสาวๆ หัวเราะตามหลังด้วยความขบขัน สรุปว่าภูมิก็เอาอังกาบไม่อยู่เหมือนกัน ยิ่งพาเพื่อนมาด้วย ก็ยิ่งสร้างความอึดอัดให้เขาเป็นเท่าตัว

วราลีหันไปหลิวตาให้พริมา...เป็นอันรู้กันว่าพวกเธอสามารถกันไม่ให้ภูมิสนใจผู้หญิงคนไหนได้ในครั้งนี้ และเธอจะต้องรีบลงมือทำอะไรสักอย่างโดยด่วน ก่อนที่ภูมิอาจจะเจอคนที่เขาสนใจในอนาคต

งานกำลังดำเนินไปด้วยดี ลูกค้าหลายคู่สนใจแลกเปลี่ยนหมายเลขโทรศัพท์ และนัดรับประทานอาหารเป็นการส่วนตัวหลังจากนี้ ซึ่งกามเทพสาว ๆ ก็จะต้องมานั่งตีว นั่งเทียนกันอีกครั้งว่าฝ่ายชายจะต้องปฏิบัติตัวระหว่างออกเดทอย่างไร ตามขนบธรรมเนียมไทยผสมฝรั่ง ไม่ให้วัฒนธรรมด้านใดด้านหนึ่งมากเกินไป เพราะหญิงสาวหลายคนอาจจะยังยอมรับความล้มพันธ์อันรวดเร็วไม่ได้

วราลิเคยดูแลลูกค้าและเจ้าหน้าที่ให้ทำงานอย่างไม่ขาดตกบกพร่อง จนลืมสองสาวตัวตันเหตุที่ทำให้ภีมต้องวิ่งหน้าตั้งไปเลย จนกระทั่งได้ยินเสียงหวานเหมือนน้ำตาลเคลือบน้ำผึ้งอีกครั้ง

“คุณวราลิคะ ไม่ทราบว่าจะมีเวลาให้แมงปอสักนิดไหมคะ”

พี่เอสาวัยมบาง ๆ ให้คนถาม เพิ่งสังเกตเห็นว่าอังกาบไม่ได้อยู่ข้างตัวเธออีกแล้ว

“อ้อ ได้ค่ะ ฉันเชิญที่โต๊ะเลยคะ” หญิงสาวผายมือไปยังโต๊ะทำงานอีกด้านหนึ่ง เอาไว้สำหรับให้บริการลูกค้าที่ต้องการเซ็นสัญญาใช้บริการของบริษัท คิดว่า มธูราคงจะสนใจสมัครเช่นกัน

สองสาวเดินไปนั่งคนละฝั่งโต๊ะ วราลิทำหน้าที่เป็นตัวแทนของบริษัทที่ดี จึงเอ่ยถามขึ้น

“คุณแมงปอสนใจที่จะลองใช้บริการแบบไหนคะ หากยังไม่มั่นใจก็ลองใช้แบบสิบวันก่อน ก็จะได้มาร่วมงานปาร์ตี้หน้าอีกหน หรือจะเป็นแบบรายเดือน สามเดือน จะสามารถไปร่วมงานปาร์ตี้กลางคืนได้หนึ่งครั้ง และรายปี...”

“เดี๋ยวค่ะคุณวราลิ” มือเรียวที่ปลายเล็บแดงเปร็ดยักขึ้น อวดแหวนพลอยขนาดใหญ่แบบโบราณคร่ำครึให้ดู คนที่กำลังพูดจำต้องหยุดทันที

“เอ่อ เรียกดิฉันว่าลิเจียฯ ก็พอคะ” คนพูดได้ยื่นชื่อเต็มๆ ของตัวเองแล้วก็รู้สึกแปร่งๆ

“ดีค่ะ แมงปอก็คิดว่ามันเป็นทางการไปจริงๆ และอีกอย่างนะคะ

แมงปอยังไม่ได้บอกเลยว่าจะสมัครเป็นสมาชิกที่นี่ แล้วคุณลิจิตว่า
 ผู้หญิงอย่างแมงปอ...” บอกกลางก็เข็ดหน้าขึ้นสูง และเอียงซ้ายขวาให้เธอ
 ได้สำรวจอย่างละเอียดถ้วนทั่ว “จะต้องมาใช้บริการของที่นี่ด้วยงั้นหรือคะ
 แมงปอไม่ได้มีปัญหาและปมด้อยอย่างแองจี้ ไม่ได้ตกอับถึงเพียงนั้น”

คำพูดแต่ละคำนั้นกระทบเพื่อน เชือดเฉือน เจ็บปวด หากเวลาพูด
 ด้วยวาจาที่หวานประหนึ่งน้ำผึ้ง มันก็กลายเป็นน้ำผึ้งเคลือบอยู่บนมดโกน
 ไม่ผิดเพี้ยน

“เอ่อ...คะ ถ้ายังงั้น คุณมธุรา...”

“แมงปอคะ”

“อ้อ คุณแมงปอ จะคุยเรื่องอะไรหรือคะ” กามเทพสาวมีนตีบ
 มาทดลองใช้บริการแต่ไม่สมัคร ถ้างั้นจะมีอะไรให้ช่วยได้อีกเล่า

“แมงปออยากได้เบอร์มือถือของคุณกิมนะคะ พอดีเมื่อก็เขาริบบ
 ก็เลยไม่ทันจะได้ขอละ อีกร้อยานะคะ ในฐานะพี่เอ ก็จะต้องรู้ตาราง
 เวลาของคุณกิมทุกอย่าง แมงปอก็ขอของเดือนนี้ทั้งเดือนเลยแล้วกัน
 นะคะ บอกตรงๆ ว่า แมงปอพบคนที่ใช่แล้วโดยไม่ต้องเสียเวลาสมัคร
 ใช้บริการ”

ตรงไปตรงมาที่สุด จนคนที่เคยเจอผู้หญิงมาหลายรูปแบบยังอึ้ง...

“เอ่อ ขอเบอร์คุณลิจิตด้วยนะคะ ถ้าตามหาคุณกิมไม่เจอ จะได้ถาม
 คุณลิจิตได้ จะได้ช่วยให้คำปรึกษา”

“เห็นทีจะไม่ได้หรอกคะคุณ” เสียงหัวเราะเรื่องดังมาจากด้านหลัง
 ปกติถ้าเจอลูกค้าแบบนี้ วราลีก็สามารถรับมือได้ไม่ยาก เพียงแต่กำลัง
 ตกตะลึง จึงตอบไปไม่ทัน โชคดีที่การะเกดได้ยืนตั้งแต่ต้น เพราะนั่งอยู่
 โต๊ะด้านข้างกับลูกค้าอีกคน พอลูกค้าลุกไป เธอก็เงยหูฟัง และทันทีที่เห็น
 วราลีพลี้งพล่า เธอก็ยื่นมือเข้ามาช่วย “คุณมาทดลองใช้บริการที่นี่
 ถ้าจะสมัคร ก็ต้องจ่ายเงินแล้วเอาข้อมูลใส่เข้าไปในโปรไฟล์ตามกฎหมาย แต่ถ้า
 สนใจบอส จะตามจีบบอส ก็ต้องเชิญให้คุณไปจัดการเอง มันเป็นเรื่อง

ส่วนตัวไม่เกี่ยวกับงานของพวกเรา และในฐานะพนักงาน ก็ไม่มีหน้าที่จะให้เบอร์บอส ให้ตารางชีวิตของเขากับใครด้วย”

แฮม...การะเกตช่างตอบได้ละเอียดจริงจังจริงๆ เธอจึงได้แต่เซิดหน้ายิ้มตอบและย่ำ

“ตามนั้นเลยคะ”

ใบหน้าสวยเปรปรเปลี่ยนเป็นบึ้งตึงทันที แต่แค่เพียงแวบเดียวเท่านั้น ก็กลับมาเป็นปกติเช่นเดิม

“โอ๊ย อย่าคิดอย่างนั้นสิคะ บอสของพวกคุณก็ไม่ได้มีแฟนสักหน่อย ถ้าเขาจะมีแฟน ก็น่าจะยินดีไม่ใช่หรือคะ”

“นั่นก็เป็นเรื่องส่วนตัวของบอสค่ะ” วราลีตั้งหลักได้แล้วจึงตอบโต้บ้าง “ดิฉันมีหน้าที่ทำตามคำสั่งของเขาเท่านั้น เรื่องส่วนตัวของเขา เชิญคุณติดต่อกับเขาเอง ถ้าต้องการเบอร์ของเขา คุณก็โทร. มาที่บริษัทได้ แต่เขาจะรับหรือไม่ ก็ต้องให้เขาเป็นคนพิจารณาเองนะคะ ดิฉันไม่เกี่ยวเอาละคะ ถ้าคุณไม่คิดจะสมัคร ก็ต้องขอโทษด้วย ดิฉันยังมีลูกค้าที่ต้องคอยดูแลอีก ขอตัวก่อนนะคะ”

วราลีบอกอย่างสุภาพ แล้วขยับเก้าอี้ถอยหลังเดินจากไปพร้อมการะเกต จึงไม่ทันเห็นสายตาพิฆาตที่ส่งตามหลังกมา พร้อมๆ กับอังกาบที่เดินมาถึงตัวเพื่อน เท่านั้น น้ำตาก็เอ่อขึ้นมาเต็มระริกที่ขอบตาที่วาดไว้งดงามอีกรอบ

“เกิดอะไรขึ้น ใครทำอะไรให้คุณเมงปอคะ” อังกาบเอะอะเสียงดัง ตั้งใจจะให้คนได้ยินกันทั่วห้อง

“ไม่มีอะไรค่ะ” มธุรดดาหยิบทิชชูบนโต๊ะมาซับน้ำตาก่อนที่มันจะทำให้มาสคาราเลอะเปรอะแฉะ “แค่ถู่น้องเข้าใจผิดนะคะ เมงปออยากขอโทษ ถ้าทำให้พวกเธอเข้าใจผิด”

“อะไร ต้องขอโทษทำไม” อังกาบฟาดวงฟาดงาอวบอ้วน แล้วหันไปรอบๆ ห้อง “ไหน นั่นคนไหนที่รังแกแฟนคลับของฉัน หา!”

กามเทพสาวหันหน้ามองกันเล็กน้อย รวมไปถึงลูกค้าที่ยังคุ้ยติดพัน ต่างก็สะดุดไปหมดเพราะเสียงตะโกนของคอลัมน์นิสต์สาว

“ว่าไง ฉันถามว่าใครรังแกคุณแมงปอ กล้าทำ ทำไมไม่กล้ารับ”

“อย่าคะคุณเองจี้...มันไม่มีอะไรหรอกคะ” มธุรดาพยายามห้ามเสียงนั้นสั่นเครือ และน้ำตาก็ไหลรินได้อีกหลายหยด “จริงๆ นะคะ”

วราลีกับการะกดหันกลับไปตั้งแต่ได้ยินเสียงมธุรสวาทครั้งแรกแล้ว สองสาวสบตากันด้วยความตกใจ กับละครฉากใหม่ สดๆ ที่ไม่เคยเห็นมาก่อนในชีวิต พอตั้งตัวได้อีกะลอก วราลีก็ก้าวออกไป

“ฉันเองคะที่คุยกับคุณแมงปอเมื่อครู แต่สิ่งที่เธอต้องการ ไม่เกี่ยวกับบริการของเรา มันนอกเหนือหน้าที่ ฉันก็ให้ข้อมูลไม่ได้ก็เท่านั้น ไม่ได้มีเรื่องอะไรให้เธอต้องเสียใจเลย”

“จริงหรือเปล่าคะคุณแมงปอ” อังกาถามคนข้างตัว ที่เอาแต่ส่ายหน้าร้องไห้เบาๆ

“คะ แมงปอต้องขอโทษด้วยนะคะ ที่ทำให้คุณลืต้องไม่สบายใจ ต้องขอโทษอีกครั้งนะคะ”

คราวนี้ทั้งวราลีและอังกาต่างก็งังเป็นไก่ตาแตก ที่คุณเธอยอมรับผิดชอบง่ายๆ เสียอย่างนั้น

“มันไม่ใช่เรื่องใหญ่จนต้องร้องไห้ร้องไห้หรอกคะ” วราลีพยายามคลี่คลายสถานการณ์ และยิ้มปลอบใจ ก่อนจะหันไปบอกลูกค้าทุกคน “เอาละคะ ไม่มีอะไรแล้ว ขอเชิญทุกท่านตามอัธยาศัยนะคะ หากมีข้อสงสัย กามเทพของเราก็ยินดีให้บริการตอบคำถามกับทุกอย่างอย่างละเอียดคะ”

สถานการณ์คลี่คลายลงไปได้ เมื่ออังกาประคองร่างที่ทำท่าราวกับจะเป็นลมของมธุรดาออกไปจากห้องด้วยสายตาอาฆาตมาดร้าย วราลีได้แต่ถอนใจเฮือก จนกระทั่งพริมาเดินมายืนข้างตัว...และพิมพ์้าออกมา

“ฉบับหน้าของฟังก์เลดี้...เตรียมตัวไว้ให้ดีก็แล้วกันจัส”

เธอพยักหน้ารับ...รู้เหมือนกันว่าอีกไม่นาน คงจะเห็นบทวิจารณ์
ลับหลังบริษัทของเธออีกหน แล้วคราวนี้เธอจะหาวิธีหลบจากปลายปาก
อันแหลมคมของกิมไปได้อย่างไรละ

เอานะ...วราลีเสียอย่าง ไม่มีทางอยู่จริงๆ ให้กิมด่าหรือจิกกัด
ได้ถนัดปากอยู่แล้ว ไม่อย่างนั้นคงไม่ได้สัญญา 'ลีลา' มาได้ ถึงวันนั้น
ก็คอยดูกันต่อไปก็แล้วกัน